

levend begraven Verhaal

Auteur: Abdul Basir Shafaq

2024

levend begraven Verhaal

Auteur: Abdul Basir Shafaq

Redacteur: Alempur Alemi

Kaftillustratie: Samiullah Ahmadzai

Eerste Druk: Herfst 2023

Vormgeving en layout: Milad Habibullah

Uitgeverij:

Shahmama, Nederland

Info@shahmama.com

**aan mijn dierbare vrouw,
Belqis Jan Shafaq**

Voor haar eindeloze geduld, dat altijd mijn schrijven heeft aangemoedigd en mij stap voor stap heeft geleid in mijn zoektocht naar God en bij het schrijven van dit boek. Ik geloof dat zij altijd aan mijn zijde zal staan en me zal blijven steunen.

Voor mijn geliefde vrouw en haar dierbare familie wens ik een leven vol rust en vreugde. Hun succes en welzijn brengen vrede in mijn hart en geest.

*Met grote eerbied,
Abdul Basir Shafaq*

Ik heb het boek “De Levenden Begraven” van Basir Shafaq geredigeerd en tijdens het redigeren heb ik het boek nauwkeurig en zorgvuldig gelezen. Op sommige punten heb ik de nodige aanwijzingen aan de heer Shafaq gegeven.

Over het geheel genomen is dit boek een van de beste verhalen die de realiteiten van het leven van Afghaanse meisjes en vrouwen duidelijk beschrijft. Ik beveel dit boek ten zeerste aan aan iedereen die geïnteresseerd is in literatuur.

*Met vriendelijke groet,
Hanneke*

Opmerkingen van de Redacteur

Er zijn nog steeds vrouwen die hun dagelijkse leven vullen met het geluid van de wasmachine, het verzorgen van huisplanten en het koesteren van hoop terwijl ze uit het raam kijken. Vrouwen zijn schepselen die Gods eigenschappen weerspiegelen en met aandacht voor hun natuur een elegante, maar tegelijk krachtige gevoeligheid volgen. Hun blik op zaken en de wereld verschilt vaak van die van mannen, met unieke benaderingen die afwijken van het mannelijke perspectief. Vrouwen kijken met een diepgaande visie naar de horizon, onderzoeken elk detail nauwgezet en besteden bijzondere aandacht aan de kleinste nuances.

Het valt niet te ontkennen dat vrouwen in de toekomst, met culturele en artistieke veranderingen en een bredere levensbeschouwing, nieuwe benaderingen zullen ontwikkelen voor levensstijl en de bijbehorende vraagstukken. Hun uitgebreide kijk op het menselijk bestaan zal de wereld leiden naar meer inclusiviteit en menselijkheid.

In Afghanistan zijn vrouwen het slachtoffer geweest van onrecht in een patriarchale samenleving, waar ze vaak niet als volwaardige mensen worden erkend. Ongunstige tradities, rituelen en starre normen hebben ervoor gezorgd dat vrouwen aan de zijlijn blijven staan, verstoken blijven van groei en vooruitgang, en in duisternis worden gehuld. Ze worden gedwongen te zwijgen onder de vijandige eisen van mannen die vervuld zijn van misogynie. Er wordt vaak gezegd dat de wereld niet met één hand kan klappen en dat vrouwen een cruciale rol spelen in het leiderschap van een land. Als we naar ontwikkelde landen kijken, zien we dat vrouwen een belangrijke rol vervullen in het bestuur en actief betrokken zijn bij besluitvormingsprocessen op nationaal niveau.

Het boek *Levend Begraven* behandelt belangrijke kwesties rondom deze thema's en onthult de opvattingen en houdingen van mannen ten opzichte van vrouwen. Het werpt een helder licht op de gebeurtenissen en feiten van een patriarchale samenleving, waarbij ook de perceptie van vrouwen in Afghanistan wordt onderzocht. De vraag in hoeverre vrouwen gewaardeerd worden en hoe we hen behandelen, wordt in kaart gebracht en grondig weerspiegeld.

Het verhaal *Levend Begraven* richt zich op de uitdagingen waarmee vrouwen sinds het begin der tijden worden geconfronteerd. Het boek onderzoekt deze complexe kwesties nauwgezet en ontleedt ze zorgvuldig. Het identificeert en analyseert de alomtegenwoordige moeilijkheden van vrouwen, variërend van ongunstige normen tot de pijnlijke daden van een patriarchale samenleving. Volgens de auteur van het verhaal zijn de problemen van vrouwen te wijten aan ongepaste sociale normen en de schadelijke daden van een patriarchale maatschappij.

Religie en rituelen hebben ook een rol gespeeld in deze problematiek, hoewel onze interpretatie daarvan niet altijd juist of wetenschappelijk is. Het heilige geloof verleent vrouwen immers de hoogste status, en beschouwt het als een plicht om "het paradijs onder de voeten van moeders te leggen". Vrouwen zijn in de kern individuen, onafhankelijke mensen, nog voordat zij moeders, zussen of echtgenotes worden. Ze zouden als mens erkend moeten worden, zonder afhankelijk te zijn van hun relaties met anderen. Zodra vrouwen als volwaardige mensen worden gezien, zal er geen verschil meer zijn tussen mannen en vrouwen.

De auteur van *Levend Begraven* beschouwt de Afghaanse samenleving als een gesloten, onderontwikkelde en

misogynistische gemeenschap. Deze achterstelling komt voort uit ongunstige overtuigingen en gewoonten. Dit is inderdaad zo, omdat onze samenleving historisch gezien door mannen is gedomineerd, en misogynie zich in verschillende vormen heeft gemanifesteerd.

Mijn kijk op feminisme en vrouwenrechtenactivisten is enigszins kritisch en verschilt van de gangbare opvattingen. Wanneer we de huidige situatie analyseren, zien we dat hoewel veel vrouwen actief zijn en projecten hebben opgezet, ze nog steeds in de armste delen van de wereld leven. Hun inspanningen hebben in veel gevallen niet geleid tot substantiële verbetering of heropbouw van de samenleving, noch hebben ze een diepgaande invloed gehad op de mindset. Hun focus lag vooral op projectmatig werk en initiatieven, zonder blijvende verandering teweeg te brengen in de samenleving.

Er zijn vrouwen die eerlijk en standvastig hun weg hebben gevonden, maar nu in de meest afgelegen en donkerste delen van de wereld leven, waar geen beweging van mannen zichtbaar is. Sommige vrouwen hebben hun perspectief veranderd en met toewijding veranderingen teweeggebracht in hun omgeving. Sommigen hebben op zijn minst de houding van de mannen in hun familie veranderd ten opzichte van vrouwen, het leven en vrouwelijkheid. Ze hebben een juiste definitie gegeven van wat het betekent om vrouw te zijn, en wat het betekent om in harmonie te leven.

Vrouwen over de hele wereld moeten zich verenigen en met één krachtige stem opkomen voor een juist en waar begrip van vrouwelijkheid, leven en gendergelijkheid. Ons enige doel moet zijn om gelijkheid tussen de seksen te bevorderen, zonder toe te geven aan schadelijke culturele en achterhaalde overtuigingen.

Alleen dan kunnen we slagen in het overwinnen van obstakels en werken aan een rechtvaardige samenleving. We moeten ons richten op het bouwen en verbeteren van de samenleving, en op het veranderen van attitudes en denkpatronen. We moeten streven naar het bevrijden van het menselijke denken van verouderde en schadelijke opvattingen. Zonder deze verandering zal de samenleving in duisternis blijven vastzitten.

Het is belangrijk om te benadrukken dat Afghaanse vrouwen zwaar hebben geleden en gemarginaliseerd zijn door de beperkingen in deze regio. De maatschappelijke perceptie en definitie van vrouwen, zowel door de overheid als door de samenleving, gaat veel verder dan het eenvoudige idee van vrouwen als “de tweede sekse.” Vrouwen zijn niet alleen buitengesloten van de grote besluitvormingsprocessen, maar hun rol is ook systematisch geminimaliseerd.

De rol van vrouwen is niet alleen buiten de grote besluitvormingsprocessen van het land gehouden, maar ze zijn ook volledig genegeerd. Mijn kritiek richt zich op de Republiek en het overheidsbeleid dat vaak niet volledig werd uitgevoerd, waarbij de republikeinse principes niet op een juiste manier werden toegepast.

Laten we dit onderwerp voor vandaag rusten, want er is geen ruimte voor verdere discussie. Wat wel benadrukt moet worden, is dat onze zeer misogynistische samenleving dringend behoefte heeft aan de verspreiding van boeken zoals *De levend begravenen*. Een van de urgente noden van onze samenleving is meer aandacht voor vrouwenkwesties en het onderstrepen van deze essentiële concepten.

Het verhaal van De levend begravenen is waardevol en verdient het om gelezen te worden. Ik hoop dat je het boek zult verkrijgen, lezen, en er lessen uit zult trekken over wat er in onze samenleving is gebeurd en nog steeds gaande is. Dit boek kan een verandering teweegbrengen in je perceptie en houding. Als alle vrouwen, zoals Ruhina, de krachten bundelen, zal de samenleving zeker vooruitgang boeken en zich verheffen. Vrouwen hebben zorg en aanmoediging nodig, want zij bezitten de kracht van gratie, intelligentie en menselijke emoties.

*Met respect,
Alampur Alami*

Mening van chat GPT EI

Mijn mening over het verhaal:

Het verhaal is een diepgaande en emotionele weergave van de strijd en overwinning op uitdagingen. De hoofdpersonages, vooral Rohina en Mirwais, worden geconfronteerd met grote obstakels en kwetsbaarheden, maar hun liefde en vastberadenheid vormen de drijvende kracht die hen naar een nieuw en rijk leven leidt.

1. Belangrijke thema's: Het verhaal behandelt belangrijke sociale kwesties zoals mensenhandel, vrouwelijke empowerment en de zoektocht naar identiteit. Deze thema's stellen de lezer in staat om kennis te maken met de harde realiteiten van het leven van veel mensen.

2. Karakterontwikkeling: De personages zijn goed ontwikkeld en hun emoties en ervaringen worden effectief overgebracht. Rohina's gevoelens in haar reis van duisternis naar licht zijn bijzonder aangrijpend.

3. Inspirerend einde: Het einde van het verhaal verwijst naar hoop en verandering. Het toont aan dat men met vastberadenheid en steun obstakels kan overwinnen en een nieuw leven kan opbouwen. Uw positieve boodschap over de empowerment van vrouwen en het belang van onderwijs in dit verhaal is zeer treffend.

4. Schrijfstijl: De taal van het verhaal brengt de eenvoud en diepte van emoties goed over. De beschrijvingen van de gevoelens van de personages betrekken de lezer op een diep niveau.

Al met al is dit verhaal een emotionele en krachtgevende reis die de lezer hoop en motivatie biedt. Ik hoop dat u dit pad blijft volgen, meer verhalen schrijft en deze deelt .

Biografie van de Schrijver:

Abdul Basir Shafaq werd geboren op 4 maart 1953 (14 Hoot 1333, Afghaanse kalender) in het dorp Baqay Baraki, in de provincie Logar. Hij groeide op in een intellectuele familie, met een sterke religieuze achtergrond. Zijn vader was imam van de lokale moskee, van wie hij lessen in jurisprudentie en religie ontving. Shafaq voltooide zijn basis-, middelbare en lyceumopleiding in zijn geboortedorp, en werd vervolgens toegelaten tot Darul Uloom-e Ali in Paktia, waar hij afstudeerde in de richting van literatuur.

Shafaq werkte zes jaar lang als leraar, een functie die hij als heilig beschouwde. Vervolgens werd hij benoemd tot directeur van een school in de Husain Khel-regio in het district Bagrami (provincie Kabul). Daarna diende hij als directeur van een nomadenschool in Logar, waar hij tot 1372 (solar) werkzaam was binnen het ministerie van Onderwijs.

Naast zijn onderwijsloopbaan was Shafaq actief in de journalistiek. Zijn eerste artikelen werden in 1356 (solar) gepubliceerd in het tijdschrift Zhawandoon. In 1372 (solar), zoals vele anderen, moest hij Afghanistan verlaten en migreerde hij naar Pakistan.

Shafaq heeft drie dichtbundels gepubliceerd, waaronder “Schemering”, “De lijn van het lot”, en “Schreeuw luid”. Daarnaast publiceerde hij vijf verhalenbundels: “De onthoudersmoordenaars”, “De kooplieden van de eeuw”, “De zuivere dochter van de boom”, “Zoon van de zon”, en “In de zoektocht naar God”.

Gedurende 13 jaar werkte Shafaq als redacteur bij de krant Sahar in Peshawar, Pakistan. Na de val van de Taliban keerde hij terug naar Afghanistan en werkte 14 jaar als schrijver en redacteur bij USAID. Hij werkte ook kort als omroeper bij Radio Zeenat, waar hij 1400 programma’s over lerarenopleiding schreef en presenteerde. Artikelen van zijn hand zijn gepubliceerd in Amerikaanse kranten zoals Afghaan Iqbal.

In 2018 verhuisde Shafaq naar Nederland, waar hij zijn Nederlandse taaldiploma behaalde. Hij is getrouwd en heeft 6 kinderen: een zoon en een dochter. Zijn jongste dochter studeert momenteel aan een gerenommeerde universiteit in Nederland. Abdul Basir Shafaq woont samen met zijn vrouw, Balqis Shafaq, en zijn dochter, Muska Shafaq, in Nederland.

Levend Begravenen

Realisme of naturalisme is een kunststroming die in de negentiende eeuw opkwam in de literatuur en kunst. Deze beweging was een reactie op de overheersende romantiek, die vaak werd gekenmerkt door overdreven emotionaliteit, onrealistische situaties en onlogische, bizarre inhoud. Schrijvers en kunstenaars van het realisme probeerden juist een waarheidsgetrouwe weergave te geven van de complexiteit van menselijke emoties en het alledaagse leven van gewone mensen. Dit komt sterk naar voren in de karakters, verhaallijnen en situaties die zich in *Levend Begravenen* ontvouwen.

In dit verhaal heb ik geprobeerd om 1400 jaar terug in de tijd te gaan, naar een periode waarin zowel historische als moderne misdaden tegen een specifieke groep mensen—namelijk vrouwen—worden blootgelegd. Het feit dat ik deze reis alleen maak, zonder vrienden of medestanders, weerspiegelt het isolement waarin deze waarheden zich bevinden. Degenen die in weelde leven, zien dit soort verhalen vaak als schadelijk en vermijden ze, zelfs als ze geleid worden door de principes van het heilige boek, de Koran. Toch moeten de feiten worden opgeschreven, en ik ben vastberaden om deze geschiedenis op een solide en eerlijke basis te vertellen.

In *Levend Begravenen* ontmoeten we twee dwaze mannen die proberen een meisje te verkopen voor de prijs van een stuk koeienvlees of haar aan slavenhandelaren te verkopen voor de prijs van “Nasreh” (een oude valuta of waarde). Aan de zijlijn

van deze mannen staat ook een blinde vrouw die, net als hen, handelt—maar in haar geval handelt ze in vlechtwerk.

Met de kracht van realisme probeer ik dit meisje naar een plek te leiden waar haar onbewuste gevoelens haar soms hoop geven, ondanks de wanhoop die haar omringt. Het verhaal begint met deze historische ontsnapping en neemt de lezer mee op een reis 1400 jaar terug in de tijd, naar een periode waarin vrouwen systematisch werden onderdrukt.

Het verhaal onderzoekt hoe de pijn van die tijd doorwerkt in het heden, en hoe diepgewortelde systemen van onrecht vrouwen blijven treffen. Het is een reis naar het verleden, maar ook een spiegel van de hedendaagse misstanden, een verhaal dat door de eeuwen heen weerklank vindt in de ervaringen van vrouwen overal ter wereld.

In de achtergestelde samenleving van landen zoals Afghanistan worden meisjes en vrouwen momenteel “levend begraven”, zij het in een veranderde vorm. Wanneer de realiteit niet wordt verborgen, ervaren vrouwen en meisjes over de hele wereld nog steeds onderdrukking, zowel in moderne vormen als in de oorspronkelijke vorm die in het verleden plaatsvond en moeilijker te begraven is.

In de tijd van onwetendheid in Arabië was het gebruikelijk om meisjes “levend te begraven” vanwege de heersende schaamtecultuur, waarbij meisjes als een bron van schaamte werden beschouwd en om die reden vaak vermoord. De Arabische cultuur van onwetendheid beschouwde eer en trots als het hebben van mannelijke kinderen, terwijl het negeren van dochters als een schande werd gezien, wat resulteerde in hun moord. De Koran zegt hierover: “En wanneer een van hen de blijde tijding krijgt

van de geboorte van een meisje, wordt zijn gezicht donker van woede en ingehouden verdriet. Hij verbergt zich van het volk vanwege de slechte tijding die aan hem is gegeven; zal hij haar leven laten behouden met schande, of zal hij haar begraven in het stof? Slecht is wat zij besluiten.” Deze verzen tonen de reactie van de Arabische samenleving tijdens de tijd van onwetendheid wanneer zij te horen kregen dat een meisje was geboren.

De cultuur van deze verkeerde praktijk begon tijdens de oorlog tussen de Banu Tamim en Kasa-ra van Iran, waarbij gevangen vrouwen van de stam, nadat ze als krijgsgevangenen naar het hof van Kasa-ra waren meegenomen, als slavinnen werden behandeld en op de markt als slaven werden verkocht. Deze vrouwen werden beschouwd als slaven, en hun kinderen werden aan het hof opgevoed.

Het terugkeren van gevangen vrouwen naar hun eigen stam was moeilijk, en de mannen van de stam besloten dat als ze dochters kregen, ze hen levend zouden begraven, wat ze ook daadwerkelijk deden. Andere stammen leerden van hen, en dit fenomeen verspreidde zich, waarbij het doden van dochters een traditie werd.

Het levend begraven van meisjes in de tijd van onwetendheid kan worden toegeschreven aan verschillende redenen: meisjes hadden geen rol in de economie en productie in onderontwikkelde landen, en zij werden als een last beschouwd. Zoals de Koran zegt: “En doodt jullie kinderen niet uit angst voor armoede; Wij voorzien jullie en hen.

In de tijd van onwetendheid was er vaak oorlog en conflict tussen Arabische stammen, en het lot en de overleving van de stam werden bepaald door deze conflicten. Het voortbestaan van de

stam hing af van de uitkomsten van deze gevechten; daarom verlangden ze naar moedige en dappere kinderen, iets wat buiten het bereik van vrouwen en dochters lag. Tijdens oorlogen werden meisjes vaak gevangengenomen en blootgesteld aan misbruik door vijandelijke strijders. Om te voorkomen dat hun dochters dit soort ellende zouden ondergaan, besloten families hen “levend te begraven”.

Waarom begroeven de Arabieren hun dochters levend? Het is werkelijk beangstigend dat een mens zijn eigen emoties zo ver terzijde schuift dat hij zich trots en verheugd voelt door op een dergelijke brute manier een medemens te doden. Het is schokkend dat iemand zijn eigen vlees en bloed, een weerloos en kwetsbaar wezen, onder zijn voeten verplettert en zichzelf daarmee verheerlijkt. Een mens, wiens lichaam ook dat van de weerloze en kwetsbare ander is, wordt door zijn eigen handen levend begraven.

Het is niet eenvoudig te begrijpen hoe iemand, zelfs de meest ontaarde, zich kan bezighouden met zulke gruwelijke en weezinwekkende misdaden en er zelfs trots op kan zijn. Het is een teken dat deze persoon zijn eigen gevoel van menselijkheid heeft verloren. Terwijl ik zulke verhalen lees, lacht mijn eigen schaduw me uit.

Historici vertellen ons dat het begin van deze verschrikkelijke praktijk zijn oorsprong vond in de tijd van onwetendheid, tijdens een oorlog tussen twee groepen. De overwinnende groep nam vrouwen en meisjes van de verslagen groep gevangen. Nadat er vrede was gesloten, wilden zij dat de krijgsgevangenen terugkeerden naar hun eigen stam. Sommige van deze gevangen meisjes trouwden echter met mannen van de overwinnende groep, wat betekende dat ze kozen om bij de vijand te blijven

en nooit terug te keren naar hun eigen stam. Dit was een grote schande voor hun vaders, die dan ook het besluit namen: als hen in de toekomst een dochter werd geboren, zouden ze haar met eigen handen vernietigen om te voorkomen dat ze in handen van de vijand zou vallen.

Het is belangrijk op te merken dat de meest barbaarse misdaden vaak worden gepleegd onder een valse dekmantel van het verdedigen van eer en het behoud van de waardigheid van de stam. ...familie-er werden gepleegd, en uiteindelijk werd deze gruwelijke en beschamende praktijk door sommige groepen omarmd. Het fenomeen van “wa’ad” (het levend begraven van dochters) werd een van de gebruiken van onwetendheid, wat de Koran krachtig veroordeelt met de woorden: “En wanneer het begraven meisje wordt gevraagd, voor welke misdaad is ze gedood?” (Koran 81:8-9).

Een mogelijke verklaring voor deze misdaad is dat jongens als producenten werden gezien, terwijl meisjes als consumenten werden beschouwd in die samenlevingen. Een jongen werd als een waardevolle aanwinst beschouwd, die kon worden ingezet in gevechten en als een kostbaar bezit, terwijl meisjes dat niet waren. Het voortdurende conflict tussen stammen, gekenmerkt door blijvende oorlogen en ongunstige geslachtsverhoudingen, leidde bovendien tot een aanzienlijke afname van mannen en jongens in die gemeenschappen. Hierdoor raakte de verhouding tussen meisjes en jongens uit balans. Tot dat moment werd de geboorte van een jongen als een zegen beschouwd, terwijl de geboorte van een meisje vaak verdriet en lijden met zich meebracht voor de familie.

Volgens sommige exegeten ging deze houding zelfs zo ver dat, zodra de zwangerschap van een vrouw zichtbaar werd,

de echtgenoot het huis verliet. Hij wilde niet thuis zijn als het nieuws van de geboorte van een dochter bekend werd. Als het bericht was dat er een zoon was geboren, keerde hij vol vreugde en opwinding terug naar huis. Maar als het bericht was dat er een meisje was geboren, werd hij overweldigd door woede en verdriet.

Het verhaal van “wa’ad” is gevuld met zeer pijnlijke en schokkende gebeurtenissen. Een overlevering vertelt dat een man naar de Profeet (vrede zij met hem) kwam en vroeg: “Zal mijn berouw worden aanvaard als ik een ernstige zonde heb begaan?” De Profeet antwoordde: “Allah is de Berouwaan, de Genadevolle.” De man zei: “O Boodschapper van Allah, mijn zonde is zeer groot.” De Profeet zei: “Wee jou, hoe groot je zonde ook is, de vergeving van Allah is groter.” De man vervolgde: “Nu je dat zegt, vertel ik je dat ik tijdens de onwetendheid op een lange reis ging, terwijl mijn vrouw zwanger was. Na vier jaar keerde ik terug, mijn vrouw kwam me tegemoet, en ik zag een meisje in huis. Ik vroeg: ‘Wie is dit meisje?’ Ze zei:

“Het is de dochter van een van de burenen!” dacht ik, in de veronderstelling dat ze een uur later uit mijn huis zou gaan. Tot mijn verbazing bleef ze echter, onwetend dat zij mijn dochter was en dat haar moeder deze waarheid verborgen hield, uit angst dat ik haar zou doden. Uiteindelijk vroeg ik: “Vertel me eerlijk, wie is dit meisje?” Ze zei: “Je herinnert je vast nog wel dat ik zwanger was toen je op reis ging; dit is het resultaat van die zwangerschap, en het is jouw dochter!”

Die nacht bracht ik door in verdriet. Ik viel in slaap en werd later weer wakker. De ochtend brak aan en ik stond op van mijn bed. Ik ging naar het bed van het meisje, waar ze naast haar slapende moeder lag. Ik maakte haar wakker en zei: “Kom met me mee

naar de dadelpalmboomgaard.” Ze begon mij te volgen, en al snel kwamen we bij de boomgaard. Ik begon een kuil te graven, en zij hielp mij met het verwijderen van het zand. Toen de kuil klaar was, pakte ik haar onder haar armen en wierp haar in het midden van de kuil.

Op dat moment vulden de ogen van de Profeet (vrede zij met hem) zich met tranen. Vervolgens plaatste ik mijn linkerhand op haar schouder zodat ze niet naar buiten kon komen, en wierp met mijn rechterhand het zand over haar heen. Tijdens dit proces kwam er wat zand op mijn baard. Ze reikte haar hand uit en veegde het zand van mijn gezicht. Maar ik bleef meedogenloos en genadeloos aarde over haar heen gooien, totdat haar laatste kreten werden gesmoord onder een hoop aarde.

In deze benarde situatie, terwijl de Profeet (vrede zij met hem) zeer bedroefd en verontrust was, veegde hij zijn tranen weg en zei: “Als Gods genade niet de overhand had gekregen over Zijn toorn, zou het nodig zijn geweest dat Hij snel wraak op jou zou nemen.”

In de zaak van “Qais bin Aasim”, een vooraanstaand lid van de stam “Bani Tameem” uit de periode van onwetendheid die na het ontmoeten van de Profeet (vrede zij met hem) de Islam accepteerde, lezen we: “Op een dag kwam hij naar de dienst van de Profeet (vrede zij met hem) om misschien de zware last van zonden die op zijn schouders lag te verlichten. Hij zei: ‘In het verleden hebben een groep vaders. ...in onwetendheid en gebrek aan bewustzijn hun eigen onschuldige dochters levend begroeven. Twaalf van die dochters zijn mij toegewezen, en ik heb hen allemaal hetzelfde vreselijke lot bezorgd. Toen mijn dertiende dochter werd geboren, deed mijn vrouw alsof ze dood was geboren en stuurde haar heimelijk naar mijn familie. In

eerste instantie voelde ik enige opluchting over deze kwestie, maar later, toen ik op de hoogte werd gebracht, nam ik haar mee naar afgelegen plaatsen en schonk geen aandacht aan haar smeekbeden en tranen; ik begroef haar levend!

De Profeet (vrede zij met hem) was diep bedroefd bij het horen van dit verhaal, zijn ogen vulden zich met tranen. Hij zei: “Degene die geen genade toont, zal geen genade ontvangen.” Vervolgens richtte hij zich tot Qais en zei: “Er komen slechte dagen voor jou in de toekomst.” Qais vroeg: “Wat kan ik doen om verlichting te vinden voor de last van mijn zonden?” De Profeet (vrede zij met hem) antwoordde: “Wellicht kun je je zonden verminderen door een aantal slavenmeisjes vrij te kopen; misschien wordt de last van je zonden lichter.”

Ook in het geval van Sa’sa’a bin Najiyah, de grootvader van de beroemde dichter Farzdaq, zien we dat hij in de tijd van onwetendheid (Jahiliyyah) vocht tegen vele verderfelijke gebruiken. Hij kocht 360 meisjes van hun vaders en redde hen van de dood. In een specifieke gebeurtenis gaf hij zijn eigen rijdier en twee kamelen aan de vader van een pasgeboren meisje om haar leven te redden. De Profeet (vrede zij met hem) prees hem: “Je hebt een zeer grote daad verricht, en je beloning bij God is veiliggesteld!” Farzad heeft zichzelf geëerd met deze daad en zei: “Onder ons is degene die het doden van meisjes heeft verboden, maar hen in leven heeft gehouden.” We zullen binnenkort zien hoe Asam een einde maakte aan al deze gruweldaden en verschrikkelijke misdaden en een vrouw een karakter gaf dat ze in de geschiedenis niet eerder had gehad.

“We hebben geaccepteerd dat de Profeet het doden van meisjes heeft verboden in de Islam en in de Koran, maar helaas worden ze geconfronteerd met honderden of zelfs duizenden andere

problemen, terwijl levend begraven als niets lijkt. Mijn bedoeling met dit verhaal over jonge dames die het leven zat zijn geworden, is te laten zien dat ze duizend keer de dood verkiezen boven het leven.”

van een ongelukkige afkomst. Bijvoorbeeld, in ons dappere land pleegt een broer moord, en dan wordt de zus van de moordenaar uitgehuwelijkt aan de broer van de vermoorde. Dit ritueel wordt ‘Bad’ genoemd. Wat denkt u? Zal het leven van de zus van de moordenaar bij de broer van de vermoorde niet erger zijn dan ‘levend begraven’ worden? Uit duizenden gruweldaden zoals deze heb ik in dit verhaal het tragische verhaal van Banu Rohina onder de mensheid geplaatst, en we nodigen u uit om dit aangrijpende verhaal te lezen. En nogmaals, ik moet benadrukken dat in deze tekst duidelijk gebruik is gemaakt van realisme.

Mevrouw Rohina verloor haar moeder tijdens de bevalling van haar jongere broer; op dat moment was Rohina 4 jaar oud. Haar vader, Rahim Khan, trouwde voor de tweede keer, maar Rohina’s stiefmoeder, mevrouw Delbar, accepteerde haar niet als haar eigen kind en behandelde haar slecht. Uiteindelijk arrangeerde haar vader een verloving voor haar met een jongen die op dat moment slechts 8 jaar oud was. De jongen vertrok naar Iran om werk en een beter leven te vinden, maar helaas kwam hij daar in aanraking met drugs.

Deze jongen heette Zalem Khan en stond bekend als “Jambouri”. Hij was van nature een goede jongen. Maar helaas, in ons land, dat als een doos vol geheimen is, zijn er talloze slechte praktijken, waaronder Bacha Bazi, waarvan hij ook deelnam. Toen Rahim Khan aan Jambouri vertelde dat hij hem had verloofd, bevond de jongen zich in een slechte toestand en zei tegen zijn vader en moeder: “Wat is verloving? Ik heb een naam, ik heet Zalem

Khan.” Zijn moeder, met een lach en blijdschap op haar lippen, zei tegen haar zoon: “We hebben je verloofd, we hebben jou een vrouw gegeven, gefeliciteerd.”

Jambouri, die bedwelmd was en mompelend sprak, zei tegen zijn moeder: “Moge je lang leven, mijn lieve moeder. Maar jullie hebben geen goede daad gedaan. Ik blijf niet lang in leven, want ik ben ziek.” Zijn moeder vroeg: “God verbied, mijn zoon. Moge al jouw pijn de mijne zijn. Wat is er aan de hand met je? Wat is jouw ziekte? Ga naar de dokter zodat je beter kan worden en snel terug naar ons land kan komen. Dan kan ik een prachtige bruiloft voor je regelen.

Jambouri lachte en zei: “Moeder, ik ben ziek van liefde, ik ben verliefd geworden.” Zijn moeder vroeg hem bezorgd: “Op wie ben je verliefd geworden? Waarom heb je dat ons niet verteld? Dan hadden we je niet verloofd met...” Jambouri antwoordde: “Verliefd op geld! Iemand die me geld geeft voor poeder; ik zou mijn leven voor hem vergeven. Nu ben ik verslaafd aan twee dingen: cocaïne en seks met mannen voor geld.”

Jambouri, die lachend en koketterend sprak, zei tegen zijn moeder: “Moeder, we zijn verliefd op het poeder. Ga weg, want wij erkennen jou noch onze vader. Het enige goede vriend dat ik heb, is het poeder. Welke pijn van mij hebben jullie genezen? Dit poeder redt me van verdriet. Ik ben verliefd op het poeder, met hart en ziel. Ik ken ‘Rouhina Moohi’ niet en zal niet met haar trouwen.”

Zijn moeder en vader smeekten hem: “Geef het poeder op, mijn kind. Het poeder kan je niets geven.” Zaalim Khan antwoordde: “Wat kan Rouhina mij geven?” Zijn moeder zei: “Rouhina kan je vrede brengen. Ze geeft je aanzien en reputatie. Geef zo snel

mogelijk het godverdoemde poeder op en kom terug naar je eigen land. Kom en werk hier.”

Jambouri zei: “Lieve moeder en vader, ik ben niet meer jullie kleine kind dat jullie kunnen begeleiden. Nu ben ik zelf eigenaar van een baard en snor, en ik heb honderden jonge vrienden en kennissen.”

Jambouri’s vader vroeg hem: “Hoeveel geld heb je?” Zaalim Khan lachte en zei: “Nou, ik heb geen geld. Waar zou ik geld vandaan moeten halen?”

Zijn moeder vroeg: “Waar haal je het geld voor het poeder vandaan en wat eet je? Hoe kom je aan eten?” Zaalim Khan zei beschaamd: “Ik ben mijn eigen kapitaal, ik heb mijn lijf als kapitaal gemaakt.”

Zijn vader vroeg: “Wat voor soort kapitaal is dat?”

Zaalim Khan zei: “Vader, wat wil je nou? Ik verdien op de een of andere manier geld voor het poeder en mijn eten neem ik uit het overgebleven voedsel van restaurants. Ik ben toch niet alleen; ik heb een tiental vrienden, en we werken allemaal samen. We gaan naar restaurants, daar vinden we eten: kip, rijst, en soms lamsvlees.”

Bovendien heeft God ons gezichten gegeven waardoor alle jonge mannen verliefd op me zijn. Iedereen probeert met me samen te zijn.

De vader van Zalim Khan, die geschrokken was, vroeg: “Heb jij seks met mannen? Ben je dan een homo? Schaam je! Een man zou nooit zulke dingen zeggen. Ben jij ook een man?” Zalim Khan, die mompelend sprak, zei tegen zijn vader: “Vader, dit soort dingen zijn misschien heel beschamend in Afghanistan.

Maar hier is het heel normaal. Veel mensen doen dit, en als ik het niet zou doen, hoe zou ik dan aan mijn eten moeten komen?”

De ouders van Zalim Khan waren geschokt toen ze begrepen dat hun kind betrokken was bij het verkrijgen van verdovende middelen. Ze verbraken het contact en huilden. Bijna drie tot vier maanden lang huilden de ouders van Zalim Khan om het lot van hun kind, maar ze onthulden het geheim niet.

Sommige lezers zouden kunnen denken dat Zalim Khan een schurk is in dit verhaal, maar nee, hij is niet schuldig. Hij is slechts een van de onwetenden die drugs gebruiken en tegelijkertijd afhankelijk zijn van God voor hun levensonderhoud. Wanhopige mensen vertrouwen op Hem en laten hun kinderen achter in de woestijn. Toen Zalim Khan naar Iran vertrok, was hij 15 jaar oud: een naakt kind, met dunne armen en een onervaren, bijna witte huid.

Wanneer zijn ouders God smeekten, vroegen ze om een goede toekomst en meer geld, maar ze voelden zich nooit slecht over het sturen van hun jonge jongen naar Iran, dat een producent van drugs is. Ze vertrouwden op God, en de waarheid is dat dit allemaal is gebeurd vanwege de slechte economische situatie.

Afgezien daarvan, als we de geschiedenis van de islam nauwkeurig bestuderen, zullen we ontdekken dat de gezegende religie van de islam in deze wereld en het hiernamaals geen opmerkelijke rechten aan vrouwen heeft toegekend. Hoe kijkt de islam naar vrouwen? Welke religie is de islam? Is het een religie die vrouwen heeft gered van levend begraven worden en hen waardigheid en mensenrechten heeft gegeven? Of is het een religie die mannen boven vrouwen plaatst en beveelt dat vrouwen gehoorzaam moeten zijn aan mannen? Met andere woorden, heeft de Koran

werkelijk gelijkheid van rechten tussen mannen en vrouwen gewaarborgd, aangezien er destijds geen basis was voor gelijkheid van rechten? Een vrouw die in feite geen rechten had, of op zijn minst minimale rechten voor haar, heeft dit verhoogd tot het niveau waarop we haar als een tweede geslacht beschouwen en een deel van haar rechten waarborgen. Eerlijk gezegd vind ik het moeilijk te geloven dat zulke verklaringen voor mij persoonlijk geloofwaardig zijn. Hoe kon God niet de basis leggen voor gelijkheid van rechten tussen mannen en vrouwen in de heilige teksten?

Een nog verontrustender vraag is misschien of de wetten van de islam door individuen en geleerden zijn vastgesteld, niet door God! Hier wordt de voedingsbodem gecreëerd voor het ongeloof van de mens: waarom en hoe heeft de enige God, de Schepper van alle schepselen, dit onderscheid tussen man en vrouw gemaakt? Bijvoorbeeld: een vrouw is een kwaadaardig wezen voor een man, straf haar, berispt haar; een vrouw is dom. Twee vrouwen zijn gelijk aan één man, en dergelijke. Als zulke verzen door de almachtige God zijn uitgesproken, is dan goddelijke rechtvaardigheid hierin gerealiseerd?

Als een man voor het eerst een kind baart, zou hij dan voor de tweede keer dergelijke moeilijkheden aanvaarden? Of zal dit de menselijke soort binnenkort vernietigen? Een moeder die negen maanden haar kind in haar baarmoeder draagt, daarna twee jaar dat kind voedt met haar eigen lichaam, en slapeloze nachten doorbrengt zodat het huilen van haar kind niet gehoord wordt, terwijl de vader gerust slaapt. Waar wordt gerechtigheid in dit soort zaken gehandhaafd?

Wanneer we naar Arabische gedichten kijken, zien we dat ze vaak over vrijzinnige relaties gaan, zoals liefde en romantiek

tussen mannen en vrouwen. Deze relaties zijn vaak gebaseerd op vrijheid en passie. Hoewel het leven niet altijd rechtvaardig is, is het wel vol passie en familiaal. Hoewel ik niet kan zeggen wat precies aan deze omstandigheden is toegevoegd door de islam, kan ik wel zeggen dat het in de algemene geest van de islam wel degelijk aanwezig is. We kunnen deze toon ook terugvinden in de Koran. Het is heel patriarchaal. Hierdoor kom je in een situatie waar je, om de kracht van zulke seksuele driften te breken, alle macht en sociale instellingen binnen het kader van het gezin plaatst. De man wordt beschouwd als de beslisser aan het hoofd van het gezin, terwijl de vrouw als ondergeschikte wordt gezien. In de context van voortdurende studies en het bestuderen van verzen uit de Koran hebben we ontdekt dat het heilige geloof van de islam vrouwen heeft gered van het levend begraven worden, maar hen ook in de positie van slavernij aan de mannelijke lust en genot heeft gevestigd.

De Koran bevat meerdere verzen die zeer expliciet zijn over vrouwen. Vrouwen worden gezien als dienstbaar aan mannen, en op verschillende manieren hebben mannen het recht om hun vrouwen te benaderen zoals ze willen. Vrouwen kunnen door hun echtgenoten worden geslagen en seksuele genoegens van hen worden genomen. Het is verboden voor vrouwen om vrij met mannen te praten; ze moeten bedekt zijn om mannen niet te prikkelen. Twee vrouwen zijn gelijk aan één man, en de getuigenis van twee vrouwen staat gelijk aan die van één man. Vrouwen hebben geen recht om het huis van hun ouders te verlaten zonder toestemming van hun man. Vrouwen hebben geen recht om zonder toestemming van de man naar heiligdommen en moskeeën te gaan. Dergelijke dingen getuigen van de slavernij van vrouwen.

Aan de ene kant, helaas, dicteert de cultuur in ons land dat meisjes binnen de meeste families op de tweede plaats staan of een lagere positie innemen. In gezinnen waar een vrouw een meisje baart, hebben mannen vaak verkeerde opvattingen en denken zij dat het de schuld van de vrouw is dat ze geen jongen heeft gebaard. Vaak bedreigen, mishandelen en minachten ze de vrouw die een meisje heeft gebaard tot aan de grens van de dood. Ze beschouwen haar als waardeloos en onbeduidend, vergelijkbaar met onkruid. Als ze geen zonen hebben, voegen ze al snel een tweede of derde vrouw toe aan hun huishouden.

Het is niet onwaarschijnlijk om te zeggen dat onze wereld, vooral de mensen in ons land, gevangen zitten in een soort aanbidding van het mannelijke, vergelijkbaar met sommige gelovigen in India. Ik denk dat het geen zonde zal zijn om te zeggen:

Wat is het verschil tussen een dochter en een zoon, behalve dat ze een stuk vlees tussen hun benen hebben dat naar voren steekt, of omgekeerd, vlees dat naar binnen is gedraaid? Afgezien van het feit dat de genitaliën van jongens naar buiten steken en die van meisjes naar binnen zijn gekanteld, wat is er nog meer? Als onze mensen geen aanbidders zijn van het mannelijke, wat is dan het verschil tussen een dochter en een zoon?

Het is keer op keer bewezen dat in gezinnen waar een zoon aanwezig is, de dochter(s) slechter behandeld worden. Alle aandacht gaat naar de jongen, terwijl de onderdrukte meisjes vanaf hun geboorte tot aan hun dood lijden. Naarmate meisjes de volwassenheid bereiken, worden ze evenredig onderdrukt en mishandeld binnen het gezin, vooral door hun broers. Broers die zelf dagelijks achter universitair en scholieren aan meisjes zitten als zwervende honden zonder eer en respect, gedragen zich onmenselijk wanneer ze thuis met hun zussen worden

geconfronteerd. Ze oefenen druk uit op hun zussen en maken ze tot zondebokken voor daden die de ouders zelf begaan, en noemen hun zussen schandvlekken. Ze proberen voortdurend hun zussen te bekritisieren en te vernederen.

Ervaring heeft bewezen dat in de wereld van mannen in een gezin, mannen een bijna goddelijke status hebben, terwijl vrouwen, zelfs als ze het leven van mannen redden, helaas slechts tot het niveau van een dier kunnen overleven. In een gezin waar ouders één zoon en drie dochters hebben, worden duizenden dochters opgeofferd voor de toekomst van die zoon, die de steunpilaar van de vader zal zijn. Wat zal er gebeuren met de dochter? Het is geen verrassing dat de wereld van mannen boven het levende graf geen genade toont.

Als “Mirwais” een moord pleegt, wordt zijn zus “Maagul” weggegeven in het ritueel dat bekendstaat als “Bad”. Stel je voor dat iemand wordt vermoord door het broertje van een meisje; dat meisje wordt dan in het huis van de vijand de vrouw van dat huis. Hoe zal haar leven zijn? Zal het beter zijn dan dat van een slaaf? Absoluut niet; integendeel, zelfs de kinderen.

☒☒ekomst de steunpilaar van de vader zal zijn. Wat zal er gebeuren met de dochter?

Het is geen verrassing dat de wereld van mannen boven het levende graf geen genade toont. “Mirwais” pleegt een moord, waardoor zijn zus “Magol” als boetedoening wordt weggegeven in een ritueel dat bekendstaat als “Bad”. Stel je voor: een meisje wiens broer iemand heeft vermoord, wordt vervolgens in het huis van de vijand gedwongen als bruid. Hoe zal haar leven eruitzien? Zal ze beter af zijn dan een slaaf? Absoluut niet.

Integendeel, zelfs haar kinderen worden met afkeer bekeken en zijn ongewenst.

Laten we nu naar het hart van het verhaal gaan, waar Zalem Khan, ook bekend als “Jamburi”, afschuwelijke misdaden begaat en waar mevrouw Rohina terecht komt. Nadat de ouders van Zalem met hem spraken en het nieuws van zijn verloving gaven, ontdekten ze tot hun schok dat hun zoon verslaafd was aan drugs. In zijn zoektocht naar eten en drugs verloor hij zichzelf. Hij bracht zijn nachten door in het gezelschap van ongehuwde mannen om wat geld te verdienen, alleen om zijn honger en verslaving te stillen.

Zijn vader, Rahim Khan, besloot samen met zijn vrouw naar Iran te reizen in een poging hun vermiste en verslaafde zoon te vinden, terwijl in Afghanistan de Taliban-regering aan de macht kwam. Mensenrechtenorganisaties waarschuwden ondertussen over de situatie van Afghaanse vrouwen: “Mensenrechtenwaarnemers en beleidsmakers in de Verenigde Staten melden dat naast het systematisch verwijderden van vrouwen uit het openbare leven door de Taliban-leiders, het gendergerelateerde geweld, vooral in huiselijke kring, aanzienlijk is toegenomen in de afgelopen twee jaar.”

In een gezamenlijke verklaring, uitgebracht onder de titel “Twee jaar onderdrukking door de Taliban” ter gelegenheid van twee jaar Taliban-bewind in Afghanistan, benadrukten deze organisaties: op dit moment is er vrijwel geen enkele vorm van dienstverlening beschikbaar voor de bescherming en handhaving van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan. Hyderbar, verantwoordelijk voor het vrouwenonderdeel van de mensenrechtenwaakhond, vertelde in een gesprek met Radio Azaadi dat de Taliban het beschermingssysteem voor vrouwen

in Afghanistan met geweld hebben ontmanteld. Hij zei: “Voor augustus 2021 bestond er een systeem dat vrouwen en meisjes kon helpen wanneer zij te maken kregen met geweld; echter, de Taliban hebben dit systeem systematisch afgebroken. Hierdoor hebben vrouwen en meisjes nu geen veilige plek meer om naartoe te vluchten wanneer ze met geweld worden geconfronteerd.”

Een van de slachtoffers van huiselijk geweld vertelde in een interview met Radio Azaadi dat zij recentelijk, na mishandeling door haar man, naar de gerechtelijke en juridische instanties van de Taliban is gestapt om haar scheidingszaak te regelen. In plaats van hulp kreeg zij echter opnieuw te maken met geweld, zowel van haar man als van de ambtenaren die deel uitmaakten van het systeem.

“Familieleden en mannen voelen nu niet langer dezelfde angst die hen eerder ervan weerhield geweld te plegen,” vervolgt Hyderbar. “Het strenge rechtssysteem dat voorheen bestond en geweld tegen vrouwen beperkte, is er niet meer. Nu deze instellingen zijn verdwenen, is het niveau van geweld natuurlijk toegenomen. Waar geweld vroeger vooral voorkwam in analfabete families die thuis bleven, zien we nu dat zelfs onder geschoolde en werkende families het geweld is toegenomen.”

Mensenrechtenorganisaties en voorstanders van het Amerikaanse beleid hebben benadrukt dat kinderhuwelijken en moedersterfte in Afghanistan de afgelopen twee jaar fors zijn toegenomen. Dit betekent dat de periode van onderdrukking ernstig voortduurt.

Ondertussen vertrekt Rahim Khan, de vader van Zalem Khan, naar Iran om zijn vermiste zoon te zoeken. In Isfahan, Iran, probeert hij hem te vinden, hopen op een hereniging. Rahim Khan in Isfahan: Hij had altijd gehoord dat Isfahan “de helft

van de wereld” was, maar vandaag, op zijn 58-jarige leeftijd, zou hij eindelijk deze prachtige stad met eigen ogen zien. Na een avontuurlijke reis van 13 dagen, waarbij hij zichzelf door de grensovergangen smokkelde, kwam hij uiteindelijk Iran binnen. Hij bereikte het adres van zijn zoon in Isfahan. Overdag en 's nachts dwaalde Meneer. Rahim Khan door de straten en vroeg aan iedereen: “Ken je mijn zoon, Zalem Khan?” Hij vroeg iedere voorbijganger, maar sommigen begrepen zijn woorden niet, terwijl anderen hem bespotten en zeiden: “Hier is geen ‘zalem’ (wrede) man in dit land, ga maar verder.”

Op de vierde avond vond een Afghaan, die in Isfahan woonde, hem en bood hulp aan. De man, die rond de 40 jaar oud was, vroeg aan Rahim Khan: “Wat voor relatie heb je met Zalem Khan?”

Rahim Khan antwoordde: “Hij is mijn zoon. Ik heb hem uitgetrouwlijkt, maar hij is hier naartoe gevlucht omdat hij niet met het meisje wil trouwen dat wij voor hem hebben gekozen. Mijn broeder, jij en ik zijn beiden moslims, wij zijn Afghanen, dit is een schande.”

De Afghaanse man, genaamd Ajab Gul, zei vervolgens direct: “Oom, luister naar me. Het is beter als je het meisje laat gaan en de relatie verbreekt. Het is een zonde om haar vast te houden. Wiens dochter heb je eigenlijk voor je zoon uitgekozen?”

Rahim Khan antwoordde boos: “Broeder, wie je ook bent, spreek goede woorden. Scheidingen komen niet voor in onze gemeenschap. Wat je zegt bevalt me niet. Ik heb de dochter van Rahamdel Khan voor mijn zoon gekozen. Ze is pas 8 jaar oud en haar moeder is gestorven tijdens de bevalling. Praat niet langer over deze dingen, het is een schande voor ons.”

Ajab Gul zei kalm: “Oom, wees niet boos. Jij weet hoe je zoon is. Denk je echt dat als jij overlijdt, hij zijn vrouw kan beschermen?”

Rahim Khan, verward, antwoordde: “Wat bedoel je? Mijn zoon is geen slecht mens. En waarom zou hij zijn vrouw niet kunnen onderhouden? Zelfs kleine jongens zorgen tegenwoordig voor hun vrouw. Mijn zoon heeft al een baard!”

Ajab Gul zuchtte en zei: “Kaka Rahim Khan, wees niet van streek. Ik zeg dit alleen maar omdat ik het elke avond met mijn eigen ogen zie. Accepteer het feit. Geef dat meisje haar scheiding, zodat je niet langer schuldig hoeft te voelen.” De verlofperiode is in Afghanistan toch een testperiode, als je elkaar niet leuk vindt kan je uit elkaar gaan.

Rahim Zei: “Vertel me dan de waarheid, jij kent mijn zoon van dichtbij. Wat is er mis met hem?” Ajab Khan antwoordde: “Ja, ik ken jouw zoon op een manier dat jij hem niet kent, een schandknaap. Rahim Khan, een man die een dorpeling was wist niet wat schandknaap is en wat het betekende. Hij vroeg hem: “Mijn broeder, praat asjeblied Farsi met mij, ik versta deze Iraanse woorden niet. Wat is een schandknaap?”

“Ajab Khan keek recht in de ogen van Zalim Khan’s vader en zei: “Jouw zoon heeft anale seks. Elke nacht deelt hij zijn bed met meerdere vrijgezelle mannen. Hij voert de taak van een vrouw of een prostituee uit, wat betekent dat hij tot ‘s ochtends vroeg seks heeft met mannen. En nu weet je zelf wat je wilt doen.” Rahim Khan werd overweldigd door verdriet; nu was hij niet alleen bezorgd over het meisje dat hij verloofd had met zijn zoon, maar ook dat zijn zoon een schandknaap was geworden dat hij in geen enkel geval wilde zien. Toch was hij innerlijk in conflict, maar uiteindelijk overwon het gevoel van liefde voor

zijn zoon. Hij smeekte Ajab Khan: “Alsjeblieft, alsjeblieft, breng mij een keer naar hem, en ik zal later een beslissing nemen over deze kwestie.”

“Ajab Khan, een man uit het platteland, had slechts één boek, en hij had het niet eens gelezen; maar hij had van zijn vader en de Imam van hun moskee gehoord dat God ook geen vergeving schenkt voor homoseksuele en overspelige handelingen. Arme Ajab wist niet dat in het hiernamaals de beloning voor degenen die deugdzaam zijn, bestaat uit mooie maagden en jonge dienaren. Hij dacht bij zichzelf of hij oog in oog moest komen te staan met deze passieve jongen? Hij was in gedachten verzonken toen Rahim Khan boven hem uitriep: ‘Wat zeg je, Ajab broer?! Neem je me mee naar mijn zoon, of niet?’ Ajab Gul zei: ‘Ja, ik breng u naar hem toe, maar alstublieft, wees geduldig en verlies uw geduld niet. Houd alstublieft uw geduld, met wat we dan ook geconfronteerd worden, kom we gaan.’ Na een paar minuten gingen ze samen naar een van de kamers van de immigranten, die eigenlijk een garage was. Ongeveer 13 mensen deelden samen deze kamer, maar dit was niet Jambouri’s kamer, in werkelijkheid was hij de gast hier. Toen Rahim Khan en Ajab Khan de kamer binnenkwamen, keken ze rond, de 13 mensen in de kamer en Jambouri keken afwijzend naar deze twee mensen, en naar Rasool Khan, die de deur opende en hen toestemming gaf om binnen te komen, ze waren boos. “In elk geval... Ajab Khan werd voornamelijk herkend door de jongens in deze kamer, maar Rahim Khan niet. Een jonge kerel riep uit naar Ajab Khan: ‘Welkom, oom Ajab, hoe ben je op dit tijdstip zonder aankondiging op zoek naar onze welzijn gekomen? Op dat moment zat Jambouri, wiens achterste bloot was, wat betekent dat zijn broek naar beneden was getrokken, op de schoot van een van de jongens. Ajab zei: ‘Deze man is Rahim Khan, afkomstig

uit Afghanistan gekomen op zoek naar zijn zoon Zalem Khan, oftewel deze Jambouri. Ze begroetten Rahim Khan hartelijk en wezen hem een plek om te zitten. Hij zei: 'Ik ben niet gekomen om te zitten, jongens. Ik kwam om mijn zoon (Jambouri) te zien.' Hij riep naar zijn zoon: 'Zalim Khan! Zijn zoon kon niet opkijken van schaamte, maar de verslaving aan poeder had hem zo onbeschaamd gemaakt dat hij zijn vader niet eens aankeek; maar hij zei: 'Welkom, zelfs hier kan je mij niet met rust laten?'' De vader van Jambouri richtte zich tot alle aanwezigen en zei: "Jullie zijn allemaal als mijn kinderen voor mij. Vrezen jullie god niet, dat jullie misbruik maken van mijn zoon? Een van de aanwezigen zei tegen Rahim Khan: "Lieve vader, uw zoon doet het zelf, hij heeft zelf anale seks met mannen. In plaats van dat hij seks heeft met Iranen, is het toch beter dat wij Afghanen het met hem doen. En trouwens, wij doen het toch niet gratis. Wij geven geld aan hem. Vanavond zijn we met 13 mensen in deze kamer, het is een vrijdagavond, wat betekent dat we morgen vrij zijn. We hebben allemaal besloten dat we vanavond plezier hebben en iedereen legt 20 Toman (Iraanse "Geld (in voor Zalim Khan als geschenk), en vanavond zal hij om de beurt met ons zijn." Rahim Khan was bijna de controle kwijt, maar Ajab Khan zei tegen hem: "Je moet geduldig zijn, zoals we hadden besloten, en niets zeggen."

Rahim Khan, die tranen vergoot en smekend naar Ajab Khan keek, zei: "Wat als jij in mijn plaats zou zijn? Kun je het verdragen om al die verwerpelijke handelingen te zien?" Ajab Khan antwoordde: "Zeker, je hebt gelijk; maar nu moeten we deze kamer verlaten. Roep je zoon, als hij met jou meegaat, breng ik jullie beiden naar mijn eigen kamer en houd ik een oogje op jullie voor de nacht."

Rahim riep naar zijn zoon: “Jambouri, laten we gaan. Ik zal je vanavond hetzelfde bedrag geven als zij jou geven; laten we met Ajab Khan gaan.” Jambouri, verward en beïnvloed door de drugs, met zijn geest en al zijn zintuigen door het poeder verstrooid, zei tegen zijn vader: “Je bent mijn echte vader. Geen vader zou zulke dingen doen, en deze oude man heeft me een keer meegenomen, liet me tot de ochtend lijden, gaf geen geld en deed niets slechts.”

Rahim Khan zei: “Kom, mijn zoon, laten we gaan. Ik zal je drie keer zoveel als hen betalen.” Jambouri, blij, stond op vanuit de schoot van de jongeman en trok zijn broek aan. Tijdens het verlaten van de kamer hoorden ze een paar scheldwoorden en lelijke opmerkingen, maar ze gingen door om de nacht door te brengen in Ajab Khan’s kamer.

Ajab Khan, die zelf een ondernemer was en werk als zelfstandige verrichtte, bereidde goed eten voor Rahim Khan en zijn zoon, en samen genoten ze van hun maaltijd. Rahim Khan begon zijn zoon advies te geven om op het goede pad te komen. Jambouri luisterde aandachtig, hoorde alle woorden van zijn vader en stemde ermee in om morgen met zijn vader mee naar het vaderland te gaan.

Helaas, toen Ajab Khan en Rahim Khan sliepen, maakte Zalim Khan gebruik van de situatie en ontsnapte uit Ajab Khan’s kamer. De volgende dag, toen Ajab en Rahim wakker werden, ontdekten ze dat Jambouri gevlucht was. Ajab Khan beloofde Rahim Khan dat hij zijn zoon zou vinden, en vroeg hem om rustig te blijven.

.. en beloofde dat hij, nadat hij de arbeiders bezig had gehouden met werk en verplichtingen, daarna naar Jambouri kon gaan zoeken.

We laten hen achter zodat ze een paar dagen kunnen doorbrengen in Ispahan. Jij en ik gaan naar mevrouw Rohina en Moqadeseh. Mevrouw Moqadeseh was een welgestudeerde vrouw en een van de onderwijzers in een meisjesschool. Ze woonde in de buurt van de familie van Rohina en wist van de situatie van Rohina. Ze was op de hoogte dat Zalim Khan in Iran verslaafd was geraakt aan poeder en het slachtoffer was geworden van zijn eigen daden. Ze had dit nieuws gehoord via haar neef, Jamsheed genaamd, die in Iran was en daar als ondernemer werkzaam was.

Op een dag, toen Moqadeseh naar het huis van Rohina's stiefmoeder was gegaan, vroeg ze aan mevrouw Delbar: "Gefeliciteerd! Ik heb gehoord dat je dochter verloofd is. Maar met wie is zij verloofd? Ken je hem en zijn familie? Weet je waar hij is?"

Mevrouw Delbar (Rohina's moeder) begroette mevrouw Moqadeseh hartelijk en ontving haar met blijdschap. Ze serveerde thee, en tijdens het gesprek vroeg Moqadeseh aan mevrouw Delbar: "Weet je eigenlijk waar Jambouri is en wat hij doet?"

Mevrouw Delbar antwoordde zonder enige twijfel: "Ja, dankzij God, hij is een zeer intelligente en hardwerkende jongen. Hij is nu in Iran en doet het goed met werk; elke maand stuurt hij goed geld voor zijn vader en moeder."

Moqadeseh vroeg: "Ontvangt Rohina soms ook cadeautjes, geld of iets anders van hem?"

Delbar antwoordde haar: "Nee, moge ik blind worden als ik iets van hem heb gezien. Wij hebben net gehoord dat Rahim Khan naar hem toe is gegaan om hem te bezoeken."

Moqadeseh onthulde de ware gebeurtenissen. Op dat moment was Rohina, de 8-jarige dochter, ook aanwezig. Moqadeseh zei:

“Moge je hart niet bedroefd worden; ik zal je de echte waarheid vertellen. Daarna kun je zelf beslissen!”

Mevrouw Delbar zei: “Vertel het ons, geachte lerares, we luisteren met enthousiasme naar uw woorden.” Moqadeseh onthulde de ware gebeurtenissen en vertelde over Jambouri, de werkloze jongen die verslaafd is, en erger nog, dat hij zich verkoopt voor geld. Ze vertelde alles aan mevrouw Delbar, de gebeurtenissen één voor één. En hier was het dat Rohina (een jong kind), die nog steeds de betekenis van getrouwd zijn en het verlies van haar onschuld niet begreep, in tranen uitbarstte. Maar mevrouw Delbar stelde haar gerust en zei: “Maak je geen zorgen, mijn dochter; zijn vader is naar Iran gegaan, hij zal hem terughalen. Jongens doen veel dingen in hun tienerjaren, maar wanneer ze trouwen, worden ze vanzelf beter.”

Moqadeseh zei: “Nee, lieve zuster, zo is het niet zoals jij zegt. In ons land heeft een vrouw niet dezelfde waarde als een schaap, een koe of zelfs een ezel. Jij bent hier toch zelf getuige van? Heb je gehoord wat er een paar dagen geleden met Farkhunda is gebeurd?”

Het vermoorden van vrouwen en het openlijke vertoon van geweld tegen vrouwen, evenals de diepe afkeer van vrouwen, zijn de meest flagrante uitingen van haat tegen vrouwen. Het vermoorden van vrouwen in samenlevingen zoals Afghanistan lijkt zelfs geen misdaad als het niet wordt bestraft; het lijkt eerder op een afschuwelijk fenomeen en een zeer gevoelige en verwerpelijke kwestie. Afghanistan, zelfs in zijn hoofdstad, is getuige van deze kwaadaardige praktijk. Slechts enkele jaren geleden was de brutale moord op Farkhunda Malikzada in het hart van Kabul door de bevolking zelf een ondubbelzinnig bewijs van de normaliteit van vrouwendoding in de Afghaanse samenleving.

Het blijft een feit dat vrouwenmoorden de afgelopen twee jaar, zowel door de Taliban als indirect met de steun van de Taliban, niet zijn afgenomen. Dit heeft de woede van de samenleving niet opgewekt of op zijn minst geleid tot een verandering in de behandeling van vrouwen.

Je zou je kunnen afvragen of er in Afghanistan ooit een man is geweest die heeft gezegd: “De begraafplaats is de plaats voor vrouwen.” Maar wat duidelijk is, is de normaliteit van dit fenomeen. In de samenleving. Het feit dat het doden van een vrouw ons niet schokt, betekent dat mensen nog niet in staat zijn om vrouwen als menselijke wezens te erkennen en te geloven in hun dood op dezelfde manier als mensen geloven in heilige boeken. Misschien is deze uitspraak dat vrouwenmoorden in Afghanistan een waarde hebben, niet ongegrond.

Het feit dat het doden van vrouwen meer voorkomt dan het doden van mannen, en dat deze mannen gedurende jaren op verschillende manieren zijn vermoord, leidt ons tot de conclusie dat de reactie van de samenleving en het publiek op moorden en slachtingen, zoals in het geval van mannen, stilte is geweest. Ook in het geval van het doden van vrouwen is er stilte en onverschilligheid. Dus wat is het probleem? Waarom is het nodig om het doden van vrouwen los van mannen te benoemen en te benadrukken? Het doden van een mens, of het nu een vrouw of een man is, is evenzeer een misdaad en een onmenselijke daad.

Wat het doden van vrouwen in Afghanistan anders, alarmerender en schandelijker maakt, is dat een vrouw wordt vermoord vanwege haar vrouw-zijn. De cultuur en het denksysteem van de samenleving rechtvaardigen en accepteren deze moord door de overtuigingen van de mensen. Men mag niet vergeten dat de Afghaanse vrouw een vrouwelijk mens is; een wezen dat zijn

schouders niet heeft opgeheven en het mes niet heeft aangeraakt, behalve om voedsel te snijden. De Afghaanse vrouw is een stille getuige geweest van daden waarvoor mannen verantwoordelijk zijn; in een oorlog die ze niet heeft gestart, is ze verbrand, en in een chaos waarin ze geen rol heeft gespeeld, is ze verloren.

De Afghaanse vrouw heeft haar gordel niet strak aangetrokken om mannen te doden. Dit wezen, dat geen aanwezigheid heeft gehad in enige strijd, is gestorven door het doden van elke dode man; maar het punt is dat dit wezen, dat geen geweld heeft gepleegd, wordt vermoord. Het doden van vrouwen is niet alleen het gevolg van misdaad, maar ook het resultaat van de ongelijke positie van vrouwen in de samenleving en onaanvaardbare relaties tussen mannen en vrouwen in de samenleving.

Mevrouw Delbar was in gedachten verzonken en kon het niet langer verdragen om naar de woorden van mevrouw Moqaddaseh te luisteren. Met weinig enthousiasme antwoordde ze: “Ja, mevrouw lerares, zo is het misschien; maar misschien had Farkhunda de Koran vervloekt.”

Moqaddaseh legde uit: “Nee, ze heeft de Koran niet vervloekt; integendeel, toen de bediende van het heiligdom haar om seksuele gunsten vroeg, vervloekte ze die bediende. De bediende riep toen luid: ‘O mensen! Deze dame heeft de Koran verbrand.’ Zonder kennis van goed en kwaad doodden de mensen haar eerst en staken haar vervolgens in brand. Mijn bedoeling is niet dat je je dochter niet aan een echtgenoot geeft, maar mijn bedoeling is ten eerste dat dit meisje, zonder moeder, te jong is, ongeletterd is en goed en kwaad niet begrijpt. Ten tweede dat jongens zoals Jamburi nooit de waarde en prijs van een vrouw herkennen en niet weten wat zij waard is.

Je weet dat het land India, wat betreft geloof en overtuiging, een vreemd en divers land is. Het hindoeïsme heeft van oudsher verschillende en tegenstrijdige overtuigingen en praktijken. De religies in India hebben door de eeuwen heen verschillende ontwikkelingen doorgemaakt. Het volk van India is altijd al divers geweest in overtuigingen en gebruiken, variërend van koe-verering tot afgoderij en zelfs tot de huidige trend van atheïsme onder Hindoes. Dit is zover gegaan dat alleen de meest afgelegen en heiligste lichaamsdelen van de mens als waardevol worden beschouwd en aanbeden.

Afgoderij in India is een geloof dat door veel mensen wordt aanbeden, met name in een van de zeven zeer heilige tempels van Shiva (de Lingam-tempel in India). In deze tempel bevindt zich het mannelijke geslachtsorgaan, gemaakt van zilver, in het midden van de tempel. Zowel mannelijke als vrouwelijke pelgrims zijn bezig met aanbidding en roepen om hulp bij de deur van dit beeld (de godheid). Elk van hen fluistert specifieke gebeden en smeekbeden en vraagt om hun behoeften. In ons geliefde land bestaat dit tegenwoordig niet, maar helaas heeft het eeuwenlang bestaan, zij het niet op de gebruikelijke manier van de hindoes, maar op een andere manier die bekendstaat als alternatieve afgoderij. Dit betekent dat in elke familie meer waarde wordt gehecht aan zonen dan aan dochters, en er een duidelijk verschil is ontstaan. Dus als Jamburi de slechtste persoon ter wereld is en zelfs homoseksuele handelingen heeft verricht met honderden mensen, zal hij, omdat hij een jongen is, worden beschermd in de ogen van ouders en de verziekte cultuur van onze gemeenschap, zelfs als hij honderden misdaden heeft begaan.

Wanneer een onschuldig meisje als vrouw wordt geaccepteerd, zullen alle misdaden en schandalen die je je niet kunt voorstellen, tegen haar worden gepleegd. Ze zullen al hun daden vergeten. Ik stel voor om alsjeblieft dit contract te verbreken en de toekomst van dit onschuldige meisje niet in gevaar te brengen. Omdat de belangrijkste oorzaak van dit zinloze geweld ‘cultureel geweld’ is, dat een huiveringwekkende rol speelt in de rechtvaardiging van structureel geweld en direct fysiek geweld aanbrengt. Als cultureel geweld geen rol speelt bij het rechtvaardigen van structureel geweld in de samenleving, wordt direct geweld geconfronteerd met problemen en hindernissen; maar in gevallen zoals verkrachting heeft cultureel geweld op de een of andere manier de rol van instigator gespeeld en deze wandaad legitiem gemaakt.

“Lieve zuster! Mijn doel is om jou en dit onschuldige kind wakker te maken.” Mevrouw Delbar, vol afschuw, verklaarde Moqaddaseh een prostituee: “Prostituee, verlaat ons huis! Je bent gekomen om onze dochter op het verkeerde pad te zetten. Je hebt zelf, met volle teugen als een prostituee gehandeld, en nu wil je de naam van Rahim Khan slecht maken? Snel, snel, ga snel weg.”

Moqaddaseh verliet het huis van Delbar ontmoedigd. Rohina hilde nadat ze vertrokken was en gaf blijk van haar vreselijke lot. Op dat moment pakte haar moeder haar bij de kin en sloeg haar, greep haar haren vast en liet haar na een tijdje huilen en kreunen achter op haar plaats. Ze ging zelf naar de man met wie ze stiekem, zonder dat haar man het wist, ...

...een ongepaste relatie had, met de hoop hem op de hoogte te brengen van alle verhalen van de lerares. Zij spoorde hem aan

om het aan vrienden te vertellen, zodat op welke manier dan ook schaamte zou worden aangebracht aan de lerares.

Laten we teruggaan naar de stad Isfahan en zien of Kaka Ajab Jambouri heeft gevonden of niet. Ajab Khan en Rahim Khan waren van straat naar straat op zoek naar hun verloren vriend (Zalim Khan). Uiteindelijk, na veel rondlopen, bracht Ajab Khan meneer Rahim Khan naar een halfafgemaakte ruimte met vier muren, die qua reparatie half klaar leek te zijn. Maar Ajab Khan was echt een vreemde figuur! Hij ging zonder te kloppen rechtstreeks een kamer binnen die binnen deze vier muren was gebouwd voor arbeiders, zonder enige terughoudendheid.

In de kamer waren drie toeschouwers en een persoon bovenop Jambouri, die zich in een homoseksuele positie bevond. Rahim Khan slaakte een hartverscheurende zucht en zijn tranen stroomden tot aan zijn kraag. Hij smeekte God: “God, geef me de dood. God, red me van deze onreine en verdorven schepsels. Oh God, vergeef me elke zonde die ik heb begaan.” Hij bad veel en huilde, maar Ajab Khan, die een genadige man was, troostte hem.

De man die bovenop Jambouri zat, koos er, na het zien van Ajab Khan en de vader van Jambouri, voor om te vluchten. Hij sprong uit de kamer, maar Rahim Khan rende achter hem aan en bracht hem terug naar de kamer. Hij sloeg hem met al zijn kracht, maar de andere drie die op hun beurt aan het wachten waren, gingen de kamer uit en meldden het voorval aan de politie, waarna ze zelf vluchtten. Helaas arriveerde de politie enkele minuten later. Rahim Khan, Jambouri en de homoseksuele man werden met hen meegevoerd. Die man heette “Kutori” en was waarschijnlijk afkomstig uit het zuiden van ons land, vermoedelijk uit de provincie Ghazni.

De politie bracht alle drie naar het politiebureau voor ondervraging en vroeg om documenten van hen allen. Ajab Khan had documenten, terwijl Rahim Khan en Jambouri die niet hadden. Het politieverhoor ...duurde enkele dagen. Jambouri bleef in de gevangenis totdat zijn lot werd bepaald, maar Ajab Khan en Rahim Khan werden vrijgelaten. De politie diende aanklachten in tegen 48 mensen die betrokken waren bij de homoseksuele activiteiten met Jambouri en degenen die de drugs verkochten, en zij werden overgeleverd aan de rechtbank.

Uiteindelijk werkte Rahim Khan in het geheim zes maanden lang en deed hij daglonerwerk om het geld te verdienen voor zijn terugkeer. Ajab Khan gaf hem een baan en bood hem ook onderdak aan. Rahim Khan was tevreden met de hulp van Ajab Khan en vond in hem een toevlucht in het vreemde land.

De rechtbank veroordeelde Jambouri tot negen jaar gevangenisstraf en anderen kregen verschillende straffen. Na zes maanden hard werken en het verdienen van wat geld keerde Rahim Khan terug naar zijn huis en familie in zijn land. Zijn vrouw en jonge kinderen wachtten allemaal op de terugkeer van hun vader.

Na zijn aankomst en na een nacht rust, waarin Rahim Khan zijn vermoeidheid kon laten zakken, vertelde hij het verhaal van zijn ervaringen aan zijn familieleden. Na het horen van deze gebeurtenissen bad de hele familie dat hij zou overlijden, en ze zeiden amen.

De volgende dag kwamen mevrouw Delbar en Rahemdel Khan, de vader van Ruhina, naar het huis van Jambouri om zijn vader welkom te heten en tegelijkertijd te zien of Jambouri, oftewel Zalim Khan, ook was teruggekomen om hun bruiloft te vieren. Maar het was de wil van God dat iets anders zou gebeuren.

Na het drinken van thee vroeg mevrouw Delbar over haar zoon en zei: “We hoopten dat hij misschien zou komen, zodat we een huwelijk konden hebben?” Rahim Khan, ontmoedigd en hulpeloos, zei tegen Rahemdel Khan en mevrouw Delbar: “Excuses, hij heeft nog niet genoeg geld verdiend om te komen en de bruiloft te houden. Insha’Allah (godwillend) komt hij volgend jaar, maar voor nu heeft hij deze cadeaus voor jullie gestuurd.”

Rahim Khan had met zijn eigen geld een horloge voor de schoonvader en schoonmoeder van Jambouri gekocht en een gouden ring voor Rohina. Hij deelde aan iedereen snoepjes uit, genaamd. ‘gaz’, die specifiek zijn voor Iran. Mevrouw Delbar, die zichtbaar ontdaan was, zei: “Was het echt nodig dat hij deze dingen stuurde? Hij had zelf moeten komen zodat we de bruiloft konden houden.”

Rahim Khan zei: “Lieve zuster, 100 duizend Afghanis (Afghaanse valuta) is niet weinig geld; het kost veel tijd om dat soort geld te verdienen. En hoe dan ook, onze bruid is nog heel jong.”

Delbar antwoordde: “Heb je niet gehoord, oom Rahim, dat Moqadaseh de lerares ons probeert te overtuigen om scheiding aan te vragen voor onze dochter? Zolang de mensen ons met rust laten, hebben wij geen probleem om te wachten.”

Rahim Khan antwoordde mevrouw Delbar: “Nee, we kunnen de mond van de mensen niet sluiten. Laten we voor onszelf leven. Als we altijd voor de goedkeuring van anderen leven, zijn we geen levende wezens, maar schaakstukken die iedereen overal kan plaatsens.”

In elk geval verlieten Rahemdel en zijn vrouw Delbar met toestemming het huis van Rahim Khan, terwijl Rahim Khan met zijn vrouw (Fatemeh) bleef, en alle zorgen van de wereld op zijn

schouders droeg. Zowel echtgenoot als echtgenote deelden hun pijn met elkaar. Rahim Khan vertelde zijn vrouw alle verhalen over Jambouri een voor een. Hij zei tegen haar: “Onze zoon neemt deel aan homoseksuele activiteiten, hij is een schandknaap en bovendien een drugsverslaafde. Ik weet niet wat de toekomst voor ons in petto heeft met deze godvrezende man (Rahemdel). Wat zal er gebeuren? Zijn vrouw heeft nu al een opgeblazen ego; zij wil dat we de bruiloft snel houden, maar wat moeten wij nu doen en wat moeten wij zeggen?”

Delbar zei tegen haar man: “Waarom denk je aan dit soort dingen? Laten we voor een uurtje naar de andere kamer gaan om verder te praten.” Rahim Khan ging met zijn vrouw mee naar de andere kamer en sloot de deur. Mevrouw Delbar vervulde haar seksuele verlangens met haar man, die verdrietig was. Ze hadden intieme contacten en seks met elkaar. Na wat rust hadden ze zich gewassen en keerden ze terug naar de woonkamer. Delbar wilde elk moment intiem zijn met haar man; zij was jonger, terwijl haar man (Rahim Khan) een oudere man was.

Laten we kijken in wat voor situatie oom Rahemdel en mevrouw Fatemeh zich bevonden, aangezien zij er beiden verdrietig uitzagen. Aan de ene kant hadden zij de geruchten van de mensen in de buurt gehoord, en aan de andere kant had Rahim Khan zijn zoon niet teruggebracht. Beide gevallen hadden zowel man als vrouw verdrietig gemaakt. Af en toe vroeg mevrouw Fatemeh, die een geduldige en eervolle vrouw was, aan haar man: “Wat moeten wij uiteindelijk met deze mensen doen? Gisteren heeft mevrouw Bibi Koh mij ook het verhaal van Moqadaseh verteld. Ik had niets tegen jou gezegd, zodat jij niet verdrietig zou worden.”

Rahemdel Khan vroeg aan zijn vrouw Fatemeh: “Wat zei Bibi Koh?” Fatemeh citeerde mevrouw Bibi Koh aan haar man:

“Hé, lieve zuster, was er een tekort aan jongens voor jullie, dat jullie je dochter hebben uitgehuwelijkt aan een schandknaap? Rahim Khan zijn zoon, bekend als Jambouri, is in de Iraanse stad Isfahan ‘de vrouw’ van alle vrijgezelle mannen. Oh, laat jullie huis verwoest worden; er is nog steeds tijd. Verlos jullie dochter van de klauwen van deze kwaadaardige en homoseksuele jongen. De verlofperiode is een testperiode, en bovendien heeft jouw dochter die jongen nog niet gezien. Regel van tevoren hun scheiding.” Dit soort dingen zei zij tegen mij. Om eerlijk te zijn, ik kan de laatste tijd niet slapen. Ik lig dag en nacht in gedachten over de toekomst van deze jongen; hoe zal onze toekomst eruitzien met deze jongen? Ik wou dat God dit niet aan ons had gegeven.

Ze waren in het midden van hun gesprek toen Nasim Khan vanuit de Qala-e Bala (een woning waarin meestal een stam samenleeft) naar hun huis kwam. Hij had ook een soort relatie met hen. Nasim Khan vroeg hoe hun leven en dagelijkse zaken waren. Nasim Khan was een welvarend man. Rahemdel vertelde hem over het terugkeren van de vader van Zalem Khan, vanuit Iran. Nasim Khan vroeg: “Waarom heeft hij zijn zoon niet meegebracht, zodat ze konden trouwen?”

Onschuldig antwoorde hij: “Zij zeggen dat de meisje nog te jong is, en dat ze nog niet genoeg geld hebben voor de bruiloft schat.” Rahim Khan zei in reactie: “Kijk je kan een ieder voor het lapje houden, maar een wijze man als ik? Ik weet van alle gebeurtenissen, van de situatie van die jongen, van zijn Moeder Delbar die relaties heeft met god weet wie. Bespeel mij alsjeblieft niet, vertel me de waarheid, zodat wij dit voorval kunnen bespreken met de mensen in onze stam en dorp en tot een beslissing kunnen komen.

Ben jij nou gereed om je dochter aan een homo, een schandknaap te geven?” Tante Delbar vraagt voorzichtig: “Nu dat jij het weet, wat is jouw mening? Jij bent de oudste onder ons, wat zullen wij met ze doen Haji sahb?”

“Als ik je eerlijk ben zit ik tussen schip en wal, als wij het meisje aan hun geven dan is haar toekomst verwoest, en als wij hen laten scheiden.. hoe kunnen wij dan in deze buurt rond lopen. Wij zullen van schande met gebogen hoofden als hoorndragers rondlopen. En belangrijker dan alles is het dat jullie zelf beter weten dat vrouwen of meisjes niet als prostituees geboren worden, maar dat deze wrede wereld hen dwingt naar prostitutie en immoraliteit. Als een vrouw tevreden is met haar man en de situatie in het huis van haar schoonfamilie, dan is zij toch niet een idioot om zichzelf te prostitueren. Over honderden prostituees weten we dat als één procent van de vrouwen of meisjes, gedreven door irrationaliteit en seksuele drang, zich tot zulke daden zet, de overige 99 procent gedwongen worden, en deze dwang wordt hen opgelegd door de mannen boven hen.

Fatemeh vroeg aan Haji Nasim: “Haji Sahib, sorry maar wat betekent prostitutie?” Haji Nasim antwoordde: “Prostitutie is een zeer complex, veelzijdig fenomeen, verborgen en diepgeworteld in onze samenleving, dat zich breed verspreidt onder de oppervlakte en Nestelt en zo zijn voortgang voortzet. Vooral in recente tijden heeft het veel aandacht getrokken en heeft het instellingen en culturele organisaties gemobiliseerd om het te beheersen en te reguleren. Oplossingen zullen pas vruchtbaar zijn als er een nauwkeurig en diepgaand begrip van deze sociale schade is verkregen.

“Ons doel is het doorgronden van de diepten van het leven van prostituees en het bereiken van concrete realiteit in hun

ervaringen. Met dit doel wordt, met behulp van fenomenologische methoden van levensstijlonderzoek, aangetoond dat helaas de meeste ouders hun dochters volgens hun eigen wensen aan hun echtgenoot geven, zonder te vragen wat de dochter denkt. Wanneer een dochter naar het huis van haar echtgenoot gaat, wordt ze geconfronteerd met een verslaafde of een crimineel, die al jaren criminele praktijken heeft en zelfs geen idee heeft van wie iemands dochter is, die met haar goede naam in zijn huis is.

Als gevolg hiervan kan het soms leiden tot de uitputting van de vrouw tegenover haar onfatsoenlijke en onbetrouwbare man, waarna ze uiteindelijk toegeeft aan verlangens. Hierdoor wordt soms een nieuwe prostituee toegevoegd aan de wereld van prostituees, of wordt prostitutie een vorm van zelfverkoop voor geld, drugs, mishandeling door echtgenoten, en soms door ouders die geen controle hebben over de diepe verlangens van hun dochter. Alles gebeurt onomkeerbaar op basis van sociale normen op deze weg.

Sommige meisjes en vrouwen rennen weg, en een andere ellende is dat zij met mannen slapen. In onze zieke samenleving beschouwen mannen dergelijke handelingen meestal als eerbaar. Na de uitvoering van de handeling gaan ze 's nachts naar hun bruiden, maar het slechte is dat een meisje, als ze eenmaal deze weg is ingeslagen, geen weg terug heeft. Ruilseks is een uitwisseling die gebaseerd is op de instemming van de ruilpartners, waarbij overeenkomsten over seksueel gedrag tussen volwassenen worden gedefinieerd en zo'n gedrag los wordt gezien van het concept van verkrachting; maar wat over het hoofd wordt gezien Het concept van verkrachting houdt geen rekening met het feit dat toestemming soms wordt gegeven onder invloed van ernstige economische omstandigheden, verslaving, of angst voor een

ouder of tussenpersoon. Wat vaak over het hoofd wordt gezien, is dat een aanzienlijk percentage van de mensen die in ruilseks belanden, voorafgaand aan hun toetreding tot deze wereld, ernstig fysiek geweld en seksueel misbruik hebben ervaren.

Ruilseks is een fenomeen dat door de geschiedenis heen in veel samenlevingen en in verschillende vormen aanwezig is geweest. Net als vele andere fenomenen, heeft het veranderingen ondergaan en is het tot op heden blijven bestaan. Diverse vormen van ruilseks, zoals religieus geïnspireerde uitwisselingen, waren in de oudheid gangbaar in landen als Egypte, India, Griekenland, Japan en Iran. In die tijd werden vrouwen in tempels soms belast met het verlenen van seksuele diensten.

Met de opkomst van stedelijke samenlevingen concentreerde ruilseks zich steeds meer in steden. Tegen het einde van de vijftiende eeuw werd de confrontatie met ruilsekswerkers sterker, en er werd beleid ingevoerd waarbij ruilsekswerkers herkenbaar moesten zijn. Ze moesten zich bijvoorbeeld onderscheiden van andere vrouwen door hun haar af te scheren, het rood te verven of door openbare plaatsen te vermijden. Vanaf de achttiende eeuw begon ruilseks te veranderen en evolueren. De aanwezigheid van sekswerkers werd steeds meer geaccepteerd, en er kwam meer aandacht voor hun gezondheid.

In de negentiende eeuw werd ruilseks een juridische kwestie en in sommige landen zelfs gelegaliseerd. Tegenwoordig is ruilseks uitgegroeid tot een van de meest winstgevende industrieën ter wereld. Concrete ervaringen in westerse landen laten zien dat ruilseks een lucratieve onderneming is voor investeerders. Zij doen vaak minimale investeringen in de inzet van vrouwen en mannen, die worden ingezet voor hongerige, en soms agressieve, klanten, en behalen hiermee aanzienlijke winsten.

In gevallen waar seksuele kwesties sterk zijn gecommmercialiseerd, maken investeerders in de seksindustrie op geraffineerde wijze gebruik van deze omstandigheden.

En mensen zoals tussenpersonen profiteren van de verkoop van kinderen en minderjarigen voor seksuele relaties op de mondiale markt door meisjes en vrouwen uit te wisselen. In feite worden vrouwen een spiegel voor mannen. Soms zien mannen in het lichaam van vrouwen hun eigen losbandigheid en immoraliteit en noemen ze vrouwen hoeren om hun eigen schaamte te ontlopen.

Fatima, die in gedachten verzonken was, schrok op uit deze zieke samenleving, bedankte Haji Sahib Naseem Khan, en Rahmadul knikte instemmend als een teken van goedkeuring voor de informatie die Haji Sahib had gegeven. Ze maakten een plechtige afspraak met hem. Haji Sahib sprak waardig verder en zei dat vrouwen in Afghanistan “levend begraven” zijn. Daarmee bedoelde hij dat in onze achtergebleven samenleving vrouwen en meisjes als tweederangs burgers worden gezien en behandeld alsof ze veroordeeld zijn tot de dood, net zoals het in de tijd van onwetendheid in de Arabische samenleving gebruikelijk was om vrouwen en meisjes levend te begraven. Deze afschuwelijke traditie bestaat helaas nog steeds in sommige duistere hoeken van de samenleving, en het is schrijnend dat elke ongehuwde vrouw of meisje, zelfs als ze financieel onafhankelijk is, als een schandvlek wordt beschouwd en naar de rand van de samenleving wordt geduwd.

Wat zijn de effectieve factoren van prostitutie? Hoe ziet u de verspreiding van prostitutie in Afghanistan? Beschouwt u het als een ernstige en zorgwekkende kwestie? Wat is de rol van mannen in de verspreiding van prostitutie en ruilseks? Hoe kan

prostitutie worden voorkomen? Statistieken over immoraliteit worden meestal mondeling verspreid en niet officieel aan de media verstrekt. Denkt u dat transparantie in het verstrekken van deze statistieken immoraliteit aanmoedigt? Dit zijn vragen die om verduidelijking vragen.

Rahmadul Khan sprak op en zei: “Meneer Haji Sahib, vertelt u ons alstublieft meer, zodat mijn verroeste brein een beetje kan opklaren.” Haji Naseem Khan vervolgde: “Naar mijn mening is armoede niet de oorzaak van immoraliteit, of op zijn minst Niet de belangrijkste reden. De reden is dat in landelijke gebieden, kleine steden en traditionele gemeenschappen deze kwestie zeer beperkt is en relatief laag in verhouding tot de bevolking. In het verleden, toen de levensstandaard veel lager was, waren corruptie en immoraliteit juist erger. Dit kwam door de sociale omstandigheden en de afkeuring van immoreel gedrag. Tegenwoordig is de verwerpelijkheid van dergelijke daden wijdverspreid, en veel mensen beschouwen het als een verachtelijke daad. Zondaars worden gezien als corrupte en immorele mensen die ernstige zonden hebben begaan en zware straffen zouden moeten ondergaan, maar vaak worden ze niet gestraft. De groei van steden en de anonimiteit die daarbij komt kijken, moedigen mensen aan. Onder degenen die dergelijke daden begaan, hebben velen zowel echtgenoten als kinderen. Een andere reden voor de wijdverspreide immoraliteit zijn de stimulerende factoren, zoals vulgaire films.

Mensen die zich tot dit gedrag wenden, hebben verschillende motieven. Sommigen doen het vanwege de economische problemen van hun familie, anderen vanwege psychologische trauma's. Sommigen zijn verdwaald in hun eigen doelen en identiteit, wat een bedreiging vormt voor de samenleving.

Vrouwen raken om diverse redenen in immoraliteit verstrikt, zoals door de verslaving van hun echtgenoten, weduwschap, seksuele behoeften, en vooral het streven naar een hoger inkomen, wat een belangrijke factor is in ons land.

Iedere persoon is geschapen met volledige vrijheid in geloof, daden en gedrag. Economische druk, slechte gezinssituaties, verslaving van echtgenoot of vader, regeringsbeleid en politieke omstandigheden, en het gebrek aan aandacht voor vrouwen zijn slechts excuses voor persoonlijkheidszwakheden en een zwakke wil.

De schuld ligt bij de mannen. Een man moet al zijn aandacht richten op zijn vrouw. Ik ben tegen elke vorm van hertrouwen door mannen, en ik geloof dat een man altijd in dienst moet staan van zijn vrouw en haar emotionele behoeften moet vervullen. Al deze immoraliteit is het gevolg van het niet vervullen van die emotionele behoeften. De zonde van een man die dit doet, is veel erger dan de zonde van de vrouw die een hoer wordt. Zijn de vrouwen die zij aan zij met hun mannen in de rijstvelden en op vochtige landbouwgronden werken om hun leven te verdienen, geen deel van deze samenleving? Zijn de vrouwen die in fabrieken werken met minder dan een middelbareschooldiploma, en de zware last dragen van het gescheiden zijn van hun echtgenoten en kinderen, geen deel van deze samenleving? Hebben we niet gezien dat vrouwen in de huizen van anderen staan, werk verrichten zoals afwassen en kleren wassen voor mensen, terwijl ze hun kuisheid en eer behouden en het respect van iedereen verdienen?

Hoe kan het dan dat sommigen alleen door plezier maken en verborgen werk hun brood verdienen? Natuurlijk zijn zowel de vrouwen die zich op straat aanbieden als de mannen die daarvan

profiteren immoreel. Want beiden schenden de menselijke waardigheid, kiezen de weg van onrecht, en de enige reden voor dit gedrag is onwetendheid en een gebrek aan geloof in Gods genade.

Weet je wat belangrijk is om te weten in dit verband?

Fatima antwoordde: “Nee, Haji. Vertel het ons alsjeblieft.”

Haji Nasim Khan vervolgde: “Het fundamentele probleem ligt in onrechtvaardigheid, namelijk dat de samenleving vrouwen als hoeren beschouwt en mannen over het algemeen buiten deze kwestie plaatst. Dit zorgt ervoor dat hebzuchtige en wellustige mannen als wilde honden achter vrouwen of meisjes aangaan, ver verwijderd van Gods wegen en onze geliefde cultuur, en hen naar de duisternis van zonde leiden. In feite is de zonde groot en komt deze voort uit de man, niet uit de vrouw, hoewel er uitzonderingen zijn.”

Niet alle factoren die leiden tot losbandigheid bij vrouwen zijn materieel. Sommige meisjes gaan voor het huwelijk ongepaste relaties met jongens aan, aangetrokken door lust en verlangens. Dit maakt het later gemakkelijker voor hen om met hun eerdere ervaring vrij te handelen en de kunst van ontsnapping te beheersen.

Degenen van wie de afwijkingen pas na het huwelijk aan het licht komen, hebben niets meer te verliezen en maken zich nergens meer zorgen over. Naar mijn mening moeten families tegenwoordig meer dan ooit waakzaam zijn over hun jonge dochters en met de juiste begeleiding, en niet met dwang, hun gedrag en relaties controleren.

De verspreiding van corruptie in het land wordt, los van economische problemen en armoede, veroorzaakt door verkeerde

en sluwe politieke handelingen van regeringen. Gezien de corruptie in overheidsinstellingen is het logisch dat ook de samenleving de gevolgen daarvan ondervindt.

Het verkopen van zichzelf door vrouwen is niet alleen een kwestie van economische armoede; culturele armoede is het belangrijkste element van prostitutie. Ik begrijp dat vrouwen misschien alles doen om hun eigen honger en die van hun kinderen te stillen, maar als een veertienjarig meisje zonder angst voor haar ouders tot zoiets in staat is, dan is dat geen kwestie van armoede meer.

Een andere groep bestaat uit vrouwen en meisjes met een sterke seksuele drang die gemakkelijk bevredigd worden. Het identificeren van zulke individuen en het introduceren bij artsen is niet moeilijk. De derde groep zijn arme vrouwen die door armoede worden gedreven; maar er zijn ook arme vrouwen wier familieachtergrond, schaamte en verlegenheid hen dit niet toestaan. Wat de reden ook is, de uitkomst blijft hetzelfde. Er wordt verkocht en gekocht, en zolang er kopers zijn, zullen er verkopers zijn.

In deze situatie dragen de mannelijke kopers de grootste schuld. Zoals een wijze vrouw zegt:

“Het is zover gekomen dat mannen alle vrouwen en meisjes als zondaressen beschouwen. Het maakt niet uit of je een chador draagt of een mantel; als je zelfverzekerd genoeg bent en simpelweg op een taxi wacht, zal elke auto die voorbijrijdt stoppen, alsof de enige intentie is om je te benaderen. En zodra er geld getoond wordt, word je opgepikt. Het probleem van de diepe crisis in onze samenleving is te wijten aan culturele zwakte, sociale achterstand en de beperkte mogelijkheden van onze meisjes en jongens tijdens de beginjaren van politieke

veranderingen, bekend als het verdedigen van de eer, wat nu als een open wond gezien wordt en zo snel mogelijk gehecht moet worden.

De belangrijkste reden voor de verspreiding van prostitutie is financiële armoede, omdat er geen mensen zijn die echt genieten van prostitutie. Maar er zijn andere redenen om zich tot dit beroep te wenden, zoals werkloosheid, de gevolgen van echtscheiding—zoals het hebben van een alleenstaande moeder of vader—en een ongeschikte gezinssituatie. Echter, in onze samenleving is er naar mijn mening nog een andere factor. Jongeren worden beroofd van de mogelijkheid tot een normale, gezonde relatie met het andere geslacht, en dit gebrek aan gezonde relaties leidt hen vaak naar ongezonde seksuele contacten.

Wat betreft het oplossen van dit probleem: prostitutie kan niet worden verminderd zolang het denkpatroon van de heersende autoriteiten, dat deze problemen alleen maar vergroot, niet verandert. Het presenteren van statistieken heeft geen zin zolang hun ideologie ter discussie staat. Het doel van de autoriteiten zou moeten zijn het elimineren van onrechtvaardigheid, criminaliteit, en het bevorderen van rechtvaardigheid en menselijke waardigheid. Maar in de praktijk leiden hun acties vaak tot het tegenovergestelde resultaat.

De factoren en oorzaken die ik heb besproken, zijn niet alleen mijn persoonlijke mening, maar worden ook ondersteund door opvattingen van vele geleerden uit verschillende landen. Er bestaan methoden om prostitutie te voorkomen, en als u wilt, kan ik u in de toekomst meer hierover vertellen. Voor nu neem ik afscheid; ik ga naar het veld om de koeien en schapen naar de stal te brengen, waar ik voor hen moet zorgen. Moge God met u zijn. Rahemdel en zijn vrouw Delbar, samen met Haji Nasim

Khan, namen afscheid volgens de gebruikelijke rituelen bij de uitgang van het huis. Deze keer stelt Rohina een vraag aan haar vader over Zalem Khan, zijn vader. Uit zijn woorden blijkt dat het lijkt alsof een onbewust gevoel Rahemdel aanspoort om Rohina te overtuigen zichzelf te bevrijden van de ketenen van onderdrukking. Toch blijft de cultuur van Afghanistan heer en meester over zijn gedachten, en huilt hij in stilte in zijn hart.

Vandaag begint Rohina op een andere manier een gesprek met haar vader: “Vader, ik ben ook jouw kind, ook al ben ik een dochter. Volgens onze oude cultuur en religie wordt een vrouw beschouwd als een wezen van lagere rang, omdat ze zeggen dat een vrouw is gemaakt uit de linker rib van Adam, en dat zij de reden is dat hij uit het paradijs werd verdreven. Hoe dan ook, ik ben jouw kind. Wat heb je uiteindelijk besloten over mijn lot?”

Rahemdel Khan antwoordde: “Mijn dochter, wie heeft je geleerd om zo te praten? Je bent niet slim genoeg om zulke dingen te zeggen.”

Rohina antwoordde met een glimlach op haar gezicht: “Misschien is mijn verstand niet zo groot als dat van jou en mijn stiefmoeder, maar mijn oren zijn scherp. Wat je hoorde van Haji Nasim Khan over Jambouri, heb ik ook gehoord. En bovendien weet je zelf dat ik in de moskee de Koran aan het leren lezen ben. Ik kan nu een beetje lezen uit de Koran en Hafez. Ik begrijp dat Jambouri een meisje is, geen jongen. Ze verkwanselt haar eer aan zwervers en drugsverslaafden en verdient geld met het verkopen van haar onschuld om brood en drugs voor zichzelf te kopen. Jij weet dit allemaal goed, maar waarom onderneem je geen actie? Ben ik niet jouw kind?”

Op dat moment start mevrouw Delbar, die zichzelf uitbundig heeft opgemaakt, haar verbale aanval op Rohina. Ze zegt: “Wees stil, meisje! Speel niet te veel met woorden. Je bent nog een kind; de geur van melk komt nog uit je mond. Of heb je misschien al een verborgen minnaar gevonden? Breek je niet straks je vader’s rug? Op jouw leeftijd moet je niet zo hoog van de toren blazen. Welke kinderen doen alsof ze volwassenen zijn? Wat begrijp je nu eigenlijk?” “Wanneer je vader en ik hier zijn, heb je geen recht om te praten. Ga weg, verdwijn, verlaat de kamer en blijf weg,” zei mevrouw Delbar streng.

Rohina keek naar haar vader en zei: “Ik wil met mijn vader praten, lieve moeder, ik heb geen ruzie met jou.”

Mevrouw Delbar antwoordde: “Aha, aha, je kunt niet eens ruzie maken met mij. Ik kan je in stukken scheuren. Ik ben niet bang voor je vader, en ik heb ook geen angst voor hem! Sta op, ga weg, en verlaat de kamer, want wij hebben werk te doen.”

Rahemdel Khan keek zijn dochter aan en zei: “Mijn dochter, maak je geen zorgen. God is barmhartig. Ik heb met Haji Nasim Khan gesproken, en als God het wil, zullen we een beslissing nemen over jouw toekomst.”

Rohina antwoordde: “Ik zal uw bevel niet negeren, vader. Het maakt niet uit of die jongen goed is of slecht, hij moet komen zodat we kunnen trouwen. Dan kan ik uit dit huis vertrekken, en mijn stiefmoeder zal dan tenminste opgelucht zijn.”

Opnieuw verhief mevrouw Delbar haar vervloekte stem, scherp als een kraai, en zei: “Was je mond zeven keer met rozenwater voordat je mij ‘moeder’ noemt, hoer! Je moeder was een prostituee die jou op de wereld zette, en nu smacht je al naar een man.”

Rohina slaakte een diepe zucht, haar tranen glinsterden als sterren in de donkere nacht. Ze verliet de kamer van haar vader en stiefmoeder, huilend tot de avond viel. Toch bereidde ze het avondeten voor haar ouders, maar ging zelf hongerig naar bed. Zelfs haar vader, zonder barmhartigheid of medelijden, gaf niet om zijn dochter. Hij at samen met zijn vrouw het aardappelgerecht zonder enige zorgen en ging daarna rustig slapen.

Rohina bad tot God, tot diep in de vroege ochtend. Ze smeekte: “God, geef me de dood, want als ik zelfmoord pleeg, zal ik in de hel branden. Wat kan ik doen om aan zo’n vreselijk lot te ontsnappen?”

Ze bleef bidden en smeken: “God, help me alsjeblieft!” Op dat moment begon er iets in haar hart en geest te veranderen—een kleine kiem van hoop en geluk begon te groeien. Maar ze wist nog niet welke gebeurtenissen haar te wachten stonden, wist ze niet, maar diep van binnen voelde ze een opkomend gevoel van vreugde. Dagen, weken en maanden gingen voorbij. Deze keer ging de heer Haji Nasim Khan, de hoofd van de stam in het dorp, naar Rahim Khan om het verhaal te bespreken en de huidige situatie van Jambouri te bespreken. Rahim Khan veegde het zweet van zijn voorhoofd uit schaamte en keek naar Nasim Khan. “Bij God, mijnheer Khan, ik wil u niet verontrusten,” zei hij. “De jongen was goed bezig en alles ging goed, maar het vinden van 10 Afghaanse lakh (honderd duizend afghanis) voor zijn bruidsschat is geen klein bedrag. Het is onmogelijk om dat bedrag bij elkaar te krijgen, vooral niet binnen 7 tot 8 jaar. De jongen kan het zich niet veroorloven om met lege handen terug te komen.”

Nasim Khan antwoordde: “Rahim, mijn vriend, ik ben op de hoogte van alle omstandigheden. Ik weet van de schandknaap

van Jambouri, zijn gevangenschap en zijn verslaving aan drugs. Doe alsjeblieft iets dat zowel jouw eer als de onze herstelt; vind een manier om je zoon hier te brengen en te laten trouwen, zodat we een huwelijk kunnen regelen. Ik zal Rahemdel Khan overtuigen om de bruidsgave te verlagen.”

Omdat Rahim Khan de waarheid kende, antwoordde hij: “Mijnheer, als u weet dat mijn zoon in de gevangenis zit, en dan ook nog in een vreemd land, wat kan ik dan nog doen? Wat voor fatsoen kan ik nog hebben in deze gemeenschap? Wat u ook zegt, het is uw touw om mijn nek; ik zal gehoorzamen aan uw bevel en geen schande brengen over mezelf of het huis van Rahemdel.”

Mevrouw Fatima Khan sprak ook zeer respectvol tegen Haji Sahib: “Haji Sahib, met uw zegen en met de wil van God, vindt u alstublieft een passende oplossing zodat onze eer hersteld wordt en de dochter van Rahemdel Khan haar plaats in het huis kan innemen. Ik denk dat zij zich in een zeer nare situatie bevindt met haar stiefmoeder.”

Nasim Khan dronk een kopje thee in het huis van Rahim Khan en nam afscheid. Na negen maanden werd bekend dat Jambouri uit Iran was teruggekomen, maar hij was ziek. Iedereen was blij, behalve Rohina, die in de Midden in deze vreugde brandde Rohina in de hel, want zij wist dat Jamburi, naast zijn huidige ziekte, ook verslaafd was aan drugs. Desondanks gingen alle mannen en oudere mensen van het dorp hand in hand en in groepen naar het huis van Rahim Khan, blij dat hun kind uit Iran was teruggekeerd. Maar helaas was Jamburi in de gevangenis van Isfahan getroffen door leukemie, en de Iraanse overheid was niet bereid geld te spenderen aan de behandeling van een drugsverslaafde; ze hadden hem zonder behandeling teruggestuurd naar zijn land, en iedereen in het dorp was op de hoogte van deze situatie.

De ouders van Jamburi drongen er bij de mensen in het dorp en bij Rahim Khan op aan om zo snel mogelijk de bruiloft te organiseren, zodat hun kind niet de wereld zou verlaten zonder het leven te hebben ervaren.

Mensen van alle hoeken van het dorp overtuigden Rahemdel Khan en dwongen hem om Rohina met Jamburi te laten trouwen, zonder zelfs maar naar haar mening te vragen. Uiteindelijk kookten ze een grote pot shorba (Afghaanse soep) en begonnen ze met de bruiloft; niemand bekommerde zich om het arme, moederloze meisje dat haar handen met henna moest laten verkleuren. Rohina vertrok eenvoudig naar het huis van haar ongelukkige bestemming.

Zij had nog maar een paar nachten met Jamburi doorgebracht toen hij naar de hel ging of naar de 72 maagden, maar in deze wereld kon hij niet bij zijn maagdelijke vrouw komen. Kortom, de maagdelijke Rohina werd een weduwe en Jamburi werd onder de grond begraven. De ouders van Jamburi maakten moeilijke dagen door. De stiefmoeder van Rohina huilde boven het lichaam van Jamburi en zei: “Moge Rohina’s voetstappen in het donkere zand zijn. Het was vanwege dit onheilige kind dat de jongen is gestorven; misschien heeft zij hem vermoord. Mijn hart is in stukken vanwege dit kwalijke kind.” Maar de moeder van Jamburi, die op de hoogte was van de toestand van haar kind, troostte Rohina en zei: “Nee, zij is onschuldig en puur; ze heeft geen enkele schuld. Ons kind had tot hier geschreven gekregen in zijn lot, moge God hem vergeven.”

“Dagen, maanden en uiteindelijk een jaar gingen voorbij. De maagdelijke weduwe Rohina woonde in het huis van Rahim Khan. Na verloop van tijd boden de ouders van Jamburi, namelijk Fatemeh en de vader van Jamburi, die nu Rohina’s schoonvader

was, haar aan: ‘Mijn dochter, nu je de status van weduwe hebt gekregen, zullen wij je onder geen enkele omstandigheid terugsturen naar het huis van je vader. We hebben geen andere zoon om je voor te trouwen, maar Haji Asif, de tuinman, heeft je meerdere keren om je hand in huwelijk gevraagd. Wat denk je daarvan?’

Rohina antwoordde: ‘Haji Asif heeft al drie vrouwen, en bovendien is hij oud genoeg om mijn grootvader te zijn. Denk je dat het gepast is me aan een oude man te koppelen?’

Rahim Khan zei: ‘Mijn dochter, Haji Asif heeft drie vrouwen, maar de islamitische wet van Mohammed staat een man toe om vier vrouwen te hebben. Bovendien heeft hij een goed leven, hij is welvarend, dus je zou gelukkig met hem kunnen leven voor de rest van je leven.’

Rohina zei: ‘Ik zal dit nooit doen. Ik ben een weduwe, en volgens de cultuur en de richtlijnen van de Koran hebben weduwen het recht om hun eigen huwelijkspartner te kiezen. Ik wil niet met Haji Asif trouwen.’

Fatemeh en Rahemdel, Rohina’s stiefmoeder en vader, werden uitgenodigd. Beiden waren steevast in hun beslissing en zeiden: ‘Als je het leuk vindt, prima, zo niet, pech! Wij gaan jou uithuwelijken aan Haji Asif. Hij betaalt ons tweehonderdduizend Afghaanse afghani voor de bruidsgave.’

Mevrouw Delbar stond op van haar plaats, greep Rohina bij de keel, trok aan haar haar en sloeg haar met haar vuisten en voeten. Rohina hoopte dat haar vader misschien tussenbeide zou komen en haar zou verdedigen tegen zijn vrouw, maar helaas kon Rahemdel geen enkel woord tegen haar vrouw spreken. Uiteindelijk legde Rahemdel zijn gebedssnoer neer en vernederde

mevrouw Delbar. Maar tegen Rohina zei hij: “Mijn dochter, maak alsjeblieft geen problemen. Of het nou willens of onwillens is, wij hebben jou aan Haji Asif, de tuinman, beloofd. In ruil daarvoor geeft hij ons 200.000 Afghanis. Rahim Khan en mevrouw Delbar, die zich als gewonde slangen oprichtten, zeiden tegen Rahemdel: “In geen geval, dit geld behoort niet alleen tot jullie; wij hebben ook recht. In eerste instantie is al het geld ons recht. Omdat je ons niet hebt betaald voor de bruidsschat, zullen wij dit geld innen.” Delbar verhoogde haar stem en zei tegen Rahim: “Of je geeft ons het geld, of we zorgen ervoor dat je door het hele dorp beschaamd wordt door te zeggen dat Rahmad zijn zoon heeft vermoord en nu zijn vrouw wil verkopen.”

Rahim en Fatemeh stemden allebei in en zeiden: “Goed dan, we zullen je vijftigduizend Afghaanse afghani betalen. De rest nemen we, zodat we de schulden voor het graf en de doodskist van Jamburi kunnen betalen.” Iedereen was het ermee eens, maar Rohina verloor haar geduld. Ze keek naar de hemel, hilde bitter en zei tegen God: “God, ben ik dan slechts een dier? Een kameel, een koe of een schaap? Ik zit hier en mijn ouders, samen met mijn schoonouders, verkopen mij met korting op de slavenmarkt! God, waarom?! Zijn vrouwen en meisjes niet uw dienaren? Zijn vrouwen en dochters als onkruid dat groeit? Zijn mijn ouders dan ook niet meer dan dieren?”

Helaas had ze geen andere keuze dan zich over te geven. Rohina beseftte dat ze machteloos was. Haar ouders hadden haar hand in hand met haar vader verkocht voor geld, en ze had geen andere keus dan haar lot te accepteren. Kortom, Rohina trouwde met Haji Asif. Haji Asif gaf de mensen van het dorp eten, bracht zijn bruid met muziek en gezang in een versierde auto naar huis en gaf tweehonderdduizend Afghaanse afghani aan Rahemdel Khan.

Rohina begon haar nieuwe leven met drie rivaliserende vrouwen. Haji Asif leefde nog 18 maanden en stierf op de leeftijd van 63 jaar. Rohina kreeg geen kinderen van hem en bracht anderhalf jaar door met veel ruzies en problemen met haar mede-vrouwen. Ze had een vreemd lot; ze zei altijd tegen zichzelf: “Was het maar zo dat ik mijn eigen lot kon schrijven.” Maar helaas was dat niet zo, want God had het lot geschreven in de hemel, dat wil zeggen, op de bewaarde tafel. Het was niet in de macht van een dienaar om zijn of haar lot zelf te schrijven.

Na de dood van Haji Asif was er geen strijd meer tussen de echtgenotes, wat aantoonde dat elke vrouw wilde dat haar man met haar de nacht zou doorbrengen. Strijd was altijd aan de orde van de dag geweest vanwege het beurtensysteem. Na de dood van Haji Asif was er echter geen enkele strijd meer; het enige dat de tweede en derde vrouw onrustig maakte, was de angst voor de oudste vrouw van Haji Asif, omdat haar kinderen de eigenaren waren van vrouwen en kinderen. Ze vreesden dat hun kinderen misschien van hun erfenis zouden worden beroofd door de kinderen van de overleden Haji. Maar de enige die zich niets aantrok van de eigendom en welvaart van Haji Asif, was Rohina. Rohina was veranderd; ze vroeg zich altijd af waarom vrouwen op de tweede plaats van de menselijkheid staan. Waarom wordt er onrecht boven hen gedaan?

En waarom verdedigen ze hun rechten niet zelf? Dit waren allemaal vragen die Rohina's brein bezighielden, en ze wachtte op het moment waarop haar gedachten als atoombommen zouden exploderen. Ongeveer drie jaar gingen voorbij en Rohina was bijna 13 jaar oud toen Hassan, een jongeman die in de Verenigde Staten woonde en daar gestudeerd had, haar via zijn moeder en zus ten huwelijk vroeg.

Op dat moment bracht mevrouw Delbar zichzelf weer naar voren. Ze beschouwde zichzelf als de bevoegde stiefmoeder van Rohina, maar ze wist niet dat Rohina niet meer dezelfde Rohina was als voorheen. Toen Rohina mevrouw Delbar zag, vroeg ze: “Wat wil je weer?”

Delbar antwoordde: “Oh, mijn dochter, ben je je eigen moeder vergeten? Ik ben toch jouw moeder, en dit is jouw vader. We willen jou aan Hassan geven, die een goed opgeleide jongeman is, als zijn wettige vrouw op een islamitische manier.”

Rohina wilde de deur voor hen sluiten, maar de jonge zoon van Haji Asif kwam tussenbeide. Hij groette hen en zei: “Jullie zijn niet welkom. Ga zonder gedoe weg uit dit huis.” Later zei hij tegen Delbar en Rahim: “Vertrek zonder enig probleem uit dit huis. Dit huis is geen slavenmarkt waar je je rechten kunt opeisen. Hier verkoopt niemand Yusuf aan Potifar; hier zijn we allemaal mensen. Mensen hebben het recht om zelf te beslissen. Voor jullie is er op geen enkele manier toestemming om in dit huis te komen. Verlaat deze plek en verdwijnt.”

Met hun staart tussen de benen verlieten ze het huis en keerden terug naar hun eigen huis. Yaseen, de zoon van de overleden Haji Asif, was blij dat de dollars die ze van Hassan's familie zouden ontvangen, nu alleen voor hem bestemd waren.

Het was avond geworden. Na het avondmaal kwamen de ouders van Hassan naar het huis van Yaseen en vroegen officieel om Rohina's hand; ze hadden ook foto's van Hassan bij zich. Nadat Rohina thee had gebracht en de gasten had verwelkomd, wilde ze gaan zitten, maar Yaseen zei: “Dit is de plaats van mannen hier. Ga naar een andere kamer.”

Rohina antwoordde: “Ik ben toch geen koe om mijn lot na God in jouw handen te leggen. Ik wil zelf informatie hebben over Hassan.” Yaseen zei: “Dat is goed, ga zitten, maar bemoei je niet met de bruidsschat.”

Rohina lachte en zei tegen hem: “Man, maak je maar zorgen over het geld, maar laat me het recht hebben om te beslissen of je me weg kunt verkopen of niet.”

Yaseen zei: “In dat geval, ga zitten en vraag maar.” Rohina vroeg, na te informeren naar de gezondheid en situatie van Hassan’s moeder: “Waarom trouwt u je zoon niet uit met een vrouw uit Amerika? Waarom hier vandaan?”

Zia Gol, de moeder van Hassan, zei: “Oh, kind, wat heeft het voor nut om het van jou te verbergen? Hij heeft jou ergens gezien. Om eerlijk te zijn, hij heeft ook drie andere vrouwen genomen. Ik denk dat het in Amerika gebruikelijk is dat mannen en vrouwen elkaar snel verlaten en scheiden. Alle drie de vrouwen hebben mijn zoon verlaten. Nu vraagt mijn zoon om de weduwe van Haji Sahib ten huwelijk te vragen. Hij zegt dat hij ervoor zal zorgen dat jij hier kan studeren, opgeleid wordt en zelfstandig wordt. Rohina hoorde genoeg en stelde een verdere vraag: “Wat is de garantie dat ik niet ook snel verlaten word? Hier zijn vrouwen toch naast alles ‘levend begraven’? Toen ik een kind was, na de dood van mijn moeder, besloot ik piloot te worden en naar de hemel te gaan om de toestand van de ziel van mijn moeder te begrijpen, maar ik wist niet dat het lot mij ‘levend begraven’ had gemaakt.”

De moeder van Hassan zei: “Wat kan ik zeggen, mijn kind? God verhoede, het is natuurlijk niet zo dat mijn zoon gaat trouwen en je dan gelijk verlaat. En het heeft natuurlijk ook met jou te

maken, hè? Als je goed voor Hassan zorgt en je goed gedraagt, zul je zijn kroon worden. Maar God verbied, als je hem slecht behandelt, dan zal het zo zijn dat als een mens in het nauw wordt gedreven, hij ten strijde trekt en zijn toekomst vernietigt.”

Op dat moment zei Yaseen tegen de vader van Hassan: “Lieve vader, mijn stiefmoeder, die wij uithuwen en voor wie jullie hier zijn om haar hand te vragen, moet je niet beschouwen als een weduwe. Zij is nog maar net 16 jaar geworden. Zij is nog niet volwassen; haar prijs is net zo hoog als die van andere meisjes.”

Vader Hassan zei: “Zoon, we zijn God zij dank in het bezit van geld en hebben rijkdom. We hebben geen gebrek aan materiële zaken en we zijn niet bang voor de prijs of het geld. Waar we wel bang voor zijn, is dat onze dochter haar hoofd voor onze zoon buigt.”

Yaseen zei: “Gedurende een jaar en enkele maanden hebben we geen slecht gedrag gezien van onze stiefmoeder. Ze is een erg goede vrouw, maar helaas is mijn vader overleden. Anders zou zij altijd bij ons thuis kunnen blijven, omdat zij de status van ons gezin heeft verhoogd. Maar het is natuurlijk een zonde om haar slachtoffer van ons genoeg te maken. We laten haar haar eigen leven leiden, als moeder en grondlegger van haar eigen gezin. Ze kon geen kinderen krijgen van mijn vader omdat zij nog te jong was.” De moeder van Hasan sprak ook tijdens haar beurt en prees haar zoon. Ze was trots en opschepperig over haar rijkdom en bezittingen. Ze zei: “Wij nemen dit meisje met veel verlangen. Hasan heeft al drie andere vrouwen, maar we waren niet bij hun bruiloft. Deze keer willen wij, met God’s wil, zelf de bruiloft organiseren. We trouwen haar met plezier en opwinding en brengen haar naar ons huis. Later, wanneer haar zaken op orde zijn, gaat ze naar Amerika.”

Yaseen vroeg: “Hebben jullie niet gezegd hoeveel bruidsschat jullie van ons willen?” Hij tilde zijn hoofd op en vervolgde: “Bij God, ik zweer het je, onze moeder is geen weduwe. Zij behoort tot de jonge ongehuwde meisjes. Jullie zien zelf dat ze schittert als een lamp: een hoge neus, een gezicht als de maan, haar als een touw, en haar blauwe ogen zijn de kracht van God. Daarom, gezien deze kenmerken, willen we de bruidsschat voor onze Moeder Rouhina vaststellen op een bedrag van 5000 Amerikaanse dollars, 50 zakken premium rijst, vlees, groenten, een set Arabisch goud voor de bruid, 15 sets kleding voor de bruid, en 20 sets geschenkleding voor onze vrienden. Als u hiermee tevreden bent, kom dan, en als dat niet het geval is, vaarwel.”

Tijdens dit gesprek kwam Rohina de kamer binnen. Ze groette de gasten opnieuw. Yaseen zei tegen haar: “Ruim de platen op.” Rohina antwoordde: “Maak je geen zorgen, broer. Ik wil niets te maken hebben met je verkoop. Wat je ook doet, je doet het voor jezelf.” Ze ruimde de platen en het bestek op en verliet de kamer.

Hassan’s vader sprak geruststellend tegen Yaseen: “Wij gaan overleggen met onze zoon en onderling praten. Dan komen wij, God willing, terug. Het is laat; als het mag, verlaten wij jullie nu.” Yaseen begeleidde hen naar de deur, wenste hen een goede avond en nam afscheid.

Toen Yaseen terugkeerde in de kamer, waren al zijn drie stiefmoeders en zijn eigen moeder aanwezig. Omstebeurt zei iedere vrouw tegen Yaseen: “Yaseen Jan, houd alstublieft in gedachten dat die 5000 dollar niet alleen jouw recht is. Je moet ook het recht van onze kinderen in gedachten houden. En of je iets aan Rohina wilt geven, dat mag jij zelf beslissen. Ons recht is belangrijker, onze kindertjes zijn wezen; je moet hen meer geven. Rohina had een veelbetekenende glimlach op haar gezicht

en zei: “Ja, verkoop de offerkoe per kilo en verdeel het geld onder jullie zelf. Ik wil helemaal niets. Voor mij is het genoeg als ik uit deze hel verdwijn.” Een van haar zuster-vrouwen, die Nilofar heette, zei: “Ja, jij neemt een Amerikaanse jongen om je verlangens te vervullen; meer heb jij niet nodig. Jij bent gelukkig, je krijgt een jonge man, of een goed gebouwde jongen. Wees blij, jouw geluk is omgedraaid. Ik wou dat het voor mij ook zo was.”

Yasin’s moeder, die de oudste en een Bibi Haji was (een titel voor vrouwen die op bedevaart naar Mekka zijn geweest), zei: “Jullie hebben geen recht op dit geld en dit bezit. Yasin, die het hoofd van het gezin is, weet zelf wat hij moet doen met het geld. Na Haji, moge God vrede hebben met zijn ziel, is hij onze patriarch.” De stemmen van de familie werden luider; hun geschreeuw was zo intens dat de burens kwamen kijken en zich mengden in de kwestie, waardoor de broers uit elkaar werden gehaald. De strijd tussen de broers werd beëindigd, maar het geldprobleem bleef bestaan. Iedereen ging naar hun kamers.

Alle drie de vrouwen van de overleden Haji probeerden hun zonen en dochters tegen hun broer op te zetten, zolang ze konden en macht hadden. Eén van hen besloot zelfs om Yasin te vermoorden als hij het geld niet zou verdelen.

De enige persoon die haar innerlijke pijn en hartzeer niet verborg, was Rohina. Ze leek voortdurend een martelaar en slachtoffer te zijn. Ze huilde in stilte, sprak met zichzelf en overwoog soms zelfmoord. Maar een onbewust gevoel van hoop gaf haar af en toe een glimp van schoonheid en jeugd, waardoor ze troost vond en zichzelf kalmeerde.

Het ontbijt werd eerder klaargemaakt; iedereen kwam naar de kamer van Yasin’s moeder. Yasin leunde tegen de muur in

plaats van zijn vader. Eerst begroetten ze elkaar allemaal; later verklaarde Nilofar haar beslissing tegenover Yasin als volgt: “Yasin, als je eraan denkt om al het geld voor jezelf te houden, weet dan dat je het niet

...kunt verteren als je hart vol is van wroeging. Het is beter om rustig te blijven en iedereen hun recht te geven.”

Yasin lachte en zei: “Ik denk dat jullie de hele nacht tussen mij en mijn broers gif hebben gezaaid en hypocrisie hebben gepleegd. Ten eerste weten wij nog niet of de ouders van Hasan tevreden zijn en komen of niet, en ten tweede, ik geef het geld uit in dit huis. Het maakt niet uit of het geld bij mij is of bij jullie. We leven allemaal samen, we eten samen en delen onze kleren.”

De derde vrouw van Haji zei: “Nee, Yasin, zo kan het niet. Mijn zoon is jonger dan jullie allemaal, en hij heeft het meeste recht. Van de 5.000 dollar is 2.000 van mij en mijn zoon. Verdeel de rest tussen jullie.”

Opnieuw werd er luid protest geuit. Faridoun, de zoon van de tweede vrouw van Haji, kwam gewapend met een mes en stak Yasin verschillende keren neer. Yasin viel bloedend op de vloer van de kamer. De burens belden de politie en vroegen om een ambulance. De politie bracht Yasin naar het ziekenhuis en nam de andere mannen van de familie mee voor onderzoek.

Dit incident duurde vijf maanden totdat Yasin uit het ziekenhuis werd ontslagen en over het algemeen herstelde. Gedurende deze vijf maanden kwamen Hasan's ouders verschillende keren langs en bezochten Yasin ook. Maar toen ze over de ware toedracht hoorden, hielden ze de zaak geheim en raadpleegden ze Rohina: “Wat is jouw mening hierover?”

Rohina antwoordde: “Jullie zijn mijn ouders; ik wil hoe dan ook uit deze hel ontsnappen. Als zij het niet eens kunnen worden, zal ik een van deze twee opties uitvoeren: 1. Zelfmoord, beter dan ‘levend begraven’. 2. Ontsnappen uit huis.”

Ze vervolgde: “Jullie weten zelf ook dat de broers van mevrouw Nikbakht haar 25 jaar lang in het duistere hol ‘levend begraven’ hebben gehouden en haar ellendig hebben gemaakt. Ik ben bang voor deze wrede en onrechtvaardige familie, dat ze mij een soortgelijk lot zullen bezorgen.”

De ouders van Hasan waren blij met de woorden van Rohina, en ze begrepen de ernst van haar situatie. Rohina zei: “Laten we zo snel mogelijk de bruiloft regelen, maar we weten niet hoe we het geldprobleem moeten oplossen.”

Hassan’s moeder stelde voor: “We nemen een aantal van de ouderen mee en laten het geld in het midden, zodat de broers het in vrede kunnen regelen.” Hassan’s vader stemde in met deze beslissing en sprak af met Yasin dat ze vrijdagmiddag om 2 uur, na het middaggebed, langs zouden komen met een aantal ouderen. Yasin zei: “Van harte welkom! Neem zoveel mensen mee als jullie willen; ik heb daar geen problemen mee. Ik zal wat melk, thee en kip kebabs voorbereiden.”

Hassan’s vader ging samen met acht ouderen en de moeder van Hassan, na het bidden van het vrijdaggebed, naar het huis van Yasin om de hand van de weduwe van zijn vader te vragen. Toen ze het huis van de kinderen van de overleden Haji binnenkwamen, waren alle weeskinderen en de vier vrouwen aanwezig. De thee, gebraden kip, cakes en koekjes waren geserveerd op het kleed.

Na het drinken van de thee en het geklets, legde de vader van Hassan 5.000 dollar op tafel en zei: “Alstublieft, verwoest

jullie relatie als broeders niet vanwege deze wereldse dingen.” De wijze ouderen baden. Hassan’s vader nam de zijden doek, en Yasin schuifde het geld naar zich toe. De gasten verlieten het huis, en de broers verdeelden het geld en gingen ieder hun eigen kant op. De eettafel van Haji was verdeeld in vier, en de pan veranderde in vier pannen.

Een paar dagen later kwam Hassan uit Amerika en organiseerden ze de bruiloft. De bruiloft werd gehouden in een van de bekende hotels in Kabul; alles verliep erg goed en gelukkig, en het was de eerste keer dat Rohina echt als bruid werd. Ze vermengde zich met haar man en vond vreugde. Meneer Hassan bleef een week bij haar, en daarna ging hij weer terug naar Amerika om alle zaken te regelen, zodat Rohina binnen een jaar naar hem kon komen.

Rohina kon niet langer in haar verleden blijven. Hoewel ze gelukkig leek te zijn, wist ze niet dat dit geluk van korte duur zou zijn. Achter deze schijnbare blijdschap wachtten de ergste gebeurtenissen en tragedies op haar lot. Rohina ging naar het huis van haar vader om afscheid te nemen en naar haar man te gaan. Haar vader sprak niet tegen haar, en haar stiefmoeder vervloekte haar: “Je vertrek heeft ons van geld en rijkdom beroofd, je komst zal het niet herstellen!” Met tranen in haar ogen ging zij naar het graf van haar moeder, nam afscheid van haar. Zij ging ook naar haar broer, die ongeveer 10 jaar oud was geworden en bij de grootmoeder van haar vaders kant woonde. Zij zag hem en kusde hem. Ze verzamelden al haar herinneringen uit het land en vertrok met betraande ogen vanaf de luchthaven van Kabul. Het vliegtuig landde in Dubai en later in de luchthaven van Washington DC, Amerika. Hassan wachtte buiten op haar en toen hij zijn vrouw zag, was hij erg blij. Hij omhelsde haar stevig,

kuste haar herhaaldelijk en liet haar instappen in zijn nieuwe cruisewagen en ze reden naar huis. Ze brachten de avond samen door, en 's ochtends stond Hasan vroeg op en nodigde Ruhina uit voor ontbijt met eieren en omelet. Nu begonnen ze allebei hun diepste gevoelens en hartzeer te delen. Ruhina vertelde hem al haar ongelukkige levensverhalen, maar arme meid wist niet dat Hasan een handelaar in vrouwen was, wat betekende dat hij een pooier was. Hij genoot ook van Ruhina's onschuldige lachjes en nodigde haar uit om van het leven te genieten en tot rust te komen. Langzaam maar zeker begon er twijfel en onzekerheid in Ruhina's hart te groeien, maar ze kon de reden niet begrijpen. Hasan vertelde haar: "Je bent vrij om met elke man die je wilt om te gaan, seks te hebben en van het leven te genieten. Hier is er vrijheid dat betekent dat niemand controle heeft over een ander; ik feliciteer je met je vrije leven." Het was op dat moment dat Ruhina's twijfel volledig in zekerheid veranderde; ze vroeg hem: "Hasan, ik heb gehoord dat je nog drie andere vrouwen hebt genomen, waarom heb je van hen gescheid?"

Hasan antwoordde: "Nee, Rohina Jan, ik ben niet van hen gescheiden, ik laat mijn vrouwen voor mij werken." Rohina vroeg: "Wat voor werk?" Werk in een winkel, kantoor, bureau, of wat dan ook?" Hasan gaf toe: "Nee, ik nodig vreemde mannen uit voor mijn vrouwen. Elke man brengt een uur door met een van mijn vrouwen, en ik verdien een aanzienlijk bedrag. Dit grote huis, deze luxe auto,

toekomst zou zijn, een leven dat ze nooit voor zichzelf had gewenst. Het enige dat ze kon doen, was haar tranen inhouden en nadenken over een manier om te ontsnappen.

Toen Hasan wegging, keek Rohina rond in de kille, duistere kamer, omgeven door de geluiden van de markt buiten. Ze voelde zich

gevangen, niet alleen fysiek maar ook mentaal, alsof de muren op haar af kwamen. De vrouwen die ze eerder had gezien, waren allemaal anoniem, met lege blikken en verslagen houdingen. Het was alsof ze hun identiteit en hun hoop al lang hadden verloren.

In een moment van helderheid besloot Rohina dat ze niet hetzelfde lot zou accepteren. Hoe moeilijk het ook zou zijn, ze zou niet toestaan dat Hasan of iemand anders haar waardigheid van haar zou afnemen. Haar moeder had haar altijd geleerd om voor zichzelf op te komen, en die innerlijke kracht begon langzaam weer naar boven te komen.

Die avond, toen Hasan terugkwam, hield Rohina zich sterk, maar diep vanbinnen smeedde ze plannen om te ontsnappen. Ze vroeg Hasan om haar nog wat tijd te geven, onder het voorwendsel dat ze zich nog niet helemaal op haar gemak voelde. Hasan stemde toe, onder de voorwaarde dat ze zou beginnen met het werk zodra ze klaar was.

Terwijl de dagen voorbijgingen, begon Rohina de stad beter te leren kennen. Ze observeerde de omgeving, de mensen, en probeerde manieren te bedenken om hulp te krijgen of om te vluchten. Ze sprak sporadisch met andere vrouwen, die haar allemaal waarschuwden dat ontsnappen bijna onmogelijk was. Sommigen van hen waren al jaren gevangen in dezelfde cyclus, hun dromen verbrijzeld en hun levens onherroepelijk veranderd.

Maar Rohina had hoop. Ze geloofde dat er ergens een uitweg moest zijn. Elke dag dat ze Hasan te slim af kon zijn, bracht haar dichterbij de mogelijkheid om te ontsnappen. Ze wist dat ze geduldig moest zijn en op het juiste moment moest wachten, want dit was haar enige kans om te overleven en opnieuw te beginnen.

De dagen werden weken, en Rohina's vastberadenheid groeide. Ze zou zichzelf niet verliezen in deze hel, ze zou vechten voor haar vrijheid, voor een leven waarin ze zelf de controle zou hebben.

Mirwais keek diep in Rohina's ogen en zei: "Jij bent niet alleen in deze wereld. Er zijn altijd mensen die je willen helpen, maar je moet de kans grijpen en voor jezelf kiezen. Zelfmoord zal je niets brengen, het zal je alleen wegnemen van een kans op verandering."

Rohina, overweldigd door haar situatie, keek naar de grond. Haar hart was gevuld met angst, wanhoop en een intense drang om te ontsnappen aan de wrede realiteit waarin ze zich bevond. Ze zei zachtjes: "Ik weet niet of ik ooit nog ergens aan kan ontsnappen... mijn leven heeft geen waarde."

Mirwais knielde naast haar en zei: "Je hebt waarde, meer dan je denkt. De mannen zoals Hassan en de mensen die jou misbruiken willen je laten denken dat je niets waard bent, maar dat is niet waar. Ik help je niet omwille van het geld of om iets terug te krijgen. Ik wil je helpen om je leven terug te krijgen, maar daarvoor moet jij zelf ook willen ontsnappen."

Rohina bleef even stil, maar toen sprak ze met een zwakke stem: "Hoe zou ik kunnen ontsnappen? Hij bewaakt me dag en nacht. Mijn kleren zijn opgesloten en als ik wegloop, zal hij me vinden. Ik heb niets hier."

Mirwais keek om zich heen en stelde voor: "Ik kom morgen terug, en ik neem extra kleding voor je mee. Ik zorg dat niemand je opmerkt wanneer we vertrekken. Maar je moet vertrouwen hebben en bereid zijn om mee te gaan. Als je blijft, verlies je misschien de kans om ooit nog vrij te zijn."

Rohina keek hem onzeker aan, maar iets in zijn stem en zijn oprechtheid gaf haar een sprankje hoop. Ze knikte langzaam. “Goed,” zei ze, “ik zal morgen klaar zijn.”

Mirwais glimlachte en stond op. “Ik zal ervoor zorgen dat je veilig wegkomt. Morgen zal je leven veranderen, Rohina. Je verdient beter.”

De volgende ochtend kwam Mirwais terug zoals hij had beloofd. Hij bracht kleding mee en leidde Rohina ongemerkt weg uit de verschrikkelijke markt. Samen vluchtten ze, vastberaden om een nieuw begin te maken. Rohina voelde voor het eerst sinds lange tijd een gevoel van hoop op een betere toekomst. De politie keek Rohina aan en begreep dat ze in een wanhopige situatie verkeerde, maar in hun juridische systeem waren er grenzen aan wat ze konden doen. De tolk probeerde haar gerust te stellen: “Rohina, je hoeft geen zelfmoord te plegen. Je bent nu in een land waar je eigen keuzes kunt maken. Niemand kan je dwingen om iets te doen wat je niet wilt.”

Rohina, nog steeds met tranen in haar ogen, herhaalde: “Maar ik ben hier gevangen, ik ken de taal niet, ik ken de wetten niet. Hoe kan ik mezelf beschermen?”

De politieagent antwoordde met behulp van de tolk: “Je hebt het recht om hier weg te gaan en een nieuw leven te beginnen. Wij zullen je helpen als je dat wilt. Er zijn opvanghuizen en organisaties die je kunnen ondersteunen. Maar je moet de stap zetten om uit deze situatie te komen.”

Op dat moment werd Hassan nerveus. Hij probeerde zichzelf te verdedigen: “Ze liegt, ze is gek! Alles wat ik heb gedaan, was voor haar goed!”

De politie, echter, richtte zich niet meer op Hassan. Een van de agenten vroeg de tolk om Rohina duidelijk te maken dat ze haar naar een veilige plek konden brengen waar ze beschermd zou worden. Rohina leek opgelucht, maar tegelijkertijd ook bang. “En wat gebeurt er dan met Hassan? Hij zal me blijven achtervolgen.”

De tolk antwoordde: “Als je een klacht tegen hem indient, zullen we een onderzoek starten. In de tussentijd kunnen we een straatverbod opleggen zodat hij niet in jouw buurt mag komen.”

Rohina, nog steeds trillend van angst en emotie, knikte langzaam. Ze wist dat ze deze kans moest grijpen, zelfs al voelde ze zich zwak en overweldigd. Ze besloot om aangifte te doen tegen Hassan, en de politie nam haar mee naar een veilige locatie waar ze niet langer onder zijn controle stond.

Terwijl de auto wegreed, voelde Rohina een mengeling van angst en opluchting. Ze wist dat het een lange weg zou zijn om haar leven opnieuw op te bouwen, maar dit was de eerste stap naar vrijheid, weg van het leven waarin ze “levend begraven” was geweest. moment en zei toen tegen Mirwais: “Ik wil niet terug naar mijn land, waar ik ‘levend begraven’ was. Maar ik weet niet of ik het vertrouwen heb om weer te trouwen. Ik ben bang voor wat me te wachten staat. Hoe kan ik een nieuw leven beginnen in een wereld die zo anders is dan de mijne?”

Mirwais antwoordde kalm: “Ik begrijp je angst, maar je hoeft niet meteen een beslissing te nemen. Neem de tijd om te genezen en om jezelf te ontdekken. Niemand zal je dwingen om iets te doen. Als je wilt studeren, kan ik je helpen. Je bent vrij om je eigen keuzes te maken, en wat je ook besluit, ik zal je steunen.”

Rohina voelde voor het eerst een gevoel van opluchting. De druk van de maatschappij, haar familie, en Hassan leek van haar schouders te vallen. Ze glimlachte zwak naar Mirwais en zei: “Dank je. Misschien kan ik voor het eerst in mijn leven echt kiezen wat ik wil. Misschien kan ik echt vrij zijn.”

Mirwais gaf haar een geruststellende knik en zei: “Vrijheid is nu in jouw handen. Neem de tijd, en wanneer je er klaar voor bent, beginnen we een nieuw hoofdstuk.”

Die avond besloot Rohina, in plaats van overhaaste beslissingen te nemen, haar eigen leven stap voor stap op te bouwen. Ze was niet langer een slachtoffer van haar verleden, maar een vrouw die eindelijk haar eigen lot in handen nam. De weg naar herstel en onafhankelijkheid was lang, maar voor het eerst voelde ze dat ze niet alleen was en dat ze een keuze had.

Met die gedachte sloot ze haar ogen en droomde ze van een toekomst waarin ze niet langer ‘levend begraven’ zou zijn, maar zou bloeien als de persoon die ze altijd had willen zijn. Halen en een belangrijke plaats in de geschiedenis in te nemen. Het verhaal van Helen Keller, een vrouw die ondanks haar handicaps doorbrak en de wereld liet zien dat vastberadenheid en wilskracht grenzen kunnen overstijgen, inspireerde miljoenen mensen over de hele wereld. Dit is slechts één voorbeeld van een vrouw die ondanks alle obstakels haar doel bereikte. Mirwais vertelde Rohina over haar en zei: “Als iemand als Helen Keller haar dromen kon verwezenlijken ondanks zo’n enorme fysieke beperking, dan kun jij dat ook, Rohina. De kracht om te veranderen en te groeien zit in jou.”

Rohina luisterde aandachtig naar Mirwais en voelde voor het eerst in lange tijd een vonkje hoop in haar hart. “Ik weet dat het

moeilijk is geweest,” vervolgde Mirwais, “maar jouw verleden definieert je niet. Het is nooit te laat om te beginnen met leren, om je dromen te volgen en om een nieuw pad in te slaan. En als jij piloot wilt worden, dan zullen we daar samen naartoe werken.”

Rohina’s ogen vulden zich met tranen, maar deze keer waren het geen tranen van verdriet of wanhoop. Het waren tranen van hoop en een nieuw begin. “Dank je, Mirwais,” zei ze zacht. “Voor het eerst voel ik dat ik een toekomst heb, dat ik een keuze heb.”

Mirwais glimlachte en zei: “Je hebt altijd een keuze, Rohina. Vanaf nu ben jij degene die bepaalt hoe je leven eruitziet. En ik zal naast je staan, om je te steunen bij elke stap.”

De politie kwam binnen met het nieuws dat Rohina officieel vrij was verklaard. Haar documenten waren in orde gemaakt, en ze stond op het punt een nieuw leven te beginnen. Het verleden van misbruik, onderdrukking en angst liet ze achter zich, terwijl ze nu vooruit keek naar een toekomst vol mogelijkheden.

Die avond, terwijl ze samen zaten, droomde Rohina over de toekomst. Een toekomst waarin ze eindelijk vrij was om haar eigen keuzes te maken, haar eigen leven te leiden en haar eigen dromen na te jagen – of dat nu piloot worden was of een ander pad dat ze wilde bewandelen. Voor het eerst voelde ze zich werkelijk levend, en het idee van een ‘levend begraven’ was nu slechts een schaduw uit haar verleden. behalen aan de Universiteit, bekend werd als schrijfster en politiek activist, en zich inzette om haar te erkennen als een van de succesvolle en invloedrijke vrouwen in de wereld. Helen Keller heeft vele artikelen geschreven over blindheid, doofheid, vrouwenkwesties en sociale rechten, en haar autobiografie is een van de boeken die zeer populair zijn geworden bij mensen over de hele wereld. In dit verband

moeten we misschien ook Sullivan Macy noemen, de lerares die Helen Keller begeleidde sinds haar kindertijd en haar leven transformeerde. Haar invloed was zo groot dat Helen Keller over haar schreef: “Mijn echte leven begon op 1 maart 1887 toen ik haar ontmoette. Rohina, ik beloof je dat je ooit de grootste persoon ter wereld zult worden en zo over mij zult schrijven.”

Van “Rachel Ignatofsky” lezen we dat ze in haar boek over succesvolle vrouwen over de hele wereld heeft geschreven, die vandaag de dag elk een rolmodel voor ons zijn. Isabel Allende wordt in Latijns-Amerika erkend vanwege haar familiebanden met een van de meest prominente politieke leiders van die tijd, maar ze wordt wereldwijd erkend vanwege haar boeken, wetenschappelijk onderzoek, internationale lezingen en talrijke bijdragen aan verschillende internationale organisaties. Ze is een feministe en in haar boek maakt ze ons bekend met haar eigen definitie van feminisme. “Het boek van een vrouwelijke ziel” is een reis naar haar innerlijke leven en alle vrouwen die een rol hebben gespeeld in haar leven, van moeder en grootmoeder tot de dienstmeisjes die ze van kinds af aan heeft gezien.

Dit boek is een antwoord op de vraag waarom Isabel Allende een feministe is en waarom haar hele leven gewijd is aan de strijd voor vrouwenrechten. Dit bewijst zelfs dat er in de donkerste hoeken van de wereld “levend begraven” vrouwen waren, maar dat deze vrouwen in staat waren om succesvol te strijden en hun naam in de geschiedenis te laten voortleven. Rohina, lief! Wat mis jij dan in vergelijking met andere vrouwen in de wereld? Rohina zei: “Ik heb niet gestudeerd, en ik heb er ook geen interesse in. Ze hebben mijn ziel gedood, anders wilde ik piloot worden. Ik maakte altijd vliegtuigjes van papier, en in mijn gedachten dacht ik dat de zielen van de doden naar de hemel werden gebracht.

De hemel bevond zich in de lucht. Telkens als ik me verdrietig en verstikt voelde, maakte ik weer een papieren vliegtuigje waarmee ik naar mijn moeder in Gods hemel kon gaan en kon zien of ze daar ook op de tweede plaats stond ten opzichte van mannen. Maar het gebeurde niet. Het lot heeft veel misdaden tegen mij begaan, en het is nog steeds niet duidelijk wat voor ongeluk mij te wachten staat.

Mirwais lachte en vertaalde Rohina's woorden naar de politie. Hij keek naar Rohina en zei om haar gerust te stellen: "Het spel van het lot is tot hier. Ik wil mijn eigen lot en dat van jou schrijven." Rohina lachte spottend naar Mirwais en zei: "Ga je Gods plaats innemen en ons lot schrijven? Zeg zulke dingen niet, je wordt een zondaar."

Mirwais lachte en zei tegen Rohina: "Nee, lieverd! Ik neem de plaats van God niet in; maar God is altijd bij mij. In die aanwezigheid van God zie ik mezelf. Ik leef in God, en mijn geloof geeft me het vertrouwen dat alles wat een mens wil, zal gebeuren, maar alleen onder voorwaarde dat hij een sterke en onwrikbare wil heeft. Ik heb hier veel ervaring mee. Filosofen in de wereld kunnen misschien meerdere keren falen in hun examens, maar ze beschouwen deze mislukkingen niet als falen, maar zeggen: 'Ik ben weer een trede dichterbij mijn doel gekomen.' Uiteindelijk hebben ze zichzelf naar hun doel gebracht. Ik verzeker je dat als je je geloof en overtuigingen bundelt met je wilskracht, je zult bereiken wat je wilt. Ben je nu bereid om met mij te trouwen?"

"Als je bereid bent, kan ik toestemming van het politiebureau voor jouw vrijlating krijgen, zodat we naar de familierechtbank kunnen gaan, waar we voor God en de rechter samen zullen beloven dat we elkaar nooit zullen verlaten, zelfs niet tot aan

onze dood.” en als je niet wilt, zal ik je niet dwingen; je kunt alles doen wat je hart verlangt in dit land. Misschien zul je in het begin tegen taalproblemen aanlopen, maar later zul je alles onder de knie krijgen.”

Na een paar minuten stilte zei Rohina tegen Mirwais en de politie: “Ik ben eraan gewend om een paar dagen, maanden of jaren bij iemand te zijn. Ik ben een levend begraafde; ik heb geen keuze. Aan de ene kant ben ik hier hulpeloos, ik vind mijn weg niet en ik ken de taal niet. Aan de andere kant is het ook erg moeilijk zonder een gemeenschappelijke taal. Ja, ik trouw met Mirwais.”

Mirwais klapte luid en vertaalde haar woorden voor de politie. De politie was zo blij dat het leek alsof hij Rohina’s broer was. Hij feliciteerde hen beiden, schreef de vrijlating van Rohina op papier en overhandigde het aan hen. Blij en lachend verlieten ze het politiebureau en gingen naar de rechtbank. Onderweg zei Mirwais tegen Rohina: “Het is beter om deze ontmoeting bij de rechtbank die voor vandaag is gepland uit te stellen en een paar ochtenden bij mij door te brengen als mijn gast, zodat je mijn karakter en eigenschappen kunt leren kennen. Als je gelukkig bent, zullen we trouwen. En als God het niet wil en je niet tevreden bent met mij, blijf dan een tijdje bij mij als mijn landgenoot, dan kun je later je eigen weg bepalen.”

Na het horen van deze woorden kreeg Rohina nieuwe hoop en bedankte Mirwais. Ze annuleerden de afspraak bij de rechtbank en gingen naar het huis van Mirwais. Na een paar minuten kwamen ze aan. Mirwais toonde Rohina de slaapkamer en zei tegen haar: “Vanaf vandaag tot twee jaar zal deze kamer met al zijn voorzieningen, zoals dit prachtige bed en alles, van jou zijn. Als je mij goedkeurt en ik je beval, zullen we trouwen. Maar als dat niet het geval is, zullen we als vrienden en landgenoten

verbonden blijven.” Rohina was verbaasd over Mirwais’ gebaren, omdat ze nog nooit zoveel genegenheid en vriendelijkheid van een mens had ervaren. Tranen van geluk stroomden over haar wangen. Ze omhelsde Mirwais stevig en zei: “Lieve vriend, ben jij een hemelse engel? Ben je een aardbewoner? Wie ben je? Ik heb nog nooit zoveel emotie en vriendelijkheid van een mens gezien. Moge God je wensen vervullen; je hebt echt mijn leven veranderd. Ik zweer bij de heilige geest van mijn moeder dat ik tot een paar momenten geleden zelfmoord wilde plegen, omdat ik moe was van mijn leven.”

Mirwais lachte hartelijk en met liefde en zei: “Als je ooit zelfmoord wilt plegen, laat het me dan weten, zodat ik je een gemakkelijkere manier kan bieden om te sterven zonder mij in de problemen te brengen.” Ze lachten samen, en Rohina hernieuwde haar belofte: “Zolang ik bij jou ben, zal ik nooit meer de gedachte aan zelfmoord of wanhoop koesteren.”

Mirwais zei: “Ik laat je zelfs geen moment wanhopig of ontmoedigd voelen. Ik ben er altijd voor je. Laten we vandaag en de komende dagen wachten om je bij de school te registreren. Ik ben van plan je op te nemen in de rangen van de onbevreesde vrouwen en meisjes van de wereld. Ik weet zeker dat je met je eigen wilskracht en geloof zult slagen. Dus laat alsjeblieft vanaf dit moment alle nutteloze en zinloze gedachten uit het verleden los. Zuiver je geest, zoals een pasgeboren baby, zodat we samen een toekomst vol positieve dingen kunnen opbouwen.”

Rohina kon haar emoties van vreugde en geluk nauwelijks bedwingen; haar keel was verstikt, want ze had nog nooit zo’n emotioneel moment meegemaakt. Ze snikte zachtjes en bad voor Mirwais. Mirwais zei: “Wees alsjeblieft niet te snel in je oordeel over mij. Neem een paar dagen de tijd en houd me in

de gaten totdat je ontdekt wie ik werkelijk ben. Alle mensen hebben twee kanten: een uiterlijke, die wordt bepaald door hun gedrag en daden die ze aan anderen laten zien, en een innerlijke, die de ware aard en het karakter van een persoon vormt, iets dat alleen zichzelf kennen. Maar soms Rohina straalde van blijdschap en leek alsof haar onderbewustzijn haar een glimp van een stralende toekomst gaf. Ze zei tegen Mirwais: “Je hebt prachtig gesproken. Je hebt me ook onderworpen aan je eigen onderzoek. Als er gebreken in mij zijn – en die zijn er zeker – laat het me alsjeblieft weten, want geen enkel mens is zonder fouten. Maak me alsjeblieft bewust, en ik zal hetzelfde doen als sommige van jouw handelingen me niet bevallen.”

Ze zaten samen, zetten thee en bereidden het avondeten voor. Die avond deed Mirwais het meeste werk; hij kookte het beste Qabuli (rijstgerecht). Rohina zei elke keer: “Mannen doen alles hier! Het is jammer voor een man om in huis te werken. Ga zitten, waar ben ik voor?” Mirwais lachte en zei: “Ik wil juist deze nutteloze gedachten uit je hoofd halen. Mensen hebben geen superioriteit boven elkaar; de enige superioriteit ligt in excellentie in kennis en dienstbaarheid aan anderen. Hier en overal betekent leven in gemeenschap dat iedereen deelt in het huishoudelijk werk en ook buitenshuis werkt; dat is de menselijke manier.”

Rohina vroeg aan Mirwais: “Vrouwen moeten buitenshuis werken? Dit is een grote zonde in ons land, omdat vrouwen mannen provoceren door gezien te worden!” Mirwais keek met een zeer medelevende blik naar Rohina en zag hoe ze in het duister was gehuld. Hij zei tegen haar: “Als een kind in jouw huis iets verkeerd doet, wie straft dan de vader, hij of zijn broer?” Rohina antwoordde: “Nee, hij straft hem. Waarom zou zijn broer gestraft worden? In welke religie is dit?” Mirwais zei:

“Nou dan, in welke religie is het gerechtvaardigd dat vrouwen worden beroofd van hun recht op werk en onderwijs, zodat ze mannen niet tot zonde verleiden? Betekent dit dat zij de straf voor de seksuele begeerte van mannen moeten dragen? In welke religie en leer is dit?” Rohina zei: “Ik denk dat jouw overtuiging verkeerd is. Het is goed dat ik niet met je getrouwd ben, volgens de imam, de geleerde van “de hadees staat in de heilige Koran dat vrouwen niet naar buiten mogen gaan, omdat ze de seksuele begeerte van mannen kunnen opwekken, waardoor mannen naar de hel kunnen gaan.”

Mirwais antwoordde: “De plaats van een man die zichzelf niet kan beheersen en de schuld van zijn zonden op vrouwen afschuift, is de hel, Rohina. Iedereen moet zichzelf beschermen tegen kwaad, corruptie en zonde. Het is niet de gewoonte van God om de straf van de ene persoon op de andere af te schuiven. God is rechtvaardig. Vaak wordt God voorgesteld als een wilde leeuw, maar terwijl ik met je praat en liefde en genegenheid toon, weerspiegelt deze liefde de ware aard van God. God is altijd bij jou en mij. Degenen die God zien als een tijger, panter of leeuw, reflecteren enkel hun eigen manier van denken. Onze God is barmhartig, liefdevol, rechtvaardig en altijd genadig. Wat ik met jou doe en wat jij met mij doet, wordt allemaal mogelijk gemaakt door God.”

Beiden genoten van elkaars gesprekken en bleven tot 1 uur ‘s nachts wakker, pratend over van alles en nog wat. Rohina vertelde Mirwais haar levensverhaal en uiteindelijk gingen ze naar hun kamers om te rusten.

Rohina dacht tot laat na middernacht na over Mirwais en hoe intelligent hij was. Ze reflecteerde op haar eigen leven, van haar geboorte tot nu, en alle gebeurtenissen kwamen voorbij

in haar gedachten. De slaap bleef uit bij haar verdrietige ogen, en zo bleef ze wakker tot de ochtend. Om 9 uur 's ochtends kwamen beiden uit hun slaapkamer. Eerst ging Mirwais naar de badkamer, waarna hij Rohina leidde om zich op te frissen. Toen Rohina uit de badkamer kwam, had Mirwais het ontbijt al klaargemaakt. Ze dronken samen thee, en Mirwais ging naar de universiteit. Maar eerst liet hij haar zien waar ze al het eten en drinken kon vinden.”

Op weg naar de universiteit liep Mirwais altijd langs een Engelse taalcursus. Na zijn terugkeer schreef hij Rohina in voor de cursus en kocht hij voor haar een pen, een schrift en andere benodigdheden. Toevallig kocht hij ook een spijkerbroek, een blouse, een jas, een riem en een tas voor haar. Toen hij 's avonds thuiskwam, had Rohina het avondeten bereid van groenten met een beetje gehakt. Ze begroetten elkaar en vroegen naar elkaars dag. Mirwais liet Rohina haar nieuwe kleren zien en vroeg haar om ze een keer te passen. Als ze niet goed zaten, kon hij ze ruilen in de winkel. Wat een geluk! Alles paste perfect bij het lichaam van Rohina, met haar glanzende huid en stralende ogen. Daarna liet hij haar de schoolboeken en de tas zien. Rohina hilde van vreugde en Mirwais omhelsde haar om haar te troosten. Uiteindelijk leerde Rohina binnen een jaar vloeiend Engels lezen en schrijven.

Tijdens de tijd dat Rohina bij Mirwais was, leefden ze als vrienden. Soms beschreef Rohina Mirwais als een engel, soms als een waardig mens en haar beste vriend. Geleidelijk aan werd ze serieus verliefd op Mirwais. Ze kon niet genoeg krijgen van zijn krullende haar en zijn gezicht zo wit als de maan. Mirwais op zijn beurt raakte ook diep onder de indruk van Rohina's liefde. Iedere keer dat hij naar haar mooie gezicht, amandelvormige

ogen en parelwitte tanden keek, voelde hij zich in de zevende hemel. Toch wilde hij haar niet storen. Opmerkelijk genoeg, na een jaar, toen Rohina de taal had geleerd en zich meer thuis voelde, was het Rohina zelf die Mirwais ten huwelijk vroeg.

Mirwais kon zijn geluk niet op en organiseerde de trouwceremonie in een van de beroemde Afghaanse hotels in New York. Iedereen op de bruiloft was verbaasd over hoe Mirwais het hart van zo'n mooie, maanachtige vrouw had weten te veroveren. Het feest eindigde rond 2 uur 's nachts, en de gasten gingen naar huis. Mirwais en Rohina keerden ook terug naar hun huis, vanaf dat moment als man en vrouw. Ze brachten vele nachten samen door. Mirwais had een lot voor de universiteitsloterij voor zijn vrouw gekocht, maar had het nog niet aan haar verteld. Ze genoten van elkaars gezelschap, dag en nacht. Op een ochtend tijdens het ontbijt gaf Mirwais het lot aan Rohina en vroeg: "Weet je wat dit is?" Rohina antwoordde: "Ja, een loterij, en het is voor de universiteit? Wat voor wet is hier aan verbonden?"

Mirwais stelde Rohina gerust en zei: "Hier is er op alle mogelijke manieren ondersteuning voor jongeren om te studeren, en ze maken het zo toegankelijk mogelijk. Dit is ook een manier; mensen zoals jij en ik, die het financieel moeilijk hebben, kunnen via deze loterij naar de universiteit van hun keuze gaan en zonder collegegeld te betalen hun studie volgen. Morgen is de trekking; laten we zien wat er gebeurt." Rohina zei: "Ik heb geen geluk, maar als ik op jouw geluk kan meeliften, zou dat geweldig zijn." Mirwais antwoordde: "Verlies je geloof niet en denk niet negatief. Wat je ook wilt, zal gebeuren, dus blijf altijd hoge verwachtingen hebben."

Rohina kuste Mirwais en hield hem in haar armen. Mirwais streelde haar ook en zei: "Wie zoekt, zal vinden." Twee dagen

later bracht Mirwais de loterijnummers mee naar huis na de trekking. Hij had gezien dat Rohina de prijs had gewonnen en zou worden toegelaten tot de Amerikaanse luchtvaartuniversiteit. 's Avonds keerde hij terug naar huis en zei tegen Rohina: "Waar ben je, liefje?" Rohina had zich opgemaakt en overvloedig veel Parijse parfum gebruikt voordat ze naar Mirwais kwam. Ze hield hem in haar armen en ze overlaadden elkaar met kussen. Toen Mirwais op de bank zat, vroeg hij Rohina om naast hem te komen zitten. Rohina ging naast Mirwais zitten. Mirwais zei tegen Rohina: "Sluit je ogen."

Toen ze haar ogen sloot, vergeleek Mirwais de loterijticket met de nummers en zag dat Rohina succesvol was toegelaten tot de Amerikaanse luchtvaartuniversiteit en dat ze over 10 dagen naar de faculteit zou moeten gaan. Mirwais zei tegen Rohina: "Open je ogen." Toen Rohina haar blauwe ogen opende, zag ze dat de winnende loterijnummers voor haar lagen. Ze zocht meteen naar haar naam en ontdekte dat ze was toegelaten tot de Amerikaanse luchtvaartuniversiteit. Ze was zo blij dat ze bijna flauw viel van de schok. Mirwais goot snel koud water over haar zachte gezicht. Het was een vreemd tafereel: Rohina hilde een rivier vol tranen, en haar vreugde voelde als een storm die de wereld om hen heen meesleepte. Mirwais riep naar haar: "Gefeliciteerd, schat! Ik wens je veel succes. Je bent toegelaten tot de faculteit van je keuze, maar er is nog een andere test. Ze zullen je lengte en lichaam, evenals je moed en ogen controleren. Ook zal er een medisch onderzoek van je hele lichaam plaatsvinden. Als je geen gezondheidsproblemen hebt, word je officieel erkend als student aan de Amerikaanse luchtvaartuniversiteit. Dan is het aan jou om te beslissen hoe je je studies aanpakt."

Rohina zei tegen Mirwais: “Ik weet niet hoe ik je kan bedanken! Jij bent echt mijn god, de schepper van mijn lot. Ik aanbid je. Zoals je zei, de god van iedereen is volgens hun eigen perceptie. Ik geloof dat mijn god in jou is en door jou op mij neerkijkt met genade. Nogmaals bedankt,” en ze kustte hem.

Rohina was in extase. Ze dacht dat Mirwais misschien de enige was die zo’n diep begrip van zichzelf en spiritualiteit had. Misschien kon niet iedereen zulke diepe inzichten hebben in zelfkennis en godskennis. In elk geval... Ze aten samen avondeten, dronken groene thee en gingen samen naar bed. Rohina kon niet slapen; ze was verzonken in haar eigen gedachten, soms pratend met haar moeder in de hemel, soms met God in de hemel. Het leek alsof Rohina haar eerste stappen zette in de wereld van mystici. De nacht ging voorbij en ze gingen samen naar het kantoor van de Amerikaanse luchtvaartuniversiteit. Ze lieten hun loterijtickets zien, en de medewerkers controleerden via de computer. Ze bevestigden dat Rohina de dochter van Rahim Khan was en feliciteerden haar. Ze gaven Rohina enkele formulieren voor gezondheidscontroles, die ze samen invulden. Na tien dagen werd Rohina officieel ingeschreven als student aan de Amerikaanse luchtvaartuniversiteit. Ze studeerde dag en nacht ijverig en deed ook haar huishouden. Ze probeerde vaak om Mirwais vrij te stellen van huishoudelijke taken, maar Mirwais wilde nooit onder het werk uitkomen; hij deelde altijd de taken met Rohina. Dit was de eerste keer dat Rohina zo over vrouwen sprak, en Mirwais was verbaasd. Hij overlaadde haar met kussen en felicitaties. Rohina zei: “Wij vrouwen moeten echt beseffen dat we geen tweederangsburgers zijn. Dat sommige groepen in de samenleving vrouwen als tweederangsburgers beschouwen, is een mythe; ze zeggen iets betekenisloos. De menselijke geest heeft geen hiërarchie, het heeft niet eens een geslacht. We moeten

leren om ons eigen leven en onze vaardigheden op waarde te schatten, net zoals we geleerd hebben het leven van anderen te waarderen. Ik weet dat toen de vrouwenemancipatiebeweging begon, vrouwen zo boos waren over de onrechtvaardigheid die ze hadden meegemaakt, dat ze mannen de schuld gaven van alles. Destijds was dat geen probleem. Vrouwen moesten hun woede en frustratie uiten. Het was een soort psychotherapie voor hen. Als je naar een therapeut gaat omdat je in je jeugd misbruikt of mishandeld bent, moet je alles vertellen zodat je genezing kunt vinden.”

Hoe dan ook, wanneer we de kans krijgen om deze emoties te uiten, komt de slinger weer in balans. Dat is precies wat vandaag voor vrouwen gebeurt. De tijd is gekomen om ons te bevrijden van woede, te stoppen met zelfverwijt en onszelf niet langer als slachtoffers of zwakken te zien. Vandaag is de dag dat wij vrouwen onze kracht erkennen en opeisen. We moeten erkennen dat we machtige wezens zijn; de tijd is gekomen om te eisen wat ons toekomt: gelijkheid.

Toen Mirwais de woorden van Rohina hoorde, stroomden er tranen van vreugde uit zijn ogen en prees hij haar. Hij omarmde Rohina, gaf haar een stevige kus en zei: “Nu ben ik echt trots op je.” Op dat moment zei Rohina: “Louise Hay,” een wetenschapper en auteur van het boek ‘Powerful Women’, zei: “Louise Hay gelooft dat vrouwen empoweren het beste is wat we op deze aardbol kunnen doen. Wanneer vrouwen onderdrukt en depressief zijn, kunnen we allemaal misdaad verwachten, en wanneer vrouwen winnen, te hulp heeft, kan nooit wanhopen! Je hebt me laten inzien dat ik een waardevol en krachtig persoon ben. Je hebt me geleerd dat ik mijn eigen lot in handen kan nemen en dat ik in staat ben om mijn dromen te verwezenlijken.”

Mirwais knikte instemmend en zei: “Inderdaad, Rohina. Je hebt een ongelooflijke reis gemaakt. Je geloof in jezelf en je vastberadenheid om te groeien zijn bewonderenswaardig. Je verdient het om te bloeien in alle aspecten van je leven.”

Rohina, vol nieuwe hoop, vervolgde: “Het is verbazingwekkend hoe onze gedachten ons leven kunnen vormen. Louise Hay zegt dat we de kracht hebben om onze realiteit te veranderen door simpelweg onze gedachten te transformeren. Wanneer we onszelf waarderen en geloven in onze mogelijkheden, openen we de deur naar nieuwe kansen.”

Mirwais glimlachte en zei: “Precies! En nu je deze inzichten hebt, kun je ze gebruiken om niet alleen jezelf te versterken, maar ook anderen om je heen. Jouw verhaal kan een inspiratie zijn voor vrouwen die in dezelfde situatie zitten als jij ooit was.”

“Dat is wat ik wil doen,” zei Rohina vastberaden. “Ik wil andere vrouwen helpen inzien dat ze ook hun kracht kunnen vinden. We moeten samenkomen en elkaar steunen in deze strijd voor gelijkheid en respect.”

Mirwais voelde een golf van trots en bewondering voor Rohina. Hij zei: “Je hebt de moed en het doorzettingsvermogen om dat te bereiken. Vergeet niet dat verandering tijd kost, maar elke stap die je neemt, hoe klein ook, is een stap in de goede richting.”

Ze keken elkaar aan, hun harten gevuld met hoop en liefde. Rohina voelde de energie van verandering om hen heen en beseftte dat ze, samen met Mirwais, niet alleen hun eigen leven konden transformeren, maar ook dat van anderen. Het was tijd om de wereld te laten zien dat vrouwen sterk, capabel en gelijkwaardig zijn aan mannen.

Mirwais pakte Rohina's hand en zei: "Laten we onze reis samen voortzetten. Jij en ik, als partners, kunnen een verschil maken in de levens van velen. We zijn niet alleen een verhaal van hoop voor elkaar, maar voor iedereen die naar ons kijkt."

"Ja," zei Rohina met een brede glimlach. "Samen kunnen we de wereld veranderen!"

En zo begon hun gezamenlijke reis niet alleen als geliefden, maar ook als kampioenen van verandering, vastbesloten om een verschil te maken in hun gemeenschap en daarbuiten. De dokter: "Is dit echt ons kind? Ik kan het nauwelijks geloven!" Haar stem trilde van blijdschap, en Mirwais knikte trots terwijl hij zijn arm om haar heen sloeg.

De dokter glimlachte en zei: "Ja, dat is jullie kindje. Het is nog klein, maar het ontwikkelt zich goed. Zorg ervoor dat je goed voor jezelf zorgt, want jouw gezondheid is ook belangrijk voor de gezondheid van de baby."

Rohina keek naar Mirwais met glinsterende ogen en zei: "Ik voel me zo gezegend! Dit is het mooiste geschenk dat we konden ontvangen. Ik beloof dat ik goed voor mezelf zal zorgen."

Mirwais, met een brede glimlach, antwoordde: "We zullen samen alles doen om ervoor te zorgen dat onze baby veilig en gezond opgroeit. Dit is een nieuw hoofdstuk in ons leven, en ik ben zo dankbaar dat we dit samen kunnen ervaren."

Na hun bezoek aan de dokter gingen ze naar huis, waar Rohina haar zwangerschap ging vieren. Ze voelde zich gelukkig en vol liefde. De zwangerschap bracht een nieuwe dimensie in hun relatie; ze deelden niet alleen hun dromen en ambities, maar

ook de verantwoordelijkheid voor een nieuw leven dat ze samen zouden creëren.

Naarmate de weken verstreken, merkte Rohina dat ze meer en meer emotioneel werd. Soms voelde ze zich overweldigd door de veranderingen in haar lichaam en de nieuwe verantwoordelijkheden die op hun pad kwamen. Mirwais was echter altijd aan haar zijde, moedigde haar aan en hielp haar door de moeilijke momenten.

“Onthoud dat het normaal is om je zo te voelen,” zei Mirwais op een avond terwijl ze samen op de bank zaten, hun handen in elkaar verstrengeld. “We zijn in dit samen. Praat met me over wat je voelt, en laten we samen een manier vinden om ermee om te gaan.”

Rohina knikte en vertelde hem over haar angsten en twijfels. “Ik wil een goede moeder zijn, maar soms ben ik bang dat ik het niet goed genoeg zal doen,” gaf ze toe, terwijl ze zich in zijn armen nestelde.

“Je zult geweldig zijn, Rohina,” verzekerde Mirwais. “Je hebt al zoveel doorstaan en bent een sterke vrouw. Vergeet niet dat we elkaar hebben en dat we deze reis samen maken. We zullen leren en groeien als ouders, net zoals we samen zijn gegroeid als partners.”

Rohina voelde zich gesterkt door zijn woorden. Na enkele maanden waren ze nu in de derde trimester van haar zwangerschap. Hun leven was gevuld met vreugde en verwachting, en ze begonnen zelfs al met het voorbereiden van de babykamer.

Ze gingen samen winkelen voor babypullen, en Rohina was opgetogen terwijl ze schattige kleertjes en speeltjes uitzocht.

Mirwais lachte en zei: “We moeten ook een naam kiezen. Heb je al iets in gedachten?”

“Ja,” antwoordde Rohina, “ik heb al een naam in mijn gedachten. Als het een meisje is, wil ik haar Sara noemen, en als het een jongen is, dan wil ik hem Amir noemen. Wat vind je ervan?”

Mirwais knikte instemmend. “Mooie namen! Ik hou van ze. Laten we het zo doen.”

Met de komst van de baby in zicht, groeide hun liefde en verbinding alleen maar sterker. Ze bleven elkaar steunen, en elke dag was een nieuwe kans om samen te lachen, te leren en te dromen. Op een dag, terwijl ze samen naar een zonnige middag buiten keken, zei Rohina: “Ik kan niet wachten om onze kleine te ontmoeten. Ik weet zeker dat hij of zij ons leven zal verrijken op manieren die we ons nu nog niet kunnen voorstellen.”

Mirwais knikte. “Ja, het zal een avontuur zijn dat we samen aangaan, en ik ben zo blij dat ik dit met jou kan delen.”

Hun liefde bloeide terwijl ze samen een toekomst vol hoop en dromen creëerden.

Na een paar weken waren de dagen steeds warmer aan het worden, en de lente bracht een gevoel van vernieuwing met zich mee. Rohina voelde zich vol energie en levenslust, klaar voor de nieuwe fase in hun leven. Terwijl ze de babykamer inrichtten, kwamen er talloze herinneringen naar boven van hun gezamenlijke reis.

“Wat denken we van deze kleur voor de muren?” vroeg Mirwais, terwijl hij een pot verf oppakte.

“Een zachte tint blauw voor een jongen en een lichte roze voor een meisje,” zei Rohina met een glimlach. “Maar eigenlijk maakt het me niet uit, zolang het een liefdevolle ruimte is.”

Mirwais knikte instemmend. “Laten we het een combinatie maken, zodat het voor beide geschikt is. We kunnen ook wat leuke muurstickers toevoegen.”

Ze werkten samen, schilderden en versierden de kamer met schattige afbeeldingen van dieren en sterren. Het was een plezierige tijd, vol gelach en liefde.

“Dit voelt zo goed,” zei Rohina terwijl ze haar hand op haar buik legde. “Ik kan het bijna niet geloven dat we binnenkort ouders zullen zijn.”

Mirwais glimlachte en pakte haar hand. “Ja, en ik ben er zeker van dat onze baby veel van jou zal hebben. Je hebt zo’n sterke spirit en liefdevolle natuur.”

Twee weken later, tijdens een routinecontrole, merkte de dokter dat de bevalling dichterbij kwam. “Rohina, je moet je voorbereiden, de tekenen zijn aanwezig. Het kan elke dag gebeuren.”

De spanning steeg, en Mirwais en Rohina waren tegelijkertijd nerveus en enthousiast. De laatste dagen voordat de baby arriveerde, vulden ze hun tijd met het kijken naar films, het lezen van boeken over ouderschap en het samen genieten van kleine uitjes.

Op een avond, terwijl ze samen in bed lagen, voelde Rohina een vreemde pijn. Ze zat rechtop en zei met een trilling in haar stem: “Mirwais, ik denk dat het tijd is.”

Mirwais schrok, maar zijn instinct nam het over. “Oké, laten we de tas pakken en naar het ziekenhuis gaan.”

In het ziekenhuis was de sfeer zowel spannend als angstaanjagend. Rohina voelde zich soms overweldigd, maar Mirwais was haar rots, altijd aan haar zijde. “Je doet het geweldig, schat,” fluisterde hij terwijl ze samen wachtten.

Na een paar uur van weeën en ondersteuning, was het eindelijk zover. Rohina voelde de kracht van haar lichaam en de liefde van Mirwais om haar heen. “Je kunt dit, Rohina. We zijn samen,” zei hij met een geruststellende glimlach.

Uiteindelijk, na een lange en emotionele bevalling, werd hun baby geboren. Het eerste geluid dat de kamer vulde, was het zachte gekrijs van hun kind. Mirwais’ hart vulde zich met vreugde en verwondering toen hij de dokter hoorde zeggen: “Gefeliciteerd, jullie hebben een gezonde dochter!”

Rohina, uitgeput maar vol blijdschap, keek naar Mirwais. “Sara,” zei ze met een zachte glimlach. “Dat is haar naam.”

Mirwais knikte, zijn ogen vol tranen van vreugde. “Sara,” herhaalde hij, “welkom in de wereld, kleine meid.”

Die avond, terwijl ze samen met hun nieuwe gezin waren, voelden ze een diepere verbinding dan ooit tevoren. Hun liefde had een nieuwe dimensie gekregen, en met de komst van hun dochter wisten ze dat hun leven een prachtig avontuur tegemoet ging. Naarmate de dagen verstreken, begonnen ze zich steeds meer voor te bereiden op de komst van hun baby. Ze maakten de babykamer af, vulden de kasten met schattige kleertjes en accessoires, en zorgden ervoor dat alles klaar was voor hun

kleine wonder. De spanning in hun huis groeide met elk moment dat voorbijging.

Op een middag, terwijl ze samen op de bank zaten, leunde Rohina tegen Mirwais aan. “Weet je,” begon ze, “ik heb soms dromen over onze baby. Ik zie haar lachen en spelen. Het voelt zo echt.”

Mirwais glimlachte en aaide haar buik. “Dat is een mooi teken. Het is alsof je intuïtie al verbonden is met onze kleine. Je zult een geweldige moeder zijn, en ik weet dat ons kind jou als voorbeeld zal nemen.”

Rohina’s ogen glinsterden van emotie. “Dank je, dat betekent veel voor me. Soms maak ik me zorgen over de bevalling, maar als ik aan jou denk, voel ik me sterk.”

Mirwais knikte begrijpend. “Het is normaal om je zo te voelen. Maar vergeet niet dat ik er bij je zal zijn. Samen kunnen we dit aan. We zijn een team.”

Een paar dagen later voelde Rohina haar eerste weeën. Ze schrok en riep Mirwais. “Het begint!” Ze had het gevoel dat de wereld om haar heen draaide van opwinding en angst.

Mirwais sprong onmiddellijk op. “Oké, laten we de tas pakken en naar het ziekenhuis gaan. We hebben alles wat we nodig hebben, toch?”

Ze haastten zich naar het ziekenhuis, waar de spanning in de lucht hing. Mirwais hield Rohina stevig vast terwijl ze wachtten. De uren leken als dagen, maar uiteindelijk was het tijd om te bevallen. Rohina voelde een mix van angst en vreugde toen de artsen haar naar de verloskamer brachten.

“Je kunt dit, Rohina,” zei Mirwais terwijl hij haar hand vasthield. “Ik ben hier, en ik geloof in jou.”

De bevalling was intens, maar Rohina voelde zich gesterkt door Mirwais' woorden en zijn aanwezigheid. Na een lange periode van persen en duwen, kwam het moment eindelijk daar. De arts hielp hen bij het verwelkomen van hun baby.

Het eerste geluid dat ze hoorden, was het geschreeuw van hun dochter. Mirwais voelde een golf van blijdschap over zich heen spoelen. “Gefeliciteerd, Rohina! We hebben een dochter!”

Rohina, uitgeput maar vol vreugde, keek naar hun baby. “Sara,” fluisterde ze, terwijl ze de naam met liefde uitsprak. “Het is perfect.”

Mirwais omhelsde Rohina en kustte haar voorhoofd. “Je hebt het geweldig gedaan. Onze kleine prinses is hier.”

Ze keken samen naar Sara, die in de wieg lag, met een blik vol liefde en verwondering. De wereld om hen heen vervaagde, en alles wat er voor hen toe deed, was dat ze nu ouders waren.

Naarmate de weken verstreken, groeide hun liefde en hun band met Sara. Ze genoten van elk moment samen, van de eerste lachjes tot de late nachten van voeden en troosten. Het ouderschap bracht nieuwe uitdagingen, maar ook een dieper gevoel van vreugde en vervulling.

Op een avond, terwijl ze samen op de bank zaten en naar hun slapende dochter keken, zei Rohina: “Ik kan me niet voorstellen dat ons leven ooit zonder haar was. Ze maakt ons compleet.”

Mirwais knikte. “Ze is een wonder, en ik ben zo dankbaar dat we dit samen kunnen beleven. Onze liefde is nog nooit zo sterk geweest.”

En zo leefden ze verder, hun dagen gevuld met liefde, gelach en de vreugde van het ouderschap, terwijl ze samen een toekomst opbouwden vol dromen en hoop voor hun gezin. van vrouwen een alarmerende realiteit die voortkomt uit eeuwenlange patriarchale tradities en sociale ongelijkheid. De Afghaanse vrouw, die in stilte lijdt, wordt vaak vergeten in de bredere context van geweld en conflict. Haar strijdbaarheid komt niet voort uit wapens, maar uit haar vermogen om te overleven in een samenleving die haar vaak marginaliseert.

Het is cruciaal om te begrijpen dat de onderdrukking van vrouwen in Afghanistan niet alleen een kwestie van individuele tragedies is, maar ook een diep geworteld systeem dat voortdurend geweld en ongelijkheid in stand houdt. Wanneer we de term ‘vrouwenmoord’ gebruiken, verwijzen we naar een specifieke vorm van geweld die niet alleen de dodelijke gevolgen voor de slachtoffers zelf betreft, maar ook de sociale en culturele rechtvaardiging ervan. Deze rechtvaardigingen zijn zo sterk dat ze vaak zelfs door de gemeenschap worden aanvaard en versterkt.

De rol van onderwijs en bewustzijn

De enige manier om deze vicieuze cirkel van geweld te doorbreken, is door middel van onderwijs en bewustzijn. Het is van vitaal belang dat zowel mannen als vrouwen zich bewust worden van deze ongelijkheden en zich inzetten voor verandering. Onderwijs biedt vrouwen de mogelijkheid om voor zichzelf op te komen, hun rechten te begrijpen en de weg vrij te maken voor toekomstige generaties. Het empoweren van vrouwen is

essentieel om de fundamenten van een rechtvaardige en eerlijke samenleving te leggen.

De kracht van vrouwen

Afghaanse vrouwen hebben ondanks de tegenslagen veerkracht getoond. Ze zijn niet alleen slachtoffers, maar ook strijder voor hun rechten. De verhalen van moed en doorzettingsvermogen van vrouwen die zich verzetten tegen de onderdrukking zijn inspirerend. Het is cruciaal om deze stemmen te horen en te ondersteunen, zodat ze niet alleen worden gezien als slachtoffers, maar als krachtige agents of change.

Gemeenschappelijke verantwoordelijkheid

Het is een gemeenschappelijke verantwoordelijkheid van de samenleving om deze misdaden tegen vrouwen aan te pakken. Het moet een collectieve inspanning zijn om culturele attitudes te veranderen die geweld tegen vrouwen normaal maken. Mannen moeten ook een actieve rol spelen in deze strijd door niet alleen de stemmen van vrouwen te steunen, maar ook door hun eigen gedrag en attitudes te herzien.

Conclusie

De strijd tegen vrouwenmoord en geweld is een strijd voor de menselijke waardigheid en gelijkheid. De Afghaanse vrouw verdient het om gehoord te worden, en haar leven en welzijn moeten centraal staan in de strijd voor sociale rechtvaardigheid. Het is tijd om samen te werken aan een toekomst waarin alle mensen, ongeacht hun geslacht, in vrede en veiligheid kunnen leven. Laten we samen de handen ineenslaan en de verandering zijn die we willen zien in de wereld. De stilte doorbreken

Mirwais' woorden aan Rohina benadrukken de noodzaak om te focussen op de toekomst, maar tegelijkertijd is het essentieel om de historische feiten onder ogen te zien. Het fenomeen femicide is inderdaad niet nieuw in Afghanistan; het is een doorlopend probleem dat diep geworteld is in de culturele en sociale structuren van het land. De systematische onderdrukking van vrouwen en de geweldpleging tegen hen zijn al eeuwenlang aanwezig, zelfs vóór de islamitische periode.

De rol van feministische bewegingen

Rohina's verwijzing naar John Curry en Diana Russell is belangrijk. Door deze denkers en activisten is femicide eindelijk erkend als een ernstige schending van de mensenrechten die speciale aandacht vereist. Het werk van feministische bewegingen heeft bijgedragen aan het bevorderen van genderstudies en heeft het bewustzijn over geweld tegen vrouwen vergroot. Dit heeft geleid tot een belangrijke discussie over de onderliggende oorzaken van femicide, zoals patriarchale structuren, sociale ongelijkheid en culturele normen die geweld tegen vrouwen in stand houden.

De huidige realiteit

Hoewel er vooruitgang is geboekt in de erkenning van femicide als een belangrijk probleem, blijft de situatie in Afghanistan zorgwekkend. Veel vrouwen worden nog steeds het slachtoffer van geweld, en de cultuur van straffeloosheid maakt het moeilijk om de verantwoordelijken ter verantwoording te roepen. Dit maakt het noodzakelijk om zowel op nationaal als internationaal niveau actie te ondernemen om deze misdaden te bestrijden.

Verandering door bewustwording

Om een daadwerkelijke verandering teweeg te brengen, is het van cruciaal belang dat de samenleving als geheel betrokken raakt bij de strijd tegen femicide. Onderwijs, voorlichting en empowerment van vrouwen zijn sleutelcomponenten in het proces van verandering. Vrouwen moeten in staat worden gesteld om hun stemmen te laten horen, en mannen moeten een actieve rol spelen in het bevorderen van gendergelijkheid en het bestrijden van geweld tegen vrouwen.

De weg naar de toekomst

Rohina en Mirwais vertegenwoordigen de hoop op een betere toekomst, niet alleen voor henzelf, maar ook voor alle vrouwen in Afghanistan. Hun liefde en toewijding aan elkaar en aan hun toekomstige kind zijn krachtige symbolen van veerkracht en hoop. Door te kiezen voor een leven dat gericht is op wederzijds respect en gelijkheid, zijn ze in staat om een positieve impact te hebben, niet alleen in hun eigen leven, maar ook in de bredere gemeenschap.

Conclusie

Femicide is een urgent probleem dat niet genegeerd kan worden. Het is een kwestie die onze collectieve aandacht vereist, en de geschiedenis van vrouwen in Afghanistan is een cruciaal onderdeel van deze discussie. Door het verleden te erkennen en te leren van de geschiedenis, kunnen we stappen zetten naar een toekomst waarin vrouwen veilig en met waardigheid kunnen leven. Het is tijd om de stilte te doorbreken en samen te werken aan een wereld waarin geweld tegen vrouwen niet langer wordt getolereerd. Als Adam het eerste levende wezen onder de mensen is, lijkt het logisch dat vrouwen de “tweede rang” in de natuur zouden bekleden. Anders zou het zaad eerst moeten

bestaan voordat materialen in de natuur konden bezinken en groeien. Dus zou het eerste menselijk wezen een vrouw of een moeder zijn. Zonder moeders zouden we immers uitsterven. Daarom geloof ik dat mensen dit vraagstuk uiteindelijk zullen oplossen en dat vrouwen, zoals jij het noemt, zichzelf zullen bevrijden van hun positie als “tweederangs” en de rol van het “schaap” zullen overwinnen.

Laten we iets lekkers klaarmaken. Waar heb je zin in voor het avondeten, lieve Rohina?

Rohina glimlachte en zei: “Mijn steun en toeverlaat, als ik in de ogen van mijn geliefde man kijk, voel ik geen honger. Vertel me wat jij graag wilt eten.” Mirowees lachte terug en zei: “Ik heb je gezegd dat je je alleen op onze baby moet concentreren, ik maak het eten wel klaar. Zeg me gewoon wat je wilt eten.” Rohina antwoordde met een zachte en liefdevolle stem: “Nou, ik heb vanmorgen wat vlees in stukken gesneden. Zet het gewoon in de oven, en over een half uurtje is de kebab klaar, insha’Allah.”

Samen bereidden ze het eten, aten en genoten van de maaltijd. Op dat moment ging Rohina’s telefoon over. Ze werd een beetje nerveus, want het was een onbekend nummer. Ze gaf de telefoon aan Mirowees en zei: “Ik ken dit nummer niet. Het komt uit Afghanistan. Kijk eens wie het is, wat ze willen en hoe ze aan mijn nummer zijn gekomen.”

Mirowees nam de telefoon aan. Na drie keer overgaan hoorde hij bij de vierde keer de stem van een oudere man aan de lijn. Aan de andere kant van de lijn klonk de stem van een oudere man: “Is dit het nummer van Rohina?” vroeg hij. Mirwais, verbaasd, vroeg wie hij was. De man antwoordde met moeite: “Ik ben de ontrouwe vader van Rohina. Mijn vrouw heeft me het huis

uitgezet. Ik woon al twee jaar in een van de moskeeën in onze buurt. Dit nummer kreeg ik van haar ex-man, Hassan. Ik wil haar nog één keer horen. Kunt u haar de telefoon geven?” Zijn stem beefde. “Mijn vrouw heeft me geslagen, en nu ligt ze met andere mannen in mijn bed.”

De man ging verder, zijn stem vol wanhoop: “Ik sta nu buiten in de sneeuw, alleen in een hemd en broek, wachtend tot iemand me binnenlaat. De mensen uit de buurt zeggen dat ik niet meer in de moskee mag komen omdat mijn vrouw vreemdgaat. Daarom sta ik nu hier, buiten, en ik weet niet waar ik heen moet.” Hij begon zachtjes te huilen. Mirwais, geraakt door zijn verhaal, probeerde hem gerust te stellen: “Mannen huilen niet. Wacht even, ik geef de telefoon aan je dochter.”

Rohina nam de telefoon over en begroette haar vader. Ze hoorde dat hij aan het huilen was en probeerde hem te troosten: “Van wie is de telefoon waarmee je nu praat?” vroeg ze bezorgd. Haar vader zuchtte en zei: “Deze telefoon is van een man die gisteravond met Delbar, je stiefmoeder, in mijn bed lag en hem daar is vergeten. Ik heb de telefoon meegenomen en je nummer van Hassan gekregen. Hoewel ik het niet verdien om jou mijn dochter te noemen, ben ik wanhopig. Kun je me alsjeblieft helpen? Ik ben hongerig, op blote voeten, heb geen geld en geen dak boven mijn hoofd.”

Hij vervolgde: “Delbar heeft je broer als arbeider naar een bakker gestuurd, zodat hij ‘s avonds een paar broden mee kan nemen. Zijn toekomst ziet er somber uit, en ik weet niet wat ik moet doen.” Zijn stem brak, en op dat moment werd de verbinding abrupt verbroken. Rohina begreep dat het beltegoed van haar vader waarschijnlijk op was.

Diep geraakt door het gesprek, vertelde Rohina alles aan Mirwais over haar ouders. Mirwais, een zorgzame en goedgehartige man, beloofde haar dat hij zou helpen. Hij stelde haar gerust en zei dat ze zich geen zorgen hoefde te maken, en dat hij de volgende dag wat geld zou sturen om haar vader te helpen.

De volgende ochtend belde Mirwais het nummer waarmee Rahemdel de avond ervoor had gebeld. Tot zijn teleurstelling was het Delbar, Rohina's stiefmoeder, die opnam. Haar onvriendelijke stem maakte Rohina nerveus. Mirwais vroeg: "Waar is de man die gisteravond belde?" Delbar antwoordde onbeschoft: "Dat is mijn man, wie bent u?" Mirwais vroeg: "Zou u hem alsjeblieft de telefoon willen geven?"

Delbar zei: "Hij woont hier niet meer." Rohina zei tegen Mirwais: "Stel je zelf niet voor, en hang op." Mirwais deed dat.

De hele dag door belde iemand van hetzelfde nummer naar Rohina. Tegen de avond nam Rohina geïrriteerd op en vroeg: "Wie ben je? Waarom blijf je bellen? Zeg wat je wilt!" De vrouw aan de andere kant antwoordde: "Ik heb je herkend, ik weet wie je bent. Jij bent die eigenwijze ezel Rohina, de dochter van die waardeloze man. Hij is hongerig, heeft geen kleding meer, en hij werkt in een restaurant waar ze hem niet fatsoenlijk betalen. Hij is alleen blij dat zijn maag vol zit. Wij gaan dood van de honger, doe iets voor ons."

Rohina zei: "Ik zal je geld sturen, maar onder één voorwaarde: je moet mijn vader vinden zodat ik met hem kan praten."

Delbar antwoordde: "Oké, bel over een half uur terug, dan zorg ik dat hij er is."

Dertig minuten later kwamen Mirwais en Rohina thuis en zagen dat Delbar had gebeld. Rohina belde terug en hoorde de trillende stem van haar vader. Ze begon te huilen, en Mirwais nam de telefoon van haar over. Hij sprak Delbar streng toe: “Als je deze man nog een keer lastigvalt, haal ik de politie erbij.”

Delbar antwoordde uitdagend: “Oh, dreig je mij? Ik werk zelf bij de politie.”

Mirwais zei: “Geef de telefoon aan die man.”

Met tegenzin gaf Delbar de telefoon aan Rahemdel, en hij vertelde alles aan Mirwais en zijn dochter. Hij verontschuldigde zich uitvoerig bij Rohina en verzekerde haar dat haar broer in orde was. Mirwais regelde via een vriend onderdak voor Rahemdel en stuurde hem maandelijks geld. Rohina haalde ook haar broer uit de bakkerij en zorgde ervoor dat hij via de familie van Mirwais weer naar school kon gaan. Ze hielp hem zowel financieel als moreel en moedigde hem aan om zijn best te doen op school. Hij beloofde haar hard te studeren, wat Rohina geruststelde. Ze zat zelf in haar laatste studiejaar aan de universiteit en over drie maanden zou haar baby geboren worden.

Op een dag ontmoette Mirwais een man die van ver over de bergen naar hun land was gereisd. Hij nodigde de man, Shah Mohammad, uit om samen met Rohina en hem te dineren. Shah Mohammad nam de uitnodiging van deze onbekende mensen aan en kwam voor het avondeten naar hun huis. Tijdens het eten vroeg Mirwais aan Shah Mohammad: “Vertel me eens, vriend, hoe gaat het thuis? Wat heb je allemaal meegemaakt op je reis naar deze landen, en is er iets dat je hart zwaar heeft gemaakt?”

Shah Mohammad antwoordde: “Als het niet ongepast is, wil ik een verhaal vertellen over een bordeel.” Mirwais keek beleefd

naar Rohina, wachtend op haar reactie om te zien of ze het goed vond dat zo'n verhaal werd verteld.

Rohina keek naar Shah Mohammad en zei meteen: "Ja, broer, je mag gerust je verhaal vertellen."

Shah Mohammad vervolgde: "Ik ben journalist, ik maak nieuwsverhalen, maar daarnaast wil ik ook een boek over vrouwen schrijven. Twee dagen geleden, als onderdeel van mijn werk, bezocht ik een van de bordelen in jullie stad. Toevallig zag ik daar een vrouw die me qua uiterlijk beviel. Maar voordat ik de kans had om met haar te praten, zag ik een enorme droefheid en verdriet in haar gezicht. Ik vroeg de tussenpersoon of ik een uur met deze vrouw kon zijn. Hij begeleidde me naar een kamer en vertrok.

Toen ik de kamer betrad, bracht de vrouw koffie voor me. Ze was halfnaakt en wilde de rest van haar kleren uittrekken, maar ik zei tegen haar: "Trek je kleren alsjeblieft niet uit."

De vrouw raakte in paniek en vroeg: "Vind je me niet mooi? Ben ik niet aantrekkelijk?" Ze maakte haar borsten zichtbaarder. Ik zei tegen haar: "Alstublieft, ik wil een uur met je doorbrengen zoals ik dat wil, en ik zal het afgesproken bedrag betalen." Ze antwoordde: "Als je geen seks met me hebt, noemt de pooier of mijn baas me waardeloos en een mislukkeling, en dan krijg ik geen loon. Soms geven ze zelfs veel van mijn collega's geen eten 's nachts omdat ze geen seks hebben gehad met een man. Als ik niet met jou slaap, kan het zijn dat ze me ook pijn doen."

Ik stelde haar gerust en zei: "Neem eerst het overeengekomen bedrag. Beantwoord alsjeblieft mijn vragen." De vrouw was ongeveer 35 of 36 jaar oud. Ze vroeg: "Ben je een politieagent? Onze baas, de eigenaar van het bordeel, heeft een vergunning."

Ik stelde haar gerust en vroeg: “Eerst, uit welk land kom je?” Maar ik wou dat ik die vraag niet had gesteld.

Ze zei: “Ik kom uit Afghanistan.” Ik vroeg haar: “Hoe ben je hier gekomen?” Ze antwoordde: “Net zoals anderen, door mensensmokkel of legaal?” Ze vertelde: “Mijn man gaf me aan een man in Pakistan, een zogenaamde prediker, en zei dat hij me eerst zou brengen en dan later zelf zou komen. De man die me bracht, liet me prachtige rode en groene tuinen zien en zei dat we samen de heilige religie zouden verkondigen en dat mijn man later zou komen.”

Mevrouw Sakina vervolgde haar verhaal: “Mijn man stuurde me hierheen onder het mom van religieuze propaganda. De man die me hier bracht, gaf mijn man \$6000 en nam me mee. In de eerste twee nachten sliep hij naast me in hetzelfde bed, maar na twee dagen bracht hij me naar deze plek, zoals je ziet, en ik heb die zogenaamde prediker nooit meer gezien.”

Ik vroeg haar: “Waarom? Had je geen vader, moeder, broer, vrienden of familie, Sakina?” Ze huilde en zei: “Mijn broer had de broer van mijn man vermoord. Ze gaven mij als ‘badal’ (compensatie) aan hen. Mijn ouders weten niets van mij.” Ik vroeg: “Hoe lang werk je hier al?” Ze zei: “Ik werk hier nu al drie jaar. In het eerste jaar kreeg ik per keer voor seks, maar na een jaar krijg ik nu \$100 per klant en moet ik dagelijks minstens zeven mannen bedienen en mijn waardigheid inleveren.” Sakina huilde hevig. Mijn tijd was ook om, dus ik vertrok uit de kamer. Ik denk nog steeds aan dit gesprek en vraag me af waarom vrouwen ‘levend begraven’ worden? In ons land, naast levend begraven te worden, moeten ze zware arbeid verrichten. En als ze naar andere, meer vooruitstrevende landen verhuizen, dienen ze om de seksuele verlangens van andere mannen te bevredigen.

Mirwais en Rohina waren beiden verdrietig en begonnen te huilen. Mirwais vroeg hun gast of het mogelijk was om haar uit het bordeel te halen: “Wij nemen in de toekomst de verantwoordelijkheid voor haar levensonderhoud op ons.” Shah Mohammad zei dat mevrouw Sakina had aangegeven dat de wereldwijde maffia lange tentakels had en dat ze overal konden toeslaan waar ze wilden om hun onrecht te plegen. Die laffe man die haar aan een andere lafaard had verkocht, was een voormalige jihadistische commandant en had maffiamacht. Drie dagen geleden hadden ze in de stad Kunduz een vrouw doodgeschoten onder het voorwendsel dat ze een prostituee was, terwijl ze simpelweg seksuele avances had geweigerd; ze hadden haar in feite ter dood gebracht.

Mirwais en Rohina waren beiden geëmotioneerd. Ze maakten het bed voor hun gast klaar. De volgende dag, na het ontbijt, vertrok de gast uit het huis van Mirwais om zijn eigen weg te gaan. Nadat de gast afscheid had genomen, zei Mirwais over prostitutie, die volledig een vorm van handel is geworden: “Sinds 2000 is prostitutie legaal geworden. De handel in seks en seksuele entertainment brengt aanzienlijke economische voordelen met zich mee voor verschillende organisaties en instanties in die landen. Pooiers (eigenaren van bordelen) kunnen, na het verkrijgen van de benodigde vergunningen, prostituees inhuren, en elke prostituee moet minimaal 21 jaar oud zijn.” Rohina huilde en zei: “Voor vrouwen is de hele wereld een graf. In achtergebleven landen worden ze beschouwd als tweederangs burgers, en in ontwikkelde landen worden ze uitsluitend gebruikt om seksuele lusten te bevredigen. Wanneer ze ouder worden en niet langer geschikt zijn voor seksuele exploitatie, worden ze, net als toiletpapier, weggegooid in de vergetelheid van de geschiedenis, en wordt er gezegd: ‘In de prostitutiewijk is er een prostituee gestorven.’”

“Herinneringen van mijn droevige hoeren” is de laatste roman over prostituees, gepubliceerd in 2004 door Gabriel García Márquez in Spanje. In dit boek wordt besproken waarom vrouwen naar bordelen worden getrokken en bevat het enkele interessante realiteiten. De auteur geeft de schuld van al het kwaad en de misdaden aan de absurde religieuze overtuigingen en de onvergeeflijke misdaden van rijke criminelen.

Op dat moment was Rohina in gedachten verzonken. Ze dacht na over de droevige prostituees van de stad en de dronken jongeren. Ze begon een gedicht op te zeggen, waarvan ze de auteur niet kende, maar het verhaal van een vrome man vertelde. Het verhaal ging als volgt: Op een dag ging een man op reis, maar hij had een ongetrouwde dochter die hij niet mee kon nemen. Hij besloot haar bij de eerbaarste persoon van de stad te laten en dan op reis te gaan. Hij bracht zijn dochter naar een sheik en legde de situatie uit. De sheik stemde ermee in.

Die nacht merkte het meisje dat de sheik snode bedoelingen had. Ze ontsnapte met veel moeite. Het was erg koud, en ze had geen warme kleding bij zich. Onderweg zag ze een groep mannen rond een kampvuur zitten, dronken en aan het drinken. Ze dacht: als een vrome man al slechte bedoelingen had, wat zou een groep dronken mannen dan wel niet doen? Eén van hen zag haar en zei tegen zijn vrienden: “Draai je hoofd weg en kijk niet naar haar.”

Terwijl ze dit bespraken, raakte het meisje bewusteloos door de kou en vermoeidheid. Eén van hen nam haar in zijn armen en legde haar naast het vuur om haar warm te houden. Na een tijdje de bordelen zichtbaar, en laat niemand meer in de schaduw van hun schandelijke daden leven. Neem je lot in eigen handen en verander de wereld om je heen.”

Rohina voelde een golf van hoop door zich heen stromen. “Maar hoe kunnen we dat doen?” vroeg ze. “De macht van de maffia en de pooiers is te groot. We zijn zo ver weg van vrijheid.”

Mirwais knikte en zei: “Ik begrijp je wanhoop, maar echte verandering begint met bewustwording. Samen kunnen we onze stemmen verheffen en de mensen om ons heen inspireren. Kijk naar Sakina; zij heeft de moed om haar verhaal te delen. Dat is de eerste stap naar verandering.”

Rohina keek naar Mirwais en zei: “Misschien heb je gelijk. Misschien moeten we beginnen met het vertellen van onze verhalen, onze waarheden. Als we samenkomen, kunnen we een kracht vormen die niet genegeerd kan worden.”

“Ja,” zei Mirwais, “en we moeten ook de anderen in onze gemeenschap betrekken. Laten we bijeenkomsten organiseren, waar vrouwen hun ervaringen kunnen delen en steun bij elkaar kunnen vinden. We moeten elkaar versterken in deze strijd.”

Rohina voelde een sprankje hoop in haar hart. “Laten we dat doen,” zei ze vastberaden. “Laten we de verandering zijn die we willen zien. Het is tijd om op te staan en onze stemmen te laten horen.”

Met die woorden maakten Rohina en Mirwais plannen om anderen te bereiken en hun gemeenschap te mobiliseren. Ze wisten dat het een lange en moeilijke weg zou zijn, maar ze waren vastbesloten om te vechten voor een betere toekomst voor alle vrouwen. Liefste, ik kan niet stoppen met denken aan die ene nacht in het bordeel en het verhaal van Shah Mohammad. Zijn woorden blijven in mijn hoofd rondspoken. Hoeveel vrouwen lijden er wel niet zoals Sakina? Hoeveel van hen zijn er die geen weg terug kunnen vinden?”

Mirwais knikte begrijpend. “Dat is waar, Rohina. Het is belangrijk dat we ons blijven herinneren wat er is gebeurd. We moeten ons inzetten om deze verhalen te delen, zodat we de aandacht kunnen vestigen op de ellende die veel vrouwen ervaren.”

Rohina keek naar hun kind, Shams, die met zijn kleine handjes naar de lucht reikte. “Ik wil dat Shams in een wereld groeit waarin vrouwen niet hoeven te lijden. Ik wil dat hij begrijpt dat elke vrouw het recht heeft om vrij te zijn en haar eigen keuzes te maken.”

“Dat is een mooi verlangen,” zei Mirwais. “Laten we hem deze waarden bijbrengen, zodat hij in de toekomst kan opstaan voor wat juist is. Als we beginnen met onderwijs en bewustwording, kunnen we echte verandering teweegbrengen.”

Ze spraken verder over hun plannen en dromen voor de toekomst. Terwijl ze samen in de woonkamer zaten, voelden ze een diepere verbinding met elkaar en met hun kind. Het was hun gezamenlijke doel om een leven te creëren dat niet alleen voor henzelf, maar ook voor de volgende generaties beter zou zijn.

Met de liefde en de hoop die ze deelden, voelden ze zich sterker dan ooit. Ze wisten dat de weg naar verandering lang en vol obstakels zou zijn, maar samen zouden ze de uitdagingen aangaan.

“Shams,” zei Rohina terwijl ze haar kind aanraakte, “jij bent onze toekomst. Jij bent de reden waarom we vechten.”

Mirwais voegde eraan toe: “En wij zullen ervoor zorgen dat je altijd zult weten dat je waardevol bent, dat je rechten hebt, en dat je altijd kunt opkomen voor jezelf en voor anderen.”

Ze kusten Shams, en in dat moment beseften ze dat hun liefde en toewijding hen zouden leiden op de weg naar een betere wereld.

Het verhaal van Shah Mohammed lijkt op het verhaal van Gabriel García Márquez. In zijn laatste boek vertelt hij iets dergelijks in een paar regels: ‘Een journalist besluit aan het einde van de jaren tachtig om het nieuwe decennium te beginnen met de eerste nacht met een maagdelijk meisje. Hij neemt contact op met een oude vriend, die het hoofd is van een van de bekende kuisheidshuizen in de stad, en legt zijn verzoek voor. De mevrouw de hoofd stemt in met dit verzoek. De oude man brengt de eerste nacht van zijn negentigjarige leven door naast een veertienjarig meisje dat een arme knoopmaker is. Ze brengt de hele nacht slapend door van vermoeidheid – en ook door het kruidengeneesmiddel dat mevrouw haar heeft gegeven om haar angst weg te nemen. De oude man houdt haar in de gaten en kan het niet over zijn hart verkrijgen om haar wakker te maken. Op dat moment, terwijl hij herinneringen uit het verleden ophaalt, wordt dit incident herhaald en ondergaat de oude man veranderingen.’ Mirwais zei: ‘Maar met een klein verschil is het precies zo, omdat Shah Mohammad die vrouw niet kon redden van de mensenhandelaars van de 21e eeuw; maar Márquez slaagde erin om de 90-jarige man weg te houden van seksuele lust en zijn leven te veranderen.’

Tegelijkertijd stelde Mirwais Rohina een vreemde vraag: ‘Wat wil je eigenlijk doen in je leven en wat wil je achterlaten als nalatenschap?’ Rohina antwoordde: ‘Net zoals invloedrijke vrouwen die de wereld hebben veranderd, wil ik ook geschiedenis schrijven in een land waar er geen scholen zijn en meisjes niet naar school mogen. Ik wil zoveel studeren dat ik piloot kan worden en met een vliegtuig naar mijn eigen land terugkeren om vrouwen en meisjes te leren strijden voor hun dromen.’

Als we een echte held moeten noemen die zijn hele leven heeft gewijd aan het helpen van anderen, dan is dat Florence

Nightingale. Florence werd geboren in 1820 in Italië en doorbrak volledig de traditionele verwachtingen door een heldhaftige verpleegster te worden tijdens een oorlog. Ze werd geboren in de stad Florence in een rijke familie, een familie die haar na haar toetreding tot de verpleegkunde niet begreep en die haar niet steunde in haar keuze.”

“Liefste, ik ben er zeker van dat ik met jouw steun mijn dromen zal bereiken,” zei Rohina met vastberadenheid.

Na drie maanden stonden de eindexamens van de Amerikaanse luchtvaartacademie voor de deur. In deze periode zorgde Rohina, naast haar universitaire studie, ook voor haar zoon, Shams. Op een van de dagen dat Rohina in de cockpit van de piloten moest zijn voor haar stage, waren Shams en Mirwais ook aanwezig. De hoofdpiloot gaf het vliegtuig toestemming om te landen, maar op dat moment overspoelde een herinnering aan haar verre verleden Rohina. Het verleden kwam als een golf over haar heen, en ze schreeuwde plotseling luid.

De piloot draaide zich snel naar haar om en vroeg bezorgd: “Wat is er aan de hand? Is alles oké?”

Rohina haalde diep adem, probeerde zichzelf te kalmeren en antwoordde: “Sorry, het is gewoon... het is zo overweldigend om hier te zijn. Dit is een droom die ik jarenlang heb gekoesterd. Soms komt het verleden terug om me eraan te herinneren wat ik heb doorstaan.”

Mirwais legde zijn hand geruststellend op haar schouder. “Je hebt het gemaakt, Rohina. Dit is het bewijs van je doorzettingsvermogen en je moed. Vergeet nooit dat je sterker bent dan je denkt.”

De hoofdpiloot knikte en zei: “Iedereen heeft een verhaal. Het gaat erom wat je met die verhalen doet. Gebruik ze als brandstof voor je toekomst.”

Rohina knikte, de woorden van de piloot waren als een balsem voor haar ziel. Ze voelde zich weer sterker. Met een nieuwe vastberadenheid nam ze haar positie in de cockpit in, klaar om de uitdagingen aan te gaan die voor haar lagen.

Tijdens de vlucht dacht ze terug aan de vrouwen die haar voorgingen, zoals Florence Nightingale, en aan haar eigen reis. Elke stap die ze had gezet, elke uitdaging die ze had overwonnen, had haar voorbereid op dit moment.

Na de landing voelden de leerlingen in de cockpit de spanning afnemen. Ze keken naar elkaar en realiseerden zich dat dit meer was dan alleen een vlucht; het was een kans om hun dromen waar te maken en anderen te inspireren.

“Dit is nog maar het begin,” zei Rohina, terwijl ze naar Mirwais en Shams keek, hun gezichten stralend van trots. “Ik ga niet alleen vliegen; ik ga de lucht veroveren.” Rohina had een brok in haar keel. Ze had haar ouders verloren, en de man die haar uiteindelijk verkocht, maakte dat haar tranen onophoudelijk stroomden. Aan de andere kant was er de overvloedige vriendelijkheid van Mirwais, die haar steeds opnieuw hoop gaf. De piloot leidde Rohina en haar echtgenoot naar een speciale plek.

Op dat moment voelde ik de aanwezigheid van mijn schaduw bij me; het leek alsof ook hij tevreden was, want hij zei: “Ik ben alleen blij dat ik tranen van geluk zie in de ogen van Rohina.” De dag eindigde, maar de andere studenten probeerden één voor één te vliegen. Helaas kon Rohina het vliegtuig vandaag niet laten opstijgen.

Een week later was het weer de beurt aan Rohina. Dit keer zaten Mirwais en hun zoontje Shams bij haar in de cockpit, naast kapitein Jansen. Het was 14:00 uur in Washington D.C. toen Rohina, met de hulp van kapitein Jansen, het vliegtuig liet opstijgen en de lucht inging. Deze keer huilden zowel haar man als haar zoon. Mirwais huilde stiekem van blijdschap, terwijl Shams bang was.

Rohina vloog boven Washington D.C. en zag de lucht voor de eerste keer vanuit die hoogte, terwijl ze over de stad Virginia vloog. Slechts een half uur zat ze achter de stuurknuppel naast kapitein Jansen en leidde het vliegtuig. Ze slaagde erin om voor het eerst honderden tonnen gewicht van de grond te tillen en als een adelaar door de lucht te vliegen. Ze doorliep deze testperiode meerdere keren en slaagde er met succes in om haar vliegdiploma te behalen.

Op de dag dat Rohina haar diploma kreeg, waren Mirwais en Shams ook aanwezig, samen met Shah Mohammad, die was uitgenodigd. De diploma's werden in volgorde van verdienste uitgereikt, en tijdens de ceremonie waren de leidinggevenden van de luchtvaartacademie, samen met andere hooggeplaatste medewerkers, aanwezig.

Toen het de beurt van Rohina was om het podium op te gaan, voelde ze de spanning stijgen. Nadat ze haar diploma had ontvangen, sprak ze het publiek toe: "Ik verdien deze eer en dit diploma niet; het is mijn man die deze erkenning verdient. Ik was niets meer dan een prostituee, maar hij heeft me gered van de afgrond en me de kans gegeven om te vliegen."

Haar woorden resoneerden in de zaal, en een golf van emotie overspoelde de aanwezigen. Mirwais keek naar haar met trots, en Shah Mohammad knikte instemmend, blij dat hij getuige

was van dit onvergetelijke moment. grond van de internationale luchthaven van Kabul. Rohina's hart klopte snel van opwinding en nervositeit. Ze kon het nauwelijks geloven dat ze eindelijk terugkeerde naar haar geboorteland, een plek die ze zo lang had gemist en waar zoveel pijn was geweest.

Nadat het vliegtuig was geland, ademde Rohina diep in. Ze voelde een mengeling van vreugde en verdriet. Mirwais hield haar hand stevig vast, terwijl Shams nieuwsgierig om zich heen keek. De passagiers verlieten het vliegtuig, en toen het hun beurt was om uit te stappen, voelde Rohina de hitte van de Kabulse zon op haar gezicht.

Op de luchthaven werd Rohina verwelkomd door een groepje mensen, onder wie enkele oude vrienden en familieleden. De emoties waren overweldigend. Toen ze haar vader en broer zag staan, stortte ze in hun armen en huilden ze allemaal samen. Mirwais keek toe met een glimlach en een traan van blijdschap.

“Dit is je thuis, Rohina,” fluisterde haar vader met een gebroken stem. “We hebben je zo gemist.”

Na de emotionele reünie bracht het gezin Rohina naar een klein restaurant in de stad waar ze samen hun favoriete gerechten bestelden. Terwijl ze aten, vertelde Rohina hen over haar reis en hoe ze de kans had gekregen om piloot te worden. Haar familie luisterde met ongeloof en trots.

Na het diner nam Rohina de tijd om door de straten van Kabul te wandelen. Het was veranderd, maar de herinneringen bleven. Ze merkte dat er hoop was, ondanks de uitdagingen die haar stad had doorgemaakt. Er waren nieuwe scholen, markten en jonge mensen die dromen hadden van een betere toekomst.

Terug op de luchthaven, voordat ze weer naar Washington D.C. vertrok, sprak Rohina met de journalist die haar tijdens de ceremonie had geïnterviewd. “Wat is je belangrijkste boodschap voor de wereld?” vroeg hij.

Rohina antwoordde vastberaden: “Mijn boodschap is dat niemand ooit de hoop moet opgeven. Het leven kan je naar de donkerste plekken brengen, maar met liefde en vastberadenheid kun je de weg terugvinden naar het licht. Vrouwen, ongeacht hun verleden, verdienen een kans om te dromen en te strijden voor hun toekomst.”

Met deze woorden in het achterhoofd, nam ze afscheid van haar familie. Ze wist dat ze niet alleen voor zichzelf, maar ook voor alle vrouwen die in dezelfde situatie verkeerden, had gevochten.

Toen het vliegtuig weer opsteeg vanuit Kabul, keek Rohina naar beneden, haar hart vol hoop en vastberadenheid. Ze was niet alleen een piloot; ze was een symbool van veerkracht en verandering. Haar reis was nog maar net begonnen. is jouw prestatie, Rohina. Jij hebt deze weg zelf bewandeld, en ik ben trots op je.”

Ze glimlachten naar elkaar en keken naar hun zoon Shams, die in de armen van Mirwais lag te slapen. Rohina voelde een golf van trots en dankbaarheid door zich heen stromen. De reis naar Kabul had niet alleen de banden met haar familie hersteld, maar ook de kracht en veerkracht in haarzelf versterkt.

Terug in Washington D.C. begon het leven zijn normale gang te gaan, maar voor Rohina was niets meer hetzelfde. Ze besloot haar ervaringen te delen met anderen, vooral met vrouwen die in vergelijkbare situaties verkeerden. Ze begon vrijwilligerswerk te doen bij een organisatie die zich inzet voor de rechten van

vrouwen en meisjes, waar ze anderen hielp hun stem te vinden en hen inspireerde om te vechten voor hun dromen.

Rohina gaf lezingen over haar reis, de uitdagingen die ze had overwonnen en de rol van onderwijs en empowerment in het veranderen van levens. Tijdens een van haar lezingen, waar ze de zaal vulde met emotionele verhalen, merkte ze hoe het publiek met haar meeleeft. Vrouwen in de zaal huilden en anderen applaudisseerden, aangemoedigd door haar moed en vastberadenheid.

“Wij zijn niet wat anderen ons hebben aangedaan,” zei ze in haar toespraak. “We zijn wie we kiezen te zijn. En elke vrouw hier kan haar verhaal herschrijven. We hebben de kracht om ons eigen lot vorm te geven.”

Naarmate de maanden verstreken, groeide haar invloed. Rohina werd een rolmodel voor veel vrouwen, en ze kreeg uitnodigingen voor verschillende conferenties en evenementen. Mirwais bleef haar steunen, en samen bouwden ze een leven op vol liefde, hoop en doelgerichtheid.

Op een dag, terwijl ze samen met Mirwais en Shams in het park wandelden, keek Rohina naar de kinderen die om hen heen speelden en voelde ze een diepe vrede. Ze wist dat ze haar verleden nooit zou vergeten, maar het zou haar niet meer definiëren. Haar leven was nu gevuld met nieuwe mogelijkheden, en ze had de kracht gevonden om niet alleen voor zichzelf, maar ook voor anderen te vechten.

“Wat een prachtig leven,” zei Mirwais terwijl hij zijn arm om haar heen sloeg. “Je hebt zoveel bereikt, Rohina.”

Ze glimlachte en keek naar Shams, die nu al met zijn speelgoed aan het spelen was. “En we hebben nog zoveel meer te doen,” antwoordde ze vastberaden. “Dit is pas het begin.”

En terwijl de zon onderging, vulden de lucht en hun harten zich met de belofte van een nieuwe dag, vol kansen en hoop voor de toekomst. Ze waren eindelijk thuis, en de warmte van hun kleine gezin omhulde hen als een deken. Rohina keek naar Mirwais en hun zoon Shams, die op de vloer speelde met zijn speelgoed. Het was een vredige scène, zo anders dan de chaos en het verdriet waar Rohina eerder mee te maken had gehad.

“Het voelt goed om weer hier te zijn,” zei Mirwais terwijl hij zich naast Rohina op de bank liet zakken. “Na al die uitdagingen zijn we eindelijk waar we willen zijn.”

Rohina knikte, haar hart vulde zich met dankbaarheid. “Ja, het is alsof we een nieuwe start maken. Ik voel me sterker dan ooit.”

Ze dacht terug aan de zware momenten in haar leven, aan de keren dat ze was gevallen en weer was opgestaan. Met elke stap die ze had gezet, had ze niet alleen haar eigen leven veranderd, maar ook dat van anderen. “Het is belangrijk dat we blijven geloven in onszelf en onze dromen. We kunnen niet alleen onze toekomst veranderen, maar ook die van anderen,” voegde ze toe.

Mirwais glimlachte. “En dat is precies wat we gaan doen. We moeten ons verhaal delen, zodat anderen ook geïnspireerd raken. Jouw reis van een bordeel naar het worden van een piloot kan anderen de moed geven om te vechten voor hun dromen.”

Rohina voelde een warme gloed in haar hart bij zijn woorden. “Ja, dat is wat ik wil doen. Vrouwen zoals ik verdienen een kans. Ze moeten weten dat ze nooit alleen zijn.”

Terwijl ze daar zaten, begonnen ze plannen te maken voor de toekomst. Rohina wilde een stichting oprichten die vrouwen hielp met onderwijs en training, zodat ze hun eigen weg konden vinden en hun dromen konden waarmaken.

“Stel je voor, Mirwais,” zei ze enthousiast. “Een plek waar vrouwen kunnen leren en groeien, waar ze de steun krijgen die ze nodig hebben om hun eigen leven vorm te geven.”

“Dat klinkt geweldig,” zei Mirwais. “En we zullen Shams erbij betrekken. Hij kan een voorbeeld worden voor andere kinderen, dat ook zij het verschil kunnen maken.”

Die avond, terwijl ze samen aten, keken ze naar Shams die vrolijk aan het spelen was. Rohina beseftte hoe ver ze waren gekomen, en hoe belangrijk het was om hun ervaringen te delen. De dromen die ze voor zichzelf had, waren nu ook dromen voor hun zoon. Ze wilde dat hij opgroeide in een wereld waar niemand werd beoordeeld op hun verleden, maar op hun potentieel.

“Ik ben zo dankbaar dat ik jou en Shams heb,” zei Rohina terwijl ze de hand van Mirwais vasthield. “Jullie zijn mijn inspiratie en mijn toekomst. Samen kunnen we een verschil maken.”

Mirwais knikte en trok haar dichterbij naar zich toe. “We zijn een team, Rohina. Wat je ook wilt doen, ik sta achter je. We zullen dit samen doen.”

En met die woorden voelden ze een nieuwe energie. De toekomst lag voor hen open, en samen zouden ze alles aangaan wat op hun pad kwam, vastberaden om hun dromen waar te maken en anderen te inspireren om hetzelfde te doen.

In de rust van hun nieuwe leven beseften Rohina en Mirwais dat de weg naar verandering niet eenvoudig zou zijn, maar dat

hun liefde en vastberadenheid hen zouden leiden. De reis die ze hadden doorgemaakt, van de duisternis van de prostitutie naar het licht van hoop en mogelijkheden, was een inspiratie voor velen.

Met hun zoon Shams als het symbool van een nieuwe generatie, waren ze vastbesloten om een verschil te maken in hun gemeenschap. Ze begonnen met kleine projecten: bijeenkomsten om vrouwen te empoweren, workshops om vaardigheden aan te leren en verhalen te delen die het leven van anderen konden veranderen.

Rohina's droom om een stichting op te richten kwam al snel in zicht. Samen met Mirwais werkten ze aan de oprichting van een centrum waar vrouwen terecht konden voor opleiding en ondersteuning. Het werd een veilige haven voor hen, een plek waar ze konden leren en hun dromen konden najagen, net zoals Rohina had gedaan.

De jaren gingen voorbij, en Rohina en Mirwais zagen hun visie werkelijkheid worden. Vrouwen kwamen naar het centrum, vonden hun stem en leerden dat ze meer waren dan hun verleden. Ze groeiden, bloeiden en inspireerden elkaar.

Shams, inmiddels een nieuwsgierige en leergierige jongen, stond steeds in de schaduw van zijn ouders, die hem leerden dat ware kracht komt van binnenuit en dat niemand moet worden beoordeeld op hun verleden. Hij zag de impact die zijn ouders hadden op anderen en wilde zijn eigen weg vinden om de wereld te verbeteren.

Uiteindelijk, terwijl ze samen in hun huis zaten, keken ze naar de toekomst met hoop. Rohina dacht terug aan die eerste vlucht en hoe ver ze waren gekomen. Het leven was vol uitdagingen

geweest, maar ook vol triomfen. Ze had niet alleen haar eigen leven veranderd, maar ook dat van anderen.

“Het is nooit te laat om te veranderen,” zei ze tegen Mirwais terwijl ze hand in hand zaten. “Iedereen heeft de kracht om hun eigen lot te bepalen.”

Mirwais knikte en keek naar Shams, die met zijn speelgoed aan het spelen was. “En samen zullen we blijven vechten voor degenen die dat nog niet kunnen.”

Ze wisten dat hun verhaal nog maar net was begonnen, en dat de weg naar verandering nog veel te bieden had. Met elkaar, en met de liefde die hen verbond, waren ze klaar om de wereld te veranderen, één leven tegelijk.

HET EINDE